

VEGANARŞİ

...SON SAYI (5)

KASIM-2003

BU SAYIYLA VEG@NARŞİ KENDİSİNİ İMHA EDİYOR...

eko-savaşçı

Unabomber

Ruhuna El-Fatihaaa!

**TED J. KACZYNSKI'DEN
MEKTUP VAAAR!!!**

VEGANARŞİ FANZİN ALEMİNDEN JUBİLESİNİ YAPARAK AYRILIYOR...olleeeyyy...

2000 yılının Haziran ayında Vejetaryen adıyla başlayarak o günden bu yana 4 sayısıyla Türkiye'deki anarşist camiayla ve diğer ilgilenenlerle fikirlerini ve bilgilerini paylaştı.

Aslında Veganarşi fanzin "Veganarşi" lakabıyla benim fikrî ve eylemsel bir yansımadır başka bir şey değildi. Ne öğrendiysem ne düşündüysem onu yazdım. Fanzinde hiçbir politik çıkar veya cambazlık kalıntısının bulunmasına izin vermemeye çalıştım. O an ne düşünüyorsam dergi de onu bastım...çoğunlukla çeviri yazılardan oluşmasına rağmen, bu yazılardan benim fikrî ve felsefî gelişimim kolaylıkla anlaşılabilir. Aslında Veganarşi fanzin kendi politik ve düşünsel gelişimdeki çalışmaların bu fanzini okuyucularla paylaşması işinden başka bir şey değil...

Eko-anarşist fikri hem yaymak hem de sistemin rahatsız olunması gereken fakat hissedilmeyen temalarıyla veya sistemle mücadele etmenin bir boyutuysa sadece...

İstanbul'da Avcılar Otonomu etkinliği esnasında ortaya çıktı, hayvan zulmüne karşı, uygarlığa ve tekno endüstriyel topluma karşı, otoriter fikirlere karşı mücadelede kendisini daha çok yerel faaliyette var etti. 2000 yılından bu yana Veganarşi kah Marksistler tarafından tehdit edildi, kah anarşistler tarafından kanlı bir "anarşist dövme" olayına katıldığı varsayılarak linç edildi. Elbette ki kısmen, eleştiriler haklıydı. Çünkü Veganarşi, Avcılar etkinliği esnasında yerelde tıkanıldığını hissederek AGF'ye (Anarşist

Gençlik Federasyonu) katıldı. Fakat anarşist bir yoldaşımızın dövülmesinden dolayı bu grupla bütün bağlarını kesti.

Ayrıca Veganarşi bir çok eylem organize etti ve katıldı. "Kurbana karşı pankart", Avcılar'daki Mühendislik Fakültesinin çatısına çıkarak "Kapitalizm Boktur" Anarşist Kolektif...pankartının sallandırılmasından, Avcılar-Taksim arası ekolojik bir yürüşe, ilginç ve saçma sapan bir çok eylemin desteklenmesinde yer aldı...Çünkü isyancı mücadelenin bir şekilde yükselmesi, bu mücadele de hayallerimizi ele geçirmek için oturarak bu hayaller deryasında boğulmak değil eylemek ve denemek, öğrenmek ve gelişmek gerekiyordu.

Türkiye'deki sol hareketlerle beraber anarşist çevredeki fikrî savunuların da klasik-klişeleşmiş ve artık devrimci niteliğini yitirmişlik, Veganarşi fanzinin sisteme sınıfsal olmaktan çok bütünlüklü-gezegenel bir ayaklanmayı kışkırtan bir boyutta yayınlanmasını gerekli kıldı. Ve ilk çıktığından bu yana gezegenimizde ekolojik yıkımların ucundan kıyısından bahsederek uygarlığın ve tekno-endüstriyel sistemin ne kadar boktan bir yaşamdan ibaret olduğunu anlatmaya çalıştı.

Dünyada her geçen gün büyüyen Yeşil Anarşist ve uygarlık-tekno-endüstriyel sistem karşıtı hareketin Türkiye'deki bir yansıması olan Veganarşi fanzini, kurumsallaşmasından ve adının sanki bir kimlikmiş gibi anılmaya başlamasından duyduğum rahatsızlıkla feshetmeye karar verdim.

Veganarşi Fanzinin eski sayılarını isterseniz şu adrese mail atın:

veganarsi2003@yahoo.com

UNABOMBER'DAN MEKTUP VAR!!!

ARKADAŞLAR...ŞİMDİ **DÜNYA ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARI DESTEK AĞI** VE **VEGANARŞİ FANZİN** ADI ALTINDA UNABOMBER'LA YAPTIĞIM MEKTUP-RÖPORTAJINI YAYINLIYORUM...BİR ÇOĞUMUZ (ÖZELLİKLE DE BEN) BU RÖPORTAJDAN DOLAYI SİNİRLENİCEZ AMA TED BU...KIZDIRMAYA GELMEZ...☺

12.08.2003

Sevgili Ted,

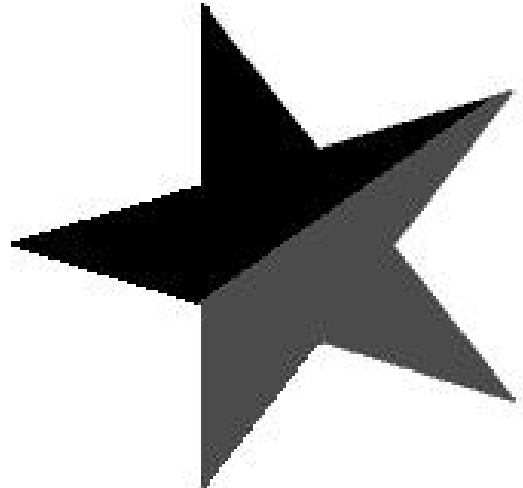
Türkiye'den kendi adıma ve seni destekleyen herkes adına merhaba! Uzun zamandır seninle yazışmak aklımdaydı, çünkü tekno-endüstriyel topluma ve uygarlığa karşı başlatmış olduğun mücadelenin onurlu bir mücadele olduğuna inanıyordum. Tekno-endüstriyel toplumun değerlerinin ve uygulamalarının gezgeni ve içinde yaşayan bütün yaratıklara karşı verdiği muazzam boyutlardaki savaşın boyutları her geçen gün büyümekte ve ta ki iliklerimize kadar işlemekte ve sisteme karşı eski köhnemiş hareketleri tarihin çöplüğüne atıp yeni ve topyekün yıkıcı-devrimci bir hareketin zorunluluğunu bize hissettirmektedir. Bu topyekün yıkıcı-devrimci hareketin senin de aktif bir parçası olduğunu düşündüğümünden iletişimin ve dayanışmanın önemli olduğunu düşünüyorum.

Kendi yaşadığım topraklar uygarlığın ilk ortaya çıktığı topraklar olmasıyla beraber toplumun geneli, içinde bulunduğum hareket ve toplumsal ilişkilerle birlikte tekno-endüstriyel sistemin değerleri tarafından neredeyse kör edilmiş olduğundan bu rahatsızlığımı paylaşacak insanlardan biri olduğunu düşünerekten uygarlık, tekno-endüstriyel sistem karşıtı söylemin, literatürün ve hareketin birlikte bütün gezegene yayılması gerektiğini düşünüyorum.

Bu anlamda Türkiye'deki uygarlıktan ve tekno-endüstriyel sistemden rahatsız veya karşı olan ve seni destekleyen insanlara ne gibi mesajlar verebileceğin, bazı önemli konularda ne düşündüğünü bizimle paylaşman anlamında röportaj gibi bir şey düşündüm. Böylelikle düşüncelerini net bir biçimde Türkiye'de senin fikirlerini öğrenmek isteyenlere de yardımcı olabilirsin...

Neyse mektubu uzatmadan, Veganarşi Fanzin ve Dünya Özgürlük Mahkumları Destek Ağı adı altında hazırladığım sorulara cevap vermeni bekliyorum...

Kara/Yeşil selamlar ve sevgiler...

04.10.2003

Sevgili VegAn,

12 Ağustos tarihli mektubuna çok geç cevap verdiğim için üzgünüm. Fakat genelde mektuplara cevap vermekle baya bi meşgulüm ve senin mektubun aceleyle cevap verilemeyecek bir mektuptu, çünkü bazı soruların uzun, karmaşık ve dikkatlice üzerinde düşünülmesi gereken cevapları gerekiyordu.

Bu aynı nedenden dolayı, bütün sorularına cevap vermek bana aşırı derecede zamana mal olurdu. Yani sorularının bazılarını -en önemli görünen ve kolaylıkla ve kısaca cevaplanabilen- cevap vereceğim.

Soru 2- Nerede ve ne zaman doğdun?

Cevap 2- Şikago-Illinois (Amerika'da) 22 Mayıs 1942'de doğdum.

Soru 3- Hangi okullardan mezun oldun?

Cevap 3- Illinois'teki Evergreen Park'ta ilk okulu ve liseyi bitirdim. Harvard Üniversitesinden bir diploma ve Michigan Üniversitesinden matematik bölümünde doktorluk ve mastır diploması aldım.

Soru 4- Ne işi yapıyordun?

Cevap 4- Michigan Üniversitesinden doktorluk diplomasını aldıktan sonra, Kaliforniya Üniversitesinde 2 yıllığına bir matematik profesör asistanı oldum.

Soru 5- Evli miydin, çocuğun falan var mıydı?

Cevap 5- Hiç evlenmedim ve çocuğum yok.

Soru 6,7,8,9- Sanırım matematikçiydin ve daha önce şimdiki gibi düşüncelerin yoktu. Düşüncelerinde değişikliğe yol açan ne oldu? Sorunun kaynağının uygarlık olduğunu ne zaman düşünmeye başladın? Uygarlığı neden reddettiğini anlatır mısın bize? Ormanda yaşamaya ve eyleme geçmeye ne zaman/nasıl karar verdin?

Cevap 6,7,8,9- Bu sorulara tam ve bütün olarak vereceğim cevaplar aşırı derecede uzun ve karmaşık olurdu, ama şunları söyleyeceğim:

Modernliği ve uygarlığı reddetme sürecim 11 yaşımdayken başladı. 11 yaşımdayken içinde Neandertal insanın kalıntılarından yaşamının spekülatif bir anlamaya çalışılması bulunan bir kitabı okuduktan sonra ilkel yaşam biçimine karşı ilgi duymaya başladım. Sonraki yıllarda, 16 yaşında Harvard Üniversitesine girdiğimde, uygarlıktan kaçmayı ve bazı vahşi yerlere gitmeyi hayal ederdim. Aynı dönem esnasında, endüstriyel toplumdaki insanların içinde yaşadıkları koşulları kontrol eden, büyük organizasyonların insafına kaldığı ve özgürlükten yoksun oldukları, bir makine çarkının sadece bir dişlisi konumuna getirildiklerini gittikçe artarak farkına vardıkça modern yaşamdan hoşnutsuzluğum büyüdü.

Harvard Üniversitesine girdikten sonra, bana ilkel insanlar hakkında daha çok bilgi vermiş olan ve onların kırlarda yaşamalarını sağlayan bazı bilgileri elde etmeye bir istek veren bazı Antropoloji kursları aldım. Örneğin, ilkel insanların yenebilir bitkiler hakkındaki bilgilerine sahip olmayı dilerdim. Fakat yenebilir yabani bitkiler hakkında kitaplar olduğunu keşfettiğimde iki üç yıl sonrasına kadar bu bilgileri nereden elde edeceğim hakkında bir fikrim yoktu. Aldığım ilk kitap Euell Gibbons'un *The Wild Asparagus* (*Yaban Kuşkonmazı*) oldu

ve sonra kolejdeyken okuldan mezun olduğumda yazları her hafta birkaç kere Şikago yakınlarındaki Cook County Orman Korularına yenebilir bitkilere bakmaya giderdim. Önceleri bütün yollardan ve patikalardan uzak ormanın içine yalnız başıma gitmek korkutucu geliyordu. Fakat ormanı ve içinde yaşayan hayvanları ve bitkileri tanımaya başladığım gibi, yabancılık duygusu yok oldu ve ağaçlık arazide çok çok fazla rahatladım. Ayrıca bütün yaşamımı uygarlık içinde harcamak istemediğimden ve vahşi doğada yaşamak istediğimden kesin olarak emin oldum.

Bu arada, Matematikte durumum iyiydi. Matematik problemlerini çözmek eğlenceliydi, ama derin bir anlamda matematik sıkıcı ve boştu çünkü bana göre onun amacı yoktu. Şayet uygulamalı Matematik üzerine çalışsaydım, nefret ettiğim teknolojik toplumun gelişimine katkıda bulunurdum, böylece sadece saf matematiğe çalıştım. Fakat saf matematik sadece bir oyundu. Matematikçilerin neden önemsiz bir oyunda bütün yaşamlarını boşa harcamaktan mutlu olduklarını anlamadım ve hala da anlamıyorum. Ben şahsen tamamen böyle bir yaşamdan memnun değildim.

Ne istediğimi biliyordum: Vahşi doğaya gitmek ve orada yaşamak. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. O günlerde hiçbir ilkelci hareket, hiçbir survivalist yoktu ve Matematikte geleceği parlak bir kariyeri bırakıp orman veya dağlarda yaşamaya giden her hangi birine ahmak veya deli gözüyle bakılırdı. Böyle bir şeyi neden istediğimi anlayabilecek hiçbir kişiyi tanıımıyordum. Bu yüzden, kalbimin derinliklerinde, uygarlıktan asla kaçamayacağım konusunda kendimi suçlu hissediyordum.

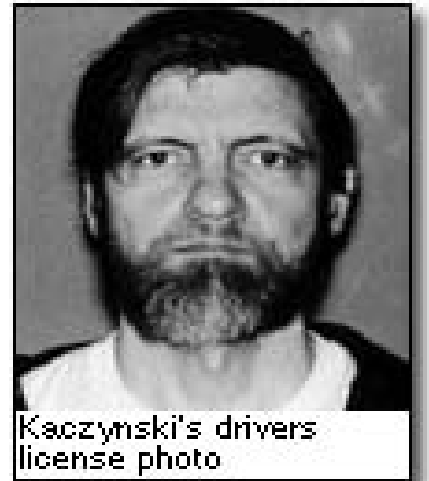
Çünkü modern yaşamı tamamen kabul edilemez buluyordum, ve 24 yaşında bir çeşit bunalıma girene kadar gittikçe artarak umutsuz hissediyordum: Öyle berbat hissediyordum ki yaşayıp yaşamadığımı umursamıyordum. Fakat bu noktaya ulaştığımda, ani bir değişim gerçekleşti: Yaşayıp yaşamadığımı umursamıyorsam öyleyse yapabildiğim her hangi bir şeyin sonuçlarından korkmamam gerektiğinin farkına vardım. O yüzden ne istersem yapabiliirdim. Özgürdüm! Bu benim yaşamımdaki en büyük dönüm noktamdı çünkü bu şimdiye dek elde ettiğim cesaretin ta kendisiydi. Bu nokta kırlara sonuçlarının neler olabileceğine takmadan yakında gideceğim konusunda netleştiğim zamandı. Biraz para kazanmak için Kaliforniya Üniversitesi'nde 2 yılını öğretmenlik yaparak harcadım, sonra pozisyonumdan istifa ettim ve ormanda yaşayacak bir yer aramaya gittim.

Soru 9- Ormanda yaşamaya ve eyleme geçmeye ne zaman/nasıl karar verdin?

Cevap 9- Bu sorunun son kısmına tam bir cevap vermek çok zaman alacağından, 14 Ağustos 1983'te yazdığım günlükten bir alıntı yaparak kısmi bir cevap vereceğim:

“6 Ağustos'ta doğuya uzun ve çetin bir yürüyüşe başladım. Köşegen Kanyon adı verdiğim bir kanyondaki gizli kampıma gittim. Bir sonraki gün boyunca orada kaldım. Orada ormanın huzurunu hissettim. Fakat orada birkaç kara üzüm vardı ve bununla birlikte geyikler vardı, çok küçük av hayvanları vardı. Bundan başka, Alabalık Deresinin çeşitli kollarının çıktığı çok güzel ve izole bir plato görece uzun zaman oldu.

Bu yüzden 7 Ağustos'ta o bölgeye yola çıkmaya karar verdim. Krater Dağının civarındaki yollardan biraz geçtikten sonra, Zincir testerelerini duymaya başladım; sesin Rooster Bill Deresinden geldiği anlaşıyordu. Ağaçların kesildiğini zannettim; durumdan hiç hoşlanmadım fakat platoya vardığımda böyle şeylerden kaçınabileceğimi düşündüm. Oraya yolculuğumda yamaçlardan geçerken, aşağıda önceden orada olmayan yeni bir yol gördüm ve Stemple Deresinden karşıdan karşıya geçmek için yapıldı gözükmekteydi. Bu beni birazcık rahatsız etti. Yine de, platoya devam ettim. Orada bulduğum şey kalbimi

Kaczynski's drivers license photo

kırdı. Plato geniş, çok iyi yapılmış yeni yollarla çaprazlama çizilmişti. Plato ebediyen mahvedilmişti. Onu kurtarabilecek tek şey şimdi teknolojik toplumun yıkılması olacaktı. Buna tahammül edemezdik. Bu plato bölgedeki en güzel ve en izole yerdı ve burada çok iyi anılarım vardı.

“ Yollardan biri, birkaç yıl önce uzun bir süre kamp yaptığım ve bir çok mutlu zaman geçirdiğim güzel bir yerin 60 metre içinden geçiyordu. Acı ve öfke dolu bir biçimde geri döndüm ve Güney Humbug Deresinin yakınlarında kamp yaptım...”

Sonraki gün kulübemi yapmaya başladım. Rotam beni geçmişe güzel bir yere götürdü, benim en gözde tuttuğum kaynatmayı gerektirmeden güvenle su içilebilecek bir saf su pınarı olan bir yer. Durdum ve pınarın ruhuna bir çeşit dua okudum. Bu dua ormana yapılanlar için intikam alma yeminini içeriyordu. Günlüğüm şöyle devam ediyor:

“...ve sonra olabildiğince hızlı bir şekilde eve geri döndüm- Bir şeyler yapmam gerekiyordu!”

Neden gitmem gerektiğinin ne olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Soru 10,17- Teknolojik bölgelere karşı eylem yapma fikrine ne neden oldu? Uygarlığın yıkılması için sence ne yapılması gerekiyor?

Cevap 10,17- Bu sorulara tam bir cevap vermek çok uzun zaman alırdı. Ama şunları söylemek yerinde olur:

Uygarlık problemi teknoloji problemiyle özdeştir. Teknolojiden bahsettiğimde sadece araçlar ve makineler gibi fiziksel aygıtlardan söz etmiş olmadığımı öncelikle açıklamama izin verin. Kimya, Sivil Mühendislik veya biyo-teknoloji teknikleri gibi teknikleri de dahil ediyorum. Ayrıca iş yönetimi benzeri organizasyonel teknikler kadar eğitimsel psikoloji veya propaganda gibi insan tekniklerini de dahil ediyorum. Elbette ki, bu teknikler, bütün teknolojik sistemin bağlı

olduğu fiziksel aygıtlar – araçlar, makineler ve yapılar - olmadan ileri düzeyde var olamazlar.

Bununla birlikte, kelimenin en geniş manasıyla sadece modern teknolojiyi değil toplumun en eski evrelerinde var olmuş olan teknikleri ve fiziksel aygıtları da kapsamaktadır. Örneğin, sabanlar, hayvanlar için koşun takımları, demircilik araçları, bitki ve havayaların evcilleştirilip yetiştirilmesi ve tarım teknikleri, hayvan çiftçiliği ve metal işçiliği gibi. Eski uygarlıklar, insanın üzerinde ve organizasyonel tekniklerin büyük sayılarda insanı yönetmek için kullanıldığı gibi bu teknolojilere bağılıydılar. Uygarlıklar üzerinde temellendikleri teknoloji olmadan var olamazlar. Aksine, teknoloji nerede varsa, uygarlık da muhtemelen yakında veya daha sonra gelişmektedir.

Bu yüzden, uygarlık sorunu teknoloji sorunuyla eşit sayılabilir. Teknolojiyi daha geriye itebilirsek, uygarlığı da daha geriye itebiliriz. Eğer teknolojiyi taş devrine tamamen döndürebilsek, ortada uygarlık kalmayacaktır.

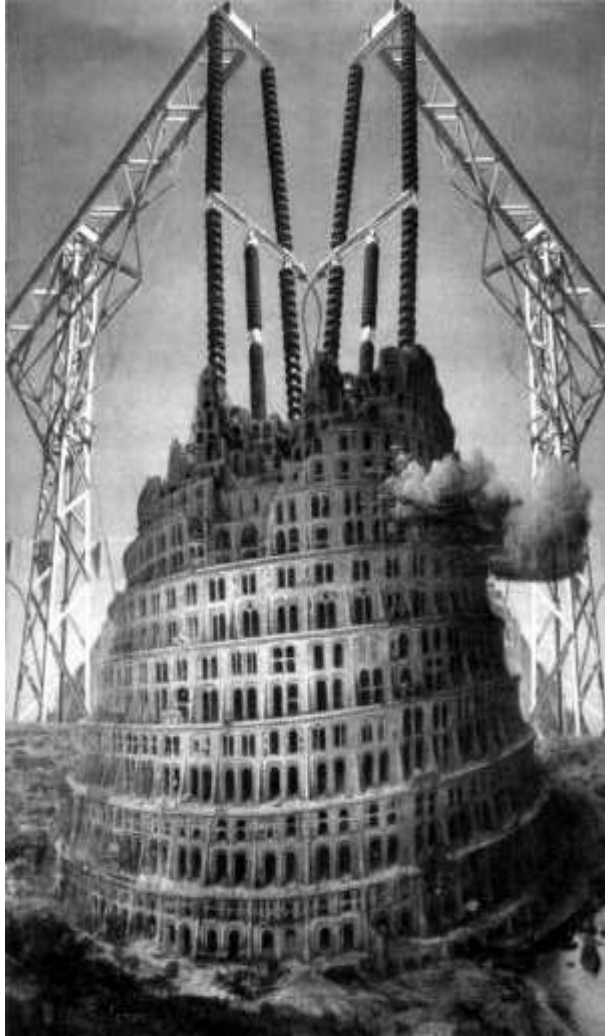
Soru 11- Şiddetin zorbalık olduğunu düşünmüyor musun?

Cevap 11- İddia edilen eylemlerime gönderme yaparak, “Şiddetin zorbalık olduğunu düşünmüyor musun? diye sormuşsun. Elbette ki şiddet zorbalıktır. Ve ayrıca şiddet doğanın kaçınılmaz bir parçasıdır da. Eğer yırtıcı hayvanlar av türlerinin üyelerini öldürmezlerse, av türleri yenebilen her şeyi tüketerek kendi çevrelerini talan edecekleri kadar çoğalırlar. Çoğu türde hayvan kendi türünün üyelerine karşı bile şiddet kullanır. Örneğin, şu çok iyi biliniyor ki, vahşi şempanzeler çoğu kez diğer şempanzeleri öldürür (*Time Dergisinin 19 Ağustos 2002 sayısındaki 56. sayfayı incele!*). *Ayılar ve Diğer Baş Yırtıcılar Dergisi (Cilt 1., Sayı 2, Sayfa 28-29, ayıların dövuştüğünü ve bir ayının yaralandığını gösteren bir resim sergiliyor ve bu gibi yaralanmaların ölümcül olabileceğinden bahsediyor. Deniz kuşları arasında, her yuvada iki yumurta bulunur. Yumurtadan yavru çıktıktan sonra, yavru kuşlardan biri diğerine saldırır ve onu yuvadan atar, sonunda diğeri ölür. (Science News Cilt 163,15 Şubat 2003'teki “Sibling Desperado” adlı makaleyi oku!).*

Vahşi doğadaki insanlar en saldırgan türlerden birini teşkil ediyor. Avcı-toplayıcı insanların kültürlerinin iyi bir genel incelenmesi *Little, Brown and Company*, (Boston ve Toronto, 1971) tarafından yayınlanan Carleton S. Coon'un yazdığı *Avcı İnsanlar* kitabıdır ve bu kitapta insanlar tarafından diğer insanlara karşı şiddet uygulayan avcı-toplayıcı toplumlardaki sayısız örnekleri bulacaksınız. Profesör Coon şunu açığa çıkarıyor ki (sayfa XIX. 3,4,9,10), avcı toplayıcı insanları takdir ediyor ve uygar olanlardan daha şanslı saymaktadır. Fakat o dürüst bir insan ve modern insanın hoşuna gitmeyen şiddet gibi ilkel yaşamın bu yönlerini sansürlemiyor.

Bu yüzden, şu açık ki, şiddetin önemli bir miktarı insan yaşamının doğal bir parçasıdır. Şiddette kendi başında bir yanlışlık yok. Belirli her hangi bir durumda, şiddetin iyi veya kötü olup olmadığı onu nasıl ve hangi amaçla kullanıldığına bağlıdır.

Modern insanlar neden şiddete tek başına bir kötülük olarak bakıyorlar ki o zaman? Bunu sadece tek bir nedenden yapıyorlar: Propaganda tarafından beyinleri yıkanıyor. Modern toplum insanları şiddet tarafından

korkmayı öğretmek için propagandanın çeşitli biçimlerini kullanmaktadır çünkü tekno-endüstriyel sistemin ürkek, uysal ve kendi otoritesini kabul ettirdiği popülasyonlara ihtiyacı vardır, sorun çıkarmayacak veya sistemin düzenli işleyişini aksatmayacak bir popülasyon. Güç esas olarak fiziksel kuvvete dayanmaktadır. İnsanlara şiddetin yanlış olduğunu öğretmek (tabii sistem kendisi şiddeti polis veya ordu yoluyla kullandığından hariç olarak), sistem fiziksel güç üzerindeki kendi tekeliyle devam ettirmektedir ve bu yüzden bütün gücü kendi ellerinde tutar.

İnsanların şiddetin yanlış olduğu inançlarını açıklamak için uyduracakları her hangi bir felsefi veya ahlaki rasyonalizasyon, insanların bu inançların gerçek nedeninin sistemin propagandasını habersiz bir biçimde yuttuklarını gösterir.

Soru 12,13,14,15- Anarşistler, yeşil anarşistler, anarko-ilkelciler,vejetaryenlik/veganlık ve hayvan ürünlerinin kullanımı ve hayvan yenmesi hakkında ne düşünüyorsun? Onlara katılıyor musun? Hayvan/Dünya Özgürlüğü konusundaki fikrin ne? Earth First!, Earth/Animal Liberation Front gibi örgütlere nasıl bakıyorsun?

Cevap 12,13,14,15- Burada sözünü ettiğin bütün gruplar tek bir hareketin parçalarıdır. (Buna GA “Yeşil Anarşist” Hareket diyelim). Elbette ki, bu insanların uygarlık ve teknolojiye karşı oldukları boyutu doğrudur. Fakat, bu hareketin gelişimindeki biçiminden dolayı aslında tekno-endüstriyel sistemi korumaya yardımcı olabilir ve devrime bir

engel olarak hizmet ederler. Bunu açıklayacağım:

İsyanı doğrudan yok etmek veya bastırmak zordur. İsyancı güç tarafından bastırıldığında, sık sık otoritelerin kontrol etmek için zor buldukları bazı yeni biçimlerde sonradan yeniden patlak verirler. Örneğin, 1878’de Alman Reichstag hareketin ezilmesinin ve hareketin katılımcılarını dağıtmasının, şaşırtmasının ve cesaretlerini kırmasının bir sonucu olarak Sosyal Demokratik harekete karşı sert ve baskıcı kanunları yasalaştırdı. Ama sadece kısa bir süreliğine. Hareket kendisini sonunda yeniden bir araya getirdi, daha enerjik hale geldi ve kendi fikirlerini yaymanın yeni yollarını buldu, böylelikle 1884’te daha öncesinden daha da güçlü hale geldi. G.A. Zimmermann, *Das Neunzehnte Jahrhundert : Geschichtlicher und kulturhistorischer Rückblick, Druck und Verlag von Geo. Brumder, Milwaukee, 1902, sayfa 23.*

Bu yüzden, insan meselelerinin kurnaz izlemcileri bir toplumun güçlü sınıflarının kendilerini isyana karşı sadece sınırlı bir boyuta kadar doğrudan baskı ve güç kullanarak ve isyanın yönünü değiştirmek için temel

olarak manipulasyona bel bağlayarak daha etkili savunabileceklerini bilmektedirler. Kullanılan en etkili yöntemlerden biri, isyankar itici güçlerin sisteme zarar verdiği yollarda ifade edildiği kanalları sağlamaktır. Örneğin, Sovyetler Birliği'nde hicivsel bir dergi olan *Krokodil*'in şikayetler için bir yol açmak ve Sovyet Sistemine her hangi ciddi bir biçimde isyan etmemek veya kimsenin Sistemin meşruluğunu sorgulamamasına öncülük edecek bir yolda otoritelerin içselleştirilmesi için tasarlanmıştı.

Fakat Batı'nın "demokratik" sistemi, Sovyetler Birliğinde bulunmuş olandan daha etkili ve sofistike olan isyanın yönünü değiştirmek için mekanizmaları yavaş yavaş geliştirmektedir. Şu hakikaten olağanüstü bir gerçektir ki, modern Batı toplumlarındaki insanlar isyan ettiklerini tasarladıklarına karşı sistemin

sistem,

şekilde değiştirmiştir.

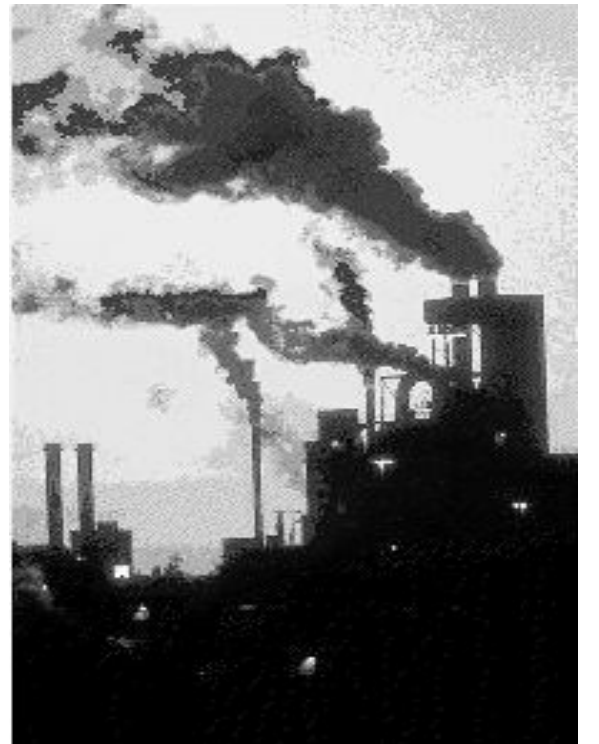
değerlerinin lehine ayaklanmaktadır. Irksal ve dinsel eşitlik, kadınlar ve homoseksüeller için eşitlik, hayvanlara insancıl muamele lehine sol "isyanlar" falan filan. Fakat bunlar Amerikan Kitle Medyasının bize her gün sürekli öğrettiği değerlerdir. Solcuların tamamıyla medya propagandasıyla öyle beyinleri yıkanmış ki, tekno-endüstriyel sistemin kendi değerleri olan bu değerler açısından sadece "isyan edebilirler". Bu bakımdan kendisine zararlı olan kanallarında solun isyankar itici güçlerinin yönlerini başarılı bir

Teknolojiye ve uygarlığa karşı isyan gerçek bir isyandır, varolan sistemin değerleri üzerine gerçek bir saldırıdır. Fakat yeşil anarşistler, anarko-primitivistler, falan filan (GA Hareketi) uygarlığa karşı isyanlarının büyük boyutlarda etkisiz hale getirilmesine neden olan soldan aşırı derecede etkilenmiş olmalarının altında kalmışlardır. Uygarlığın değerlerine karşı isyan edecek yerde, kendilerine bir çok uygarlaşmış değer edindiler ve bu uygarlaşmış değerleri kapsayan ilkel toplumların imgesel bir resmini inşa ettiler. Onlar avcı-toplayıcıların günde sadece iki veya üç saat (haftada 14-21 saate tekabül eder) çalışmış olduklarını, cinsiyet eşitliği olduğunu, hayvan haklarına saygı gösterdiklerini ve kendi çevrelerine zarar vermemeye özen gösterdiklerini falan filan iddia etmektedirler. Ama bunların hepsi bir efsanedir. Bunların uygarlıktan nispeten etkilenmekten kurtulmuş oldukları zamandaki avcı-toplayıcı toplumları kişisel olarak gözlemleyen insanlar tarafından yazılmış bir çok raporu okursanız, göreceksiniz ki:

- (i) Bütün bu toplumlar hayvan ve hayvan yiyeceklerini yemektedirler; hiçbirisi vegan değildi.
- (ii) Bu toplumların çoğu, hayvanlara karşı acımasızdılar.
- (iii) Bu toplumların çoğunluğu cinsiyet eşitliğine sahip değildi.
- (iv) günde iki veya üç saat veya hafta da 14-21 saat çalışma tahmini "çalışmanın" yanıltıcı bir tanımlanmasına dayanmaktadır. Tamamen göçebe avcı-toplayıcılar için en gerçekçi minimum tahmini, galiba haftada yaklaşık kırk saattir ve bazıları bundan daha fazla çalışmaktaydı.
- (v) Bu toplumların çoğu barışçıl değillerdi.
- (vi) Rekabet çoğunda veya belki de bu toplumların tamamında vardı. Bazılarında rekabet sert biçimler alabiliyordu.
- (vii) Bu toplumlar kendi çevrelerine zarar vermemeye özen göstermek boyutunda fazlasıyla değişmektedirler. Bazıları mükemmel doğal kaynakları koruma yanlıları olabilirler, ama diğerleri aşırı avlanma, ateşin pervasızca kullanımı veya başka biçimler yoluyla kendi çevrelerine zarar vermişlerdir.

Bir önceki ifadelerin desteklenmesinde sayısız sağlam bilgi kaynağından bahsedebilirdim, fakat eğer öyle yapsaydım, bu mektup manasız bir biçimde uzun olurdu. Daha uygun durumlar için tam belgelemeyi erteleyeceğim. Burada birkaç örnekten bahsedeceğim.

Hayvanlara yapılan zulüm. Mbuti pigmeleri: "Çocuk hayvanın midесinin et kısmında hayvanı yerde kıpırdamaz hale getirerek onu mızrakla tek vuruşla avladı. Fakat hayvan hala yeterince canlıydı ve kurtulmak için mücadele ediyordu... Maipe hayvanın boynuna başka bir mızrak vuruşu yaptı, ama hayvan hala kıvranıyor ve mücadele ediyordu. Hayvanın kalbini düşecek olan üçüncü mızrak vuruşu gelmeden hayvan

direnmeyi bıraktı.

“...Pigmeler ölen hayvanı işaret eden ve gülen heyecanlı bir grupta yer almaktadırlar...”

“Diğer zamanlarda ölüm ne kadar yavaş gelirse etin daha yumuşak olacağıyla açıklayan ve hala canlı olan kuşların tüylerini yakan Pigmeler görmüştüm. Ve kendileri gibi değerli olan av köpekleri, doğumlarından ölümlerine kadar acımasız bir biçimde tekmelenmekteydiler.” *Colin Turnbull, Orman İnsanları, Simon and Schuster, 1962, sayfa 101.*

Eskimolar: Gontran de Poncins’le birlikte yaşamış olan Eskimolar köpeklerini vahşi bir biçimde dövüyorlar ve tekmeliyorlardı. *Gontran de Poncins, Kablona, Tüme-Life Boks, Alexandria, Virginia, 1980, sayfa 29,30,49,189,196,198,199,212,216.*

Siriono: Siriono bazen hayvanları canlı olarak tutsak ederdi ve onları kampa geri götürürlerdi, ama onlara

yiyecek hiçbir şey vermezlerdi, ve çocuklar hayvanlara yakında ölecek bir biçimde çok kabaca davranırlardı. *Allan R. Holmberg, Nomads of the Long Bow: The Siriono of Eastern Bolivia, The Natural History Pres, Garden City, New York, 1969, sayfa 69-70,208.* (Siriono, yılın belirli zamanlarında kısıtlı bir boyutta mahsül ettiklerinden bu yana, saf avcı-toplayıcı değildir, fakat çoğunlukla avcılık ve toplayıcılıkla yaşarlardı. *Holmberg, sayfa 51, 63, 67, 76-77, 82-83, 265.*)

Cinsiyet eşitliğinin yokluğu. Mbuti Pigmeleri. Turnbull Mbuti’lerin arasında, “Bir kadın bir erkekten sosyal olarak aşağı değildi” (*Colin Turnbull, Wayward Servants, The Natural History Pres, Garden City, New York, 1965, sayfa 270*), ve bu yüzden “kadına karşı ayrımcılık yapılmamakta” (*Turnbull, Forest People, sayfa 154*) diyor. Fakat aynı kitaplarından Turnbull, Mbuti’nin bugünkü cinsiyet eşitliği kavramına sahip olmadığını gösteren bir takım gerçekleri de belirtmektedir. “Belirli bir orandaki erkeklerin karılarını dövmelelerine iyi olarak bakılmakta ve karıların kocalarına karşı saldırıya geçmesi beklenmektedir.” *Wayward Servants, sayfa 287.* “O karısından çok memnun olduğunu ve karısını dövemenin gerekli olduğunu düşünmediğini söylemektedir.” *Orman İnsanları, sayfa 205.* Erkek dişisini yere atar ve sille tokat döver *Wayward Servants, sayfa 211.* Koca karısını döver *Wayward Servants, sayfa 192.* Mbutiler Amerikalıların “tarihe tecavüz” olarak adlandırdıklarını uygulamaktadırlar *Wayward Servants, sayfa 137.*

Turnbull kendi karılarına emirler veren erkeklerin iki durumundan bahsetmektedir *Wayward Servants, sayfa 288-289; Orman İnsanları sayfa 265.* Turnbull’un karılarına emir veren erkeklerden bahseden kitabında hiçbir durum göremedim.

Siriono: Siriono karılarını dövmezdi. *Holmberg, sayfa 128.* Fakat: “Bir kadın erkeğinin hizmetindeydi.”

Holmberg sayfa 125. “Dağınık aile genelde en yaşlı aktif erkek tarafından yönetilirdi”. Sayfa 129.

“Kadınlar...erkekler tarafından yönetilirlerdi.” Sayfa 147. “Cinsel teklifler genelde erkekler tarafından yapılırdı...Eğer bir erkek ormanda bir kadınla yalnız kalırsa...onu yere kaba bir şekilde yatırır ve her hangi bir söz söylemeden kadından ödülünü alırdı.” Sayfa 163. Aileler kesinlikle erkek çocuklara sahip olmayı tercih ederlerdi. Sayfa 202. ayrıca sayfa 148.156.168-169,210,224’e de bakın.

Avustralyalı Aborjinler: “Avustralya’da en kuzeyde ve batıda...fark edilebilir bir güç 30-50 arası yaş gruplarının olgun, tamamıyla üyeliğe adapte olmuş ve genellikle çok karılı erkeklerin ellerinde bulunmaktadır ve kadınlar ve daha genç erkekler üzerindeki kontrol onlar arasında paylaşılmaktaydı.” *Carleton S. Coon,*

Avlanan İnsanlar (önceden bahsetmiştim), sayfa 255. Bazı Avustralyalı kabileler arasında, genç kadınlar temel olarak erkekler için çalışmaları gerektiği için yaşlı erkeklerle evlenmeye zorlanmaktaydılar. Reddeden kadınlar razı olana dek dövülürdü. Aldo Massola, *The Aborigines of South-Eastern Australia: As They Were, The Griffin Pres, Adelaide, Avustralya, 1971*. Tam sayfa numarasını bilmiyorum ama 70. ve 80. sayfalar arasında bulabilirsiniz.

Çalışmak için Harcanan Zaman. Bunun iyi bir genel tartışması Elizabeth Cashdan tarafından yapılmıştır. “*Avcı ve Toplayıcılar: Gruplarda Ekonomik Davranış*”, Stuart Plattner’da (editör) *Economic Anthropology, Stanford University Pres, 1989, sayfa 21-48*. Cashdan, belirli bir grup Kung Bushmen’in haftada 40 saatten biraz fazla çalıştıklarını keşfeden Richard Lee’nin bir çalışmasını tartışmaktadır. Ve Cashdan, Lee’nin çalışmasının

Kung’ların en az derecede çalıştıklarında ve yılın diğer zamanlarında daha çok çalışmış olabileceğini anladığı kanıtının bulunduğunu 24-25. sayfalarda işaret etmektedir. Cashdan yine Lee’nin çalışmasının çocukların bakımında harcanan zamanı belirtmediğini 26. sayfada işaret eder. Ve 24-25. sayfalarda Cashdan Lee ile birlikte çalışmış olan Bushmen’lerden daha fazla saat çalışmış olan diğer avcı-toplayıcılardan bahseder. Haftada kırk saat tamamıyla göçebe avcı-toplayıcıların belki de tahminen minimum çalışma süreleridir. Gontran de Poncins, *Kablona* (önceden bahsedildi), sayfa 111, onun birlikte yaşadığı Eskimolar günde 15 saat çalışıyorlardı. O belki de onların her gün 15 saat çalıştığını söylemek istemiyordu,

fakat kitabından şu açık ki, onun Eskimoları ağır çalışmaktaydı. Av yapmak için tuzaklar kullanan Mbuti pigmeleri arasında, “Hem erkeklerin hem de kadınların içinde zaman ve kazandıklarında yerine getirdikleri tuzak kurma neredeyse tüm gün süren bir uğraşıydı...” Turnbull, *Orman İnsanları*, sayfa 131. Siriono arasında erkekler ortalama olarak her diğer günde avlanmaktaydı. Holmberg, sayfa 75-76. Çalışmaya tan vaktinde başlarlar ve genellikle kampa öğlen 4 ve 6 arasında dönerlerdi. Holmberg, sayfa 100-101. Bu avlanmayı ortalama en az 11 saat yapar, ve haftada üç ve bir yarım günde, bu ortalama olarak haftada en az 38 saatlik avlanma süresine denk gelir. Erkekler avlanmadıkları günlerde önemli bir oranda bir çalışma da yaptıklarından beri (sayfa 76, 100), haftalık çalışmaları, yıl üzerinden ortalaması alındığında, 40 saatten çok daha fazladır. Aslında, Holmberg Siriono’nun yalnız bu aktivitelerde bir hafta yaklaşık 56 saat anlamına gelen avda veya toplamada (sayfa 222) uyanıklık zamanlarının yaklaşık yarısını harcadıklarını tahmin etmiştir. Diğer çalışmalarda katıldığında, çalışma haftası 60 saatin üzerinde olmuş olurdu. Siriono kadını “eşinden daha az dinlenmekten hoşlanmakta” ve “çocuklarını olgunluğa getirme yükümlülüğü dinlenmek için biraz zaman bırakıyordu.” Holmberg, sayfa 224. Siriono’nun ne kadar ağır çalışmak zorunda olduğunu gösteren diğer bilgiler için, 87,107,157,213,220,223,246,248-249,254,268. sayfalara bakın.

Şiddet. Daha önce de bahsettiğim gibi, şiddetin sayısız örneği Coon’un *Avcı İnsanlar* kitabında bulunabilir. Gontran de Poncins’e göre, *Kablona*, sayfa 116-120,125,162-165,237-238,244, cinayetler – geçmişte genelde bıçakla yapıldı- onun Eskimoları

The most recent attack killed a timber industry executive

arasında oldukça yaygındı. Mbuti pigmeleri, Turnbull onlar arasında hiçbir cinayet olayından bahsetmediğine göre, belki de bildiğim en az şiddet kullanan ilkel topluluklardı (çocuk öldürmelerinden ayrı olarak; *Wayward Servant*, sayfa 130). Bununla birlikte, *The Forest People* and *Wayward Servants* kitabı boyunca Turnbull, yumruk ve sopalarla yapılan bir çok dövme ve kavga olayından söz etmektedir. Paul Schebesta, *Die Bambuti-Pygmaen vom Ituri, Cilt I, Institut Royal Colonial Belge, Brüksel, 1938, sayfa 81-84*'te 19. yüzyılın ilk yarısında Mbuti'lerin ormanda yaşamış olan köylü Afrikalılara karşı ölümcül bir savaş açtıklarının kanıtını göstermiştir. (Çocuk öldürmeleri için, Schebesta, sayfa 138'e bakın.)

Rekabet. Avcı ve toplayıcı toplumlarda rekabetin varlığı bazılarında meydana gelen kavgalar ile gösterilmektedir. Mesela Coon'un, *Avcı İnsanlar kitabının 238,252,257-258. sayfalarına* bakın. Eğer fiziksel bir dövüş bir çeşit rekabet değilse, hiçbir şeydir.

Dövüşler eşler için rekabetten meydana gelmiş olabilir. Örneğin, Turnbull, *Wayward Servants*, sayfa 206'da, bir erkek için kavga eden iki kadından birinin üç dişini kaybetmesinden bahseder. Coon, sayfa 260'da, Avustralya Aborjin erkeklerinin kadınlar için dövüştüklerinden söz eder. Yemek için rekabet de kavgaya neden olurdu. "Bu (et) paylaşımının herhangi bir tartışma veya keskinlik olmadan yapıldığı anlamına gelmez. Tam tersine kavgalar sık sık av sonrası kampa dönerken uzun ve gürültülü bir şekilde yapıldı..." Turnbull *Wayward Servants*, sayfa 158. Coon, bazı Eskimolar arasında balina eti paylaşısı için "çok gürültülü tartışmalardan" söz eder. *Avcı İnsanlar*, sayfa 125.

*

*

*

İlkel insanların rekabetçi olmadığı, vejetaryen doğal kaynakları koruma yanlıları oldukları, cinsiyet eşitliğine sahip oldukları, hayvan haklarına saygı gösterdikleri ve yaşamak için çalışmak zorunda olmadıklarının ne kadar saçma bir imge olduğunu gösteren somut gerçeklerden bahsetmeye devam edebildim. Ama bu mektup çok fazla uzadı, verdiğim bütün örnekler yeterli olacaktır.

Avcı-toplayıcı yaşam biçiminin modern yaşamdan daha iyi olmadığını ima etmeye çalışmıyorum. Tam tersine, mukayese edilemeyeceğine inanıyorum. Avcı-toplayıcılar üzerinde çalışmış olan birçok belki de çoğu gözlemci onlara saygılarını, takdirlerini ifade etmiştir veya onlara gıpta ile bakmıştır. Mesela, Cashdan, sayfa 21'de, avcı-toplayıcı yaşam tarzını "yüksek derecede başarılı" bulduğundan söz etmektedir. Coon sayfa XIX.'da avcı-toplayıcıların "tam ve memnun edici yaşamlarından" bahsetmiştir. Turnbull, *Orman İnsanları*, sayfa 26'da şöyle der: (Mbutiler) yaşamlarını berbat eden o kadar zorluk, problem ve trajedilere rağmen sevinç ve mutluluk dolu ve dertten yoksun insanlardır." Schebesta, sayfa 73'te şöyle yazar: "Ne çok tehlike var, ama tarih öncesi çağlara ait ormanlardaki sayısız yolculukları ve av gezileri ne eğlenceli deneyimler! Bizim şiirsel olmayan mekanik çağımızın, orman insanların mistik-sihirli düşünme biçimlerine derin bir şekilde dokunabilecek ve onların davranışlarına şekil verebilecek bir işareti yoktur." Ve sayfa 205'te: "Pigmeler, bizden önce fiziksel organizmalarının bozulmadan ve doğaya uygun olarak kendilerine özel yaşayan insanlar gibi insan ırkının en doğal insanlarından biri olarak durmaktadırlar. İlkel özellikleri arasında görülmedik bir şekilde sağlam doğallık ve canlılık, ve emsalsiz bir neşelilik ve dertten uzaklık vardır. Onlar, doğanın kanunlarına uygun olarak yaşamlarını geçiren insanlardırlar".

Ama açıktır ki, ilkel yaşamın uygar yaşamdan neden daha iyi olduğunun nedeni ne cinsiyet eşitliğidir, ne hayvanlara gösterilen merhamettir, ne rekabetin olmayışıdır veya şiddetsizliktir.

Bu değerler modern uygarlığın saf değerleridir. Bu değerleri avcı-toplayıcı toplumlar

üzerinde tasarlayarak, GA Hareketi gerçeklikte asla var olmamış olan ilkel bir ütopya mitini yaratmıştır.

O yüzden, GA Hareketi uygarlık ve modernliği reddettiğini iddia ettiği halde, modern toplumun en önemli değerlerinin bazılarını esir almıştır. Bu nedenden dolayı, GA Hareketi etkili bir devrimci hareket olamaz.

İlk olarak, GA Hareketinin enerjisinin bir parçası, ırkçılık, cinsiyetçilik, hayvan hakları, homoseksüel hakları falan filanlar gibi sahte devrimci sorunlar lehine gerçek devrimci hedeflerden – genel olarak modern teknolojiyi ve uygarlığı yok etmek için- sapmaktadır.

İkinci olarak, bu sahte devrimci sorunlara teslim olduğundan dolayı, GA Hareketi çok fazla solcuyu – modern uygarlıktan kurtulmakla ilgilenmeyen, daha çok ırkçılık, cinsiyetçilik gibi solcu sorunlarla uğraşan- cezp etmektedir. Bu da hareketin enerjisini teknoloji ve uygarlık sorunundan uzaklaşmasına neden olmaktadır.

Üçüncü olarak, kadınların, hayvanların, homoseksüellerin haklarını koruma amacıyla birbirlerine zıttır, çünkü ilkel toplumlarda kadınların ve homoseksüellerin çoğu zaman eşitliği olmamıştır, ve böyle toplumlar genelde hayvanlara zalimce davranırlardı. Eğer birinin hedefi bu grupların haklarını savunmaksa, o zaman en iyi politikası modern uygarlıkta uzlaşmaktır.

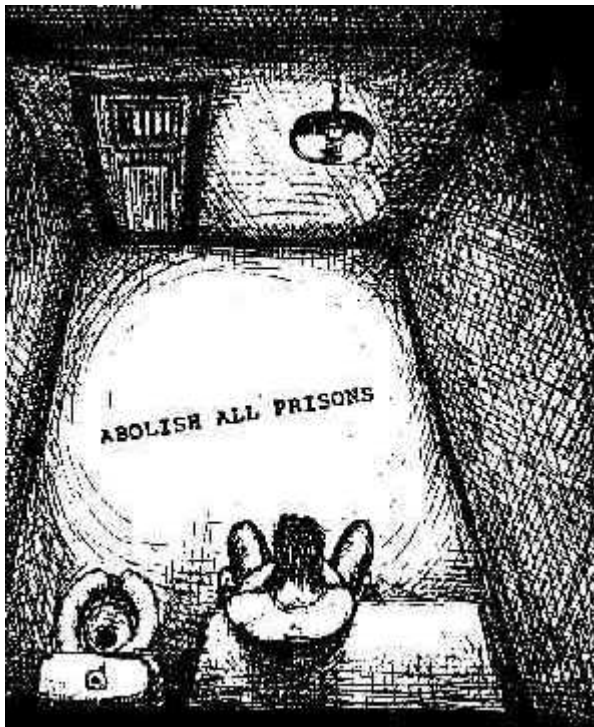
Dördüncü olarak, GA Hareketinin modern uygarlığın saf değerlerinin çoğunu saf bir ilkel ütopya miti olarak benimsemesi, tekno-endüstriyel sistemden kurtulmak için etkili, gerçekçi eylem yapmak yerine ütopyacı fantezilerine çekilmeye daha eğimli pratik olmayan, saf, hayalci ve uyşuk insanları çok fazla cezpt etmektedir.

Aslında, GA Hareketinin Hristiyanlıkla aynı rotaya kayabileceği gibi mezar tehlikesi de vardır. Başlangıçta, İsa'nın liderliği altında, Hristiyanlık sadece dinsel bir hareket değildi ayrıca sosyal bir devrim hareketiydi. Tamamıyla dinsel bir hareket olarak Hristiyanlık başarılı oldu, fakat devrimci bir hareket olarak tamamıyla başarısızlığa uğradı. Kendi zamanının sosyal eşitsizliklerini düzeltmek için hiçbir şey yapmadı, ve Hristiyanlar imparator Konstantin'le anlaşma fırsatı bulur bulmaz, Roma İmparatorluğunun güç-yapısının bir parçası olup bütün değerlerini sattılar.

GA Hareketi ve eski Hristiyanlığın psikolojisi arasında rahatsızlık veren bir benzerlik ortaya çıkmaktadır. İki hareket arasındaki paralellikler göze çarpmaktadır: ilkel ütopya= Eden'in Bahçesi; uygarlığın gelişimi= İlk Günah, Bilgi Ağacından elmanın yenmesi; Devrim= Cezalandırma Günü; ilkel ütopyaya geri dönüş=Tanrının Krallığına varış. Veganizm belki de Hristiyanlığın (Paskalya sırasında oruç tutmak) ve diğer dinlerin beslenme kısıtlamaları gibi aynı psikolojik rolü oynamaktadır. Ağaç kesme makinelerinin falan bloke edilmesinde kendi vücutlarını kullanan eylemciler tarafından alınan riskler, kendi inançları için ölen eski Hristiyanların şehitliğiyle karşılaştırılabilir (Hristiyanların şehitliği bugünkü eylemcilerin taktiklerinden daha fazla cesaretililik istiyor o ayrı). GA Hareketi Hristiyanlıkla aynı yolda gitmeye devam ederse, devrimci bir hareket olarak tamamen bir başarısızlık olacaktır.

GA Hareketi belki sadece işe yaramaz olmayacaktır, aynı zamanda da işe yaramaz olandan daha kötü olacaktır, çünkü bu hareket etkili bir devrimci hareketin gelişiminde bir engel olabilecektir. Teknolojiye ve uygarlığa karşı muhalefet GA Hareketinin programlarının önemli bir parçası olduğundan beri, teknolojik uygarlığın dünyaya neler yaptığı hakkında endişeli olan genç insan bu hareketin içine sürüklenmektedirler. Elbette ki sadece bu genç insanlar solcu, saf, hayalci, beceriksiz tipler değildirler; bazılarının gerçek devrimciler olmaya potansiyelleri vardır. Ama GA Hareketi içinde solcular ve diğer işe yaramaz insanlar içinde boğulmaktadırlar, böylece etkisiz hale getirilmekte ve yozlaşmakta ve onların devrimci potansiyelleri boşa harcanmaktadır. Bu anlamda, GA Hareketi potansiyel devrimcilerin yok edicisi olarak tanımlanabilir.

Kendisini GA Hareketinden ve onun saf uygar değerlerinden katı bir şekilde ayıracak yeni bir devrimci hareket gereklidir. Cinsiyet eşitliğinin, hayvanlara merhamet göstermenin, homoseksüellere tolerans göstermenin yanlış olduğunu ima etmiyorum. Fakat bu değerlerin teknolojik uygarlığı yok etme çabasıyla hiçbir ilgisi yoktur. Bunlar devrimci değerler değildirler. Etkili bir devrimci hareket, bunların yerine beceri, kendi kendine disiplin, dürüstlük, fiziksel ve zihinsel dayanma gücü, dışsal etkenlere ve sınırlamalara tolerans göstermeme, fiziksel acıya tahammül etme kapasitesi ve hepsinin üstünde yüreklilik gibi ilkel toplumların katı değerlerini benimsemelidir.

Saygılarımla,
Ted Kaczynski

Ted ile yazışmak için mektubunuzu şu adrese gönderebilirsiniz:

Theodore John Kaczynski
(04475-046)
U.S. PENITENTIARY- MAX
P.O. Box 8500
Florence, CO 81226-8500
USA

Ve tüm Dünya Özgürlük Mahkumlarıyla dayanışma için için mail at:

**DÜNYA ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARI DESTEK
AĞI / TÜRKİYE >>> elp_tr@hotmail.com**

bir

BOĞA GÜREŞLERİNİN KISA TARİHİ

KÖKENLERİ

İlk Boğa Güreşleri belli vesileleri (Kraliyet düğünleri, askeri zaferler, dinsel törenler gibi) kutlamak için at üzerinde gerçekleştirilmiştir.

Bilge Alphonso'nun tarihine göre 815'in parlamentosu toplandığı zaman bir çok boğa öldürülmüştü. Belgesel kaydı olan eski bir örnek, 1135'te VII. Alphonso'nun taç giyme töreni kutlamasıdır. Boğa öldürme olayı bir çok ünlü savaşçının iştirak ettiği Varea, Logrono'da düzenlenmişti. Hemen hemen yarı-av şeklindeki boğayı mızrakla vurma olayı seyrek olarak düzenlenen hiçbir saptanmış kuralı olmayan

aristokratik bir eğlenceydi.

Yüz yıllar sonra boğa güreşi zenginlerin toplandığı alanlardan halk meydanlarına düştü. On sekizinci yüzyılda boğa güreşi biçim değiştirdi ve yaygın olarak halkın zevki haline geldi. İngiltere'de eşit olarak eski bir tarihte ziyafet için boğa öldürme kayıtlarına işaret etmek ilgi çekicidir.

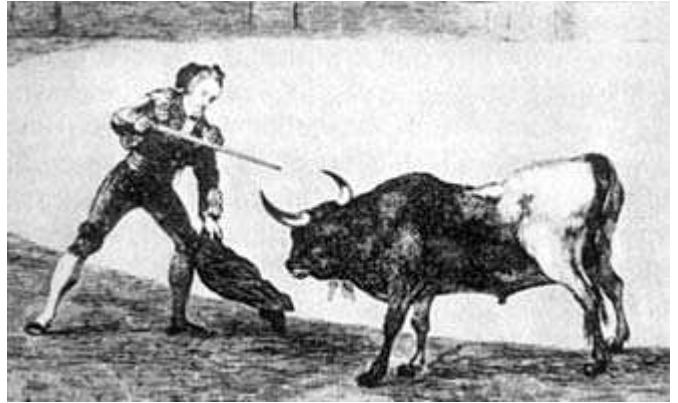
AYAK ÜZERİNDE BOĞA GÜREŞİNE GEÇİŞ

Ayak üzerinde boğa güreşi on sekizinci yüzyılda popüler bir adet haline gelmiştir. Toplumun en düşük tabakalarından savaşçı takımları boğaları nerelerinden olursa olsun kılıçlarla, hançerlerle ve bıçaklarla onları yaralayarak öldürmüştü. Bu eski Boğa güreşçilerinin bir çoğu kasaptı. Seville mezbahası İspanya'da *tauromacy*'nin ilk resmi okuluydu. 19. yüzyılın en iyi bilinen boğa güreşçisi Jose Rodriguez (Pepete), bir çok insanın ona ticarete göre kasap dediğini söylemiştir, ve bir arkadaşına yazdığı bir mektupta; "İnsanları mezbahada yetiştirmenin neye benzeyeceğini zannediyorsun? Orada hiçbir nezaket yok, sadece o iç organlar üzerine fırlatmak, o deriyi soymak, başı kesmek var. 'Ayaklarını kan gölcüklerinin içine sok'. Bizler şeylerin olası en kötü yönlerini öğrenmeye çalışıyoruz" demişti.

Andalucian binicilik okulları insanlar için bu aktiviteyi özendirmekte ve beslemektedir. Ronda'nın Romero ailesi boğa güreşinin bir çok temelini Seville'deki Joaquin Rodriguez (Costillares) ve Jose Delgado (Pepe Hillo) ile birlikte kurmuşlardı. IV. Charles 1805'te bir yasağa karar vermişti. Yasak kaldırıldığında, devam etti ve Candido ve Herrera gibi boğa güreşçileri o zamanlar ünlüydüler. İspanya tahtına VII. Ferdinand'ın dönüşünde etkinlik kraldan büyük destek alarak büyük popüleriteye ulaşmıştı. 1830'da Seville'de *tauromachy*'nin Kraliyet Okulunu kurmuştu. Seville ve Ronda'dan oluşan iki boğa güreşi stili veya okulu vardı. Ronda'nın Seville'nin "klasik" (klasik ama "mizaç ve doğaç için daha fazla alan veren şatafatlı kalitede)olanı adını aldı.". Belmonte ve Manolete kurulu modern boğa güreşi stillerinin bir çoğunu kabul etmiştir.

BOĞA RİNGLERİ

İlk boğa ringleri ağaçtan yapılmıştır ve kolaylıkla çıkarılabilirdi. Seville'de çıkarılan ilk ring dört kenarlıydı. Başka ağaçtan yapılmış yapı bunu izledi. ağaçtan yapılmış bir ring Madrid'te dikildi. İlk kalıcı Puerta de Alcalá'nın yakınında Madrid'te yapıldı ve törenle açılmıştır. Ronda ve Seville'deki Kraliyet Binicilik okulunun içine de inşa edildi. On dokuzuncu yüzyıl boyunca başlıca bir çok şehir ve bunu izledi.

dikilip

1743'te
yapı
1754'te

kasaba

Otoritelerin ve yöneten sınıfların başlatmış olduğu bu saçma ve kanlı geleneği ortadan kaldırmak boynuzumuzun borcu.....

BOĞA GÜREŞLERİ VAHŞETİNE HAYIR!

ELP HABERLERİ...

Sevgili arkadaşlar

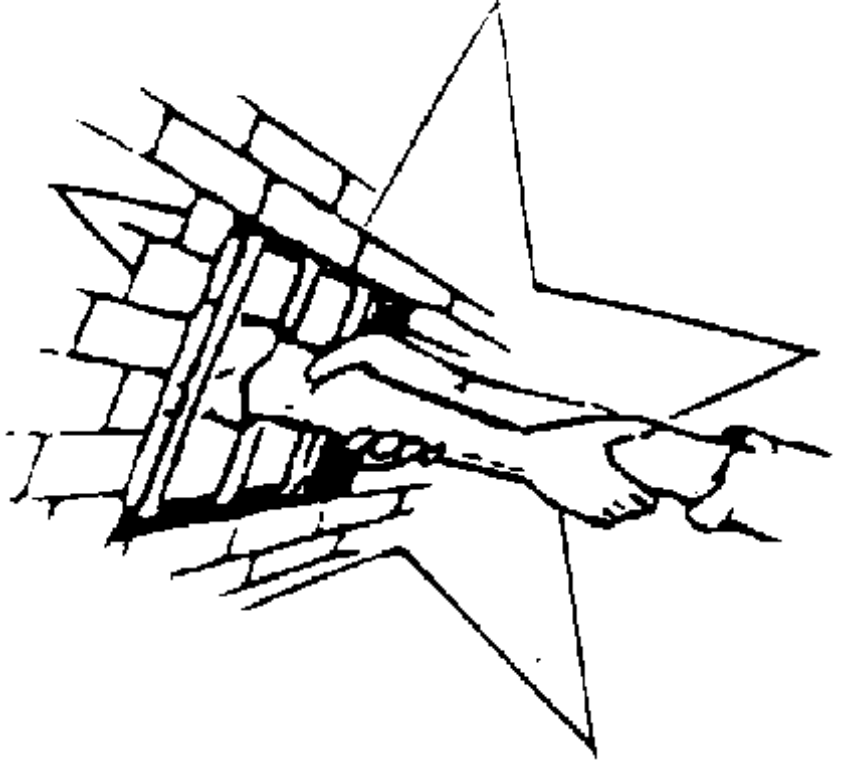
Geçen ay ELP, İtalyan eko-aktivistlerinin İtalyan polisi tarafından İsviçreli eko-aktivist olan Marco Camenisch'e desteklerinden dolayı hedef alındıklarını bildirmişti. İtalyan polisi bugünlerde çevrenin savunması için zarar verme (ekotaj) suçunu Marco'ya bağlamak gibi komplolar kurmaya çalışmaktadır ve soruşturmalarında Marco'yu destekleyenleri hedef seçmektedir.

Hedef alınanların desteklenmesinde ELP, Marco'ya sel gibi akan destek mektubu göndererek desteklerini göstermeye devam etmeleri için dünya çapındaki eko-aktivistleri harekete geçirmiştir. Polis baskısının hapse tıkılan eko-aktivistleri desteklememizi engellemesine izin vermemeliyiz.

Bugün Marco'ya bir destek mektubu gönderin....

Marco'ya Destek Adına.

Marco'nun ve destekçilerinin desteklenmesinde, ELP Marco'nun eylemci geçmişi hakkında aşağıdaki makaleyi dağıtmaktadır. Dergilerinizde ve gazetelerinizde bu makaleyi yayınlayın. Web sitelerinize koyun. Baskı yapıp arkadaşlarınıza gönderin. Fakat ne yaparsanız yapın Marco'yu destekleyin. Marco'nun aldığı desteği engelleyen polis baskısına müsaade etmeyin.

Marco Camenisch Kimdir?

Marco Camenisch 1952'de Schiers'de doğdu ve Graubünden Kanton'unda (İsviçre) küçük burjuva bir çevrede yetişti. Kariyerist kibrin ve elitist düşüncenin hüküm sürdüğü Schiers'deki liseden ayrıldı. "Plantaho" okulunda çiftçi olarak yaptığı staj sırasında, bugünkü gübrelemenin kimyasallarla yapılması gerektiği fikrine karşı çıkmıştır. Marco Alp'lere kendini özgürleştirmeye gitti ve çok geçmeden "direnmedikçe" koşulların değişmeyeceğinin farkına vardı.

Yetmişlerin sonlarında, Nükleer Güç Fabrikalarına karşı hareket içinde bir militan olarak Marco Yerel Nükleer mafyaya karşı mücadelelerde aktif olarak yer aldı. İsviçre'de, diğer ülkelerde de olduğu gibi, nükleer güç fabrikalarına karşı hareket doğrudan eylem araçlarına başvurdu: çelik direkleri kesmek, güç istasyonlarına karşı sabotaj, nükleer mafyanın önderlerine karşı doğrudan eylemler.

1980 Ocak'ında, diğerleriyle birlikte, Marco da tutuklandı, ve bir yıl sonra iade edilerek, chur/graubünden'deki kanton mahkemesi Bad Graz'daki bir NOK güç istasyonuna ("nordostschweizer kraftwerke" = "kuzey-doğu İsviçre güç istasyonu") karşı ve bir çelik direğe karşı doğrudan eylemlerden dolayı 10 yıllık bir hapis kararı verdi. Başka bir ortak davalı ise 7.5 yıllık hapis cezası aldı. Marco adli otoriteyle işbirliği yapmayı reddetti, çünkü onların meşruluğunu kabul etmedi. Bunun yerine, mahkemede kendi ifadesini verdi. İfadesinde doğrudan eylemlere kapitalist sosyal düzene karşı mücadele olasılığıyla enerji endüstrisinin ekolojik yıkımına karşı bir protesto olarak katıldığını haykırdı.

1981 Aralık'ında, 5 mahkumla birlikte, Zürih'in yakınlarındaki Regensdorf hapishanesinden kaçmayı başardı. Bu nedenle, bir gardiyan öldü, birisi de ciddi bir şekilde yaralandı. Marco ateş eden grubun bir parçası değildi. Kaçtıktan sonra, onun için, 10 yıllık gizli

bir yaşam ve mücadele ile geçti. 1989'da, İsviçre federal polisi ve medya onu Brusio'daki İsviçreli bir sınır polis memurunun öldürülmesinden sorumlu göstermektedir.

Carabinieri'nin vurulmasından sonra, 1992'de İtalya'daki toscana bölgesinde tutuklandı. İtalyan devleti onu 1993 Nisan'ında yaralama ve çelik direklerle karşı birkaç doğrudan eylemden dolayı 12 hapse mahkum etti. 9 yılda, kalıcı küşük-grupluk yalnız hapsedilmenin koşulları altında yüksek güvenlikli hapishanelerde yattı.

2002 Nisan'ında, Marco İsviçre'ye iade edildi. İlk olarak, Zürih yakınlarında yüksek güvenlikli Pfäffikon hapishanesinde, sonra Bern yakınlarındaki Thorberg hapishanesinde yattı. 2003 Ocak'ında, ıstırap çektiği kötü koşullardaki hapsedilmeye karşı başladığı açlık greviden ve birkaç uluslar arası dayanışma hareketinden sonra, onu Chur hapishanesine transfer ettiler ve koşulları iyileştirdiler. Çok kısa bir süre önce, onu Pfäffikon hapishanesine geri transfer ettiler ve Marco'nun mücadele ettiği düzeltmeler özellikle iptal edildi.

İsviçre'de, NOK'a karşı yaptığı doğrudan eylem için, 8 yıllık hapis cezası hükmü var. Ayrıca, regensdorf'taki hapishaneden kaçtığı ve bir sınır polisini öldürdüğü gibi tutuklama gerekçeleri de bulunmaktadır. Marco şimdi duruşmayı beklemektedir - belki de, bu yıl olacaktır.

Bütün bu hapishane yıllarından sonra, kendisini anarşist olarak tanımlayan Marco, kendi politik mahkumiyetinden dolayı kimsenin onun beynini değiştirmesine izin vermedi. Bunun yerine, engellerin arkasında, politik bir eylemci olarak kaldı. Mektuplar aracılığıyla, politik ve kişisel ilişkilerin bir çok kişiyi etkileyen bir ağını örgütledi. İsviçre'deki hapishanenin kötü koşulları açık bir biçimde nesnelliğini korumaktadır: onun sadık politik kimliğini ve adli otoriteyle işbirliği yapmayı reddettiğini görünce, onu hem politik hem de psikolojik olarak kırmak istiyorlar.

makale Marco Camenisch'in arkadaşları ve destekçileri tarafından yazılmıştır, Nisan 2003.

Marco'ya yazın:

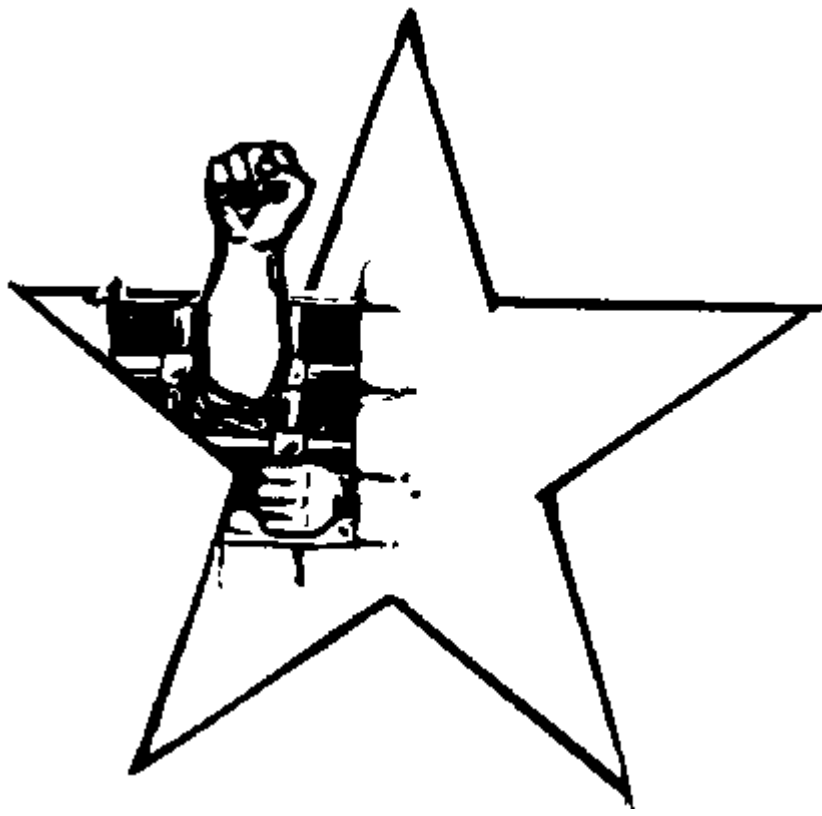
Marco Camenisch,
Hörnlistrasse 55,
8330 Pfäffikon/zh,
Switzerland

Raul ZAPATOS
artık Özgür!

Bu

ch-

ELP'in harika haberleri var. Filipinli mahkum Raul Zapatos temyiz mahkemesindeki davasını kazandı. 19 Eylül 2003 Cuma günü Raul'un davası önce temyiz mahkemesine gitti ve beraat etti! Raul şu an özgür! Raul'un ailesi Raul serbest bırakıldıktan sonra "Bu bizim zaferimizdir, DENR için ve doğamız ve Tabiat Anamız için bir zaferdir. Raul adına, dünyadaki bütün çevrecilere içten şükran ve minnettarlığımızı ifade etmek istiyoruz.. Her şey için, çok teşekkürler."

Raul'ın serbest bırakılması harika bir haber ve ELP ona ve ailesine bizim kutlamalarımızı gönderiyor.

~~~~~
"Hapishane Devletin çizginin dışına çıkan bireyleri ezmek için kullandığı bir araçtır "
(Michael Collins - eski 1 Mayıs 2000 mahkumu)

Bütün Hayvan & Dünya Özgürlük Mahkumlarını Destekleyin!

Özgürlüğün Ruhu (Dünya Özgürlük Mahkumları)

c/o Cornerstone Resource Centre, Leeds, LS7 3HB, England
E-Mail < earthlibprisoner@mail.com >
< www.spiritoffreedom.org.uk >

Dünya Özgürlük Mahkumları Haber Gazetesi/Acil ELP! Bülteni

c/o BM Box 2407, London, WC1N 3XX, England
E-Mail < AnimalEarthLiberation@Bigfoot.Com >

Türkiye Dünya Özgürlük Mahkumları Destek Ağı

E-Mail < elp_tr@hotmail.com >

Dünya Özgürlük Mahkumları Polonya

PO Box 43, 15-662 Bialystok 26, Poland
E-Mail via < AnimalEarthLiberation@Bigfoot.Com >

Kuzey Amerika Dünya Özgürlük Mahkumları Destek Ağı

E-Mail < naelpsn@graffiti.net >

**DESTROY THE PRISONS!
FREE ALL THE PRISONERS!**

ANARKO-SENDİKALİZMİN BURJUVA KÖKLERİ

“Bizler, sadece işveren sınıfıyla savaşmanın bu günlerde etkili olacağından değil, ayrıca otoriterlik veya sömürünün olmadığı özgür ve eşit bir toplumun habercisi olduğundan -ve temellerini içinde barındırdığından- dolayı doğrudan demokrasi üzerinde temellenmiş bir işçi hareketinin tarafını tutuyoruz.”
-Anarko-sendikalist bir organizasyon olan Workers Solidarity Alliance’ın (İşçilerin Dayanışma İttifakı) bir el ilanından alınmıştır. Vurgular eklenmiştir.

On dördüncü ve on beşinci yüzyılda Amerika’nın Bağımsızlık Savaşı ve Fransız Devriminde dramatik olarak doruğa çıkan sosyal bir dönüşüm yaşanmaya başlandı. Bu periyot burjuvaların feodal sisteme ve Katolik Kilisesi’ne karşı bir başkaldırı dönemi idi. Feodalizmin yerine, ekonomik olarak kapitalizm ve politik sistem olarak politik demokrasi ortaya çıktı. Seçilmiş olmayan bir aristokrasi veya yöneten bir krala izin vermek yerine, liberal demokrasi “insanların” kendilerini temsilcileri veya oylarıyla yönetmesini talep etti. Anarko-sendikalistler de yukarıda alıntılanıldığı gibi, burjuvalar “otoriterliğin ve sömürünün olmadığı, eşit ve özgür bir toplum” istediler. “İşçiler” ve “işverenler” hakkındaki bölümleri çıkartın ve Thomas Paine bu alıntıyı yazabilmiştir..

Elbette ki, anarko-sendikalistler bize burjuva devrimcileriyle aynı cümleleri kullanmadıklarını söyleyeceklerdir. Şayet bu anarko-sendikalizmin sadece Burjuva terminolojisini devralmaktansa en önemli bakımlardan benzediği gerçeğini yansıttığından dolayı değilse, onları kendi sözlerine götüreceğim. Anarko-sendikalistler tarafından desteklenmiş olan değerler burjuva liberal teorisyenlerin en radikallerinden önemli bir biçimde farklıdır ve onların bu imtihan üstüne teorileri liberal teorinin sadece bir uzantısı olduklarını ispatlar.

Daha önce de söylediğim gibi, burjuvaziye güç veren ekonomik sistem kapitalizmdir. Kapitalizmin uzunlamasına tanımlanmasına gitmeyeceğim - kapitalizmin niteliğini tanımlamanın diğer ekonomik sistemlerle karşılaştırıldığında kapitalistlerin varlığı olduğu değil, devam eden ekonomik genişlemeye izin veren artı ürün üretimi olduğunu söylemek kafidir. Kapitalizm son derece ahlaki bir sistemdir - ki bu onun, bireylerin problemsiz bir şekilde genişlemesi için ihtiyaçlarına, arzularına veya hırslarına öncelik veren değerleri gerektirdiğini söylemektir. Kapitalist genişleme için zaruri olan bu değerler üretim ve ilerlemedir. İleride sermayenin genişlemesine tehdit olduğu görünmedikçe her teknolojik ilerleme, bu yüzden kucaklanmaktadır. Üretim ve ilerleme için zaruri olan çalışmak ve bundan dolayı burjuva çalışmaya son derece önem gösterir- ve “radikal” işçi propagandacıları tarafından çizilen resme zıt olarak, kapitalistler için endüstriyel işçilerden daha fazla çalışmak nadir değil, üretken çalışmaktan ziyade örgütseldir. Çalışmaktan kaçınmayı becerenler kapitalist toplumların ahlaki olarak pisliklerdir-çalışan insanlar için parazittirler.

Anarko-sendikalistler bu kapitalist değerlerin her birini kucaklamaktadırlar. Hedefleri üretim üzerinde “gerçek insan hakimiyetidir.” Zıtlığa yüksek düzeydeki antropolojik kanıta rağmen, onlar ilk insanların hayatta sadece hayatta kalma mücadelesi verdiklerini zannetmektedirler. Ve şu anki gibi bazı yaşamı kolaylaştırıcı eşyalarla mükemmel bir yaşam sunan teknoloji ve onun ilerlemesinin üretimine minnettardırlar. Sendikalistler, yaşam için tehlike olarak birkaç belirli teknolojinin farkındadırlar fakat teknolojiyi ve ilerlemeyi genelde iyi şeyler olarak görmektedirler. Bunun ışığında, onların çalışma üzerinde rapsodi yapmaları şaşırtıcı değildir, çünkü çalışma olmadan üretim ve ilerleme olmayacaktır. Burjuvazi gibi, onlarda çalışmayan insanları “parazit” olarak görmektedirler. (Chaze Bufe’nin “Dinle Anarşist!”ine bakın) onların kapitalist sistemle tek problemleri, kimin sorumluluğunda olduğudur - onlar büyük şirketler ve devletlerin sorumluluğu altında olmaktansa, çalışan insanların uluslar arası bir sendikası olan One Big Capitalist’i tercih etmektedirler. Fakat temel yapı aynı

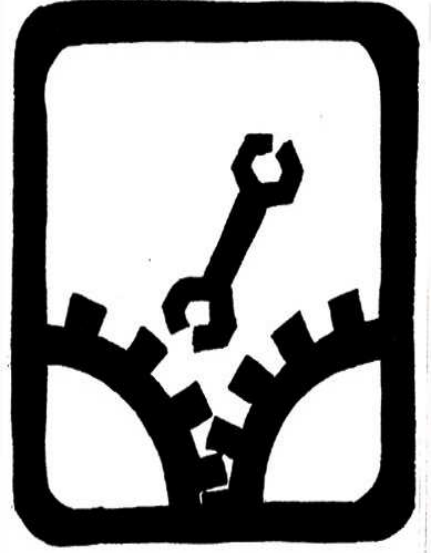
olacaktır. Burjuva gibi - ve hatta burjuvadan da daha çok- anarko-sendikalistler de kapitalizm için gerekli olan değerleri kucaklamaktadırlar.

Eğer üretim ve ilerleme çalışmayı zaruri kılan pozitif değerlerse, sosyal uyum da eşit olarak zaruridir. Daha önce de söylediğim gibi çalışmaktan kaçınmak parazitlik olarak görülmektedir. Alınamayan her hangi bir zevk ve üretim kontrolü altına girmiş olmak ahlaki değildir. Topluma hiçbir pozitif katkıda bulunmayan serseri, berduş, çingene, haydut, bütün bireyler dibe vurmuş veya suçlu bireyler olarak mahkum edilmektedirler. Hatta Bohem - uyumsuz artist, müzisyen veya şair - burjuvanın gözlerinde sanıktır - hiç değilse onların hain yaratıcı tutkularını iyileştirmek için bir yol bulunana kadar.

Topluma uygun davranmayanlara karşı bu aynı tutum anarko-sendikalistler tarafından da takınılmaktadır. Chaz Bufe'nin "marjinalleri" "Dinle Anarşist!"te paylaşması bunu tamamen açığa çıkarmaktadır. CNT'nin sürekli olarak "anarşist haydut Sabate"'sini (anarşistlerin soygunlarından hala para almaya ve kullanmaya devam ederken) küçümseme şekli gerçekten tiksindiricidir. Tarihi boyunca, anarko-sendikalizm bazen ikna yoluyla, bazen aşağılama yoluyla anarşik isyancıları topluma uymak ve onu kabullenmeleri için o zapt edilemez isyancıların ateşlerini söndürmeye çalışmıştır. Anarşik isyan her nerede reformların ötesine geçtiyse, anarko-sendikalistler ilk olarak onları inançsızlar, "Suçlular! ve Teröristler!" olarak adlandırırlar. Burjuvalar gibi, onlarda üretimin güzel bir şekilde ilerlemesini isterler ve bu sosyal uyumu gerektirir.

Sosyal uyumla el ele hareket etmek sosyal barış için bir aşka gider. Burjuvaların sermayeyi genişletmek için uluslar arasındaki savaşları istismar ettiği, fakat her hangi bir şiddetin kapitalizmin güzel bir şekilde işlemesini bozana kadar bunun doğru olduğu gerçektir. Sadece rasyonel ve ahlaki temeli olan özel otoriteler tarafından tayin edilmiş şiddet burjuva toplumunda her hangi bir yer alabilir. Kişisel anlaşmazlıklar rasyonel

tartışmayla, görüşmeyle veya uygun yöntemle üstesinden gelinmiş olan sadece fiziksel şiddeti içermemek ve nazik olunması gereken şeylerdir. Elbette ki hırslar alevlendirilmemelidir. Sosyal barış koşulların en aşırısı altında sadece kırılmak içindir. Anarko-sendikalistler ayrıca sosyal barışa önem vermektedirler. Luigi Fabbri'nin "Anarşizm'deki Burjuva Etkiler"den Bufe'nin "Dinle Anarşist!"ine, onlar anarşistleri şiddetin sözlü ifadesinden kaçınmaları için uyarmaya çalışmaktadırlar- ironik olarak anarşizmin yanlış kavranmasından olmayan kaynakların burjuva basını tarafından yaratıldığını iddia ederek- onların cesaretli ve zeki insanların otoriteye karşı isyanlarının neden burjuva basınının sözleri tarafından teslim alınmış olacağını düşündüklerini bilmiyorum. Burjuvalar gibi, anarko-sendikalistler de bizi anlaşmazlıklarımızı rasyonel olarak, öfkeden uzak, barışçıl bir yolda ifade etmeye çağırırmaktadırlar. Bireysel isyanın her hangi aktif, şiddet içerikli ifadesi anarko-sendikalistler tarafından sorumsuz, karşı devrimci ve ahlaksız olarak görülmektedir. Suç işleyenler safdilli ve daha çok adi suçlular ve teröristler olarak etiketlenmektedirler. aslında, a "devrimci durumun" dışında, anarko-sendikalistler illegal aktivitenin çoğu biçimini yaratıcılık karşıtı olduğunu düşündükleri için reddetmektedirler (fakat bu ister istemez kötü müdür?). Sadece çalışan sınıfın ayaklanması (anarko-sendikalist teorideki "gerçek otorite") şiddeti haklı çıkarabilir - ve bu şiddet üretim araçlarını bozulmamış kılmak ve anarko-sendikalist üretimi mümkün kılmak için pürüzsüz bir geçiş yaratmak için rasyonel ve ahlaki olunmak zorundadır.

**WORK RATE TOO FAST
(APPLY RESISTANCE)**

Anarko-sendikalistler ayrıca rasyonel, ahlaki bir toplum yaratmayı umud etmektedirler. Bizleri "irrasyoneliteye nerede ve ne zaman ortaya çıkarsa saldırmaya" davet etmektedirler. Bugünkü toplumda gördükleri problem, onun yeterince rasyonel veya ahlaki olmadığıdır. Neden (onların görüşüne göre) ahlaki davranışın kaynağı olduğundan beri, yaşamın her alanında hüküm sürmek zorundadır. Tutku veya arzularımız değil, "rasyonel kişisel çıkarlarımız" rehberimiz olmalıdır, der sendikalistler, faydacıları tekrarlayarak. Her ikisi de üretici üretim araçlarını kontrol ederse, endüstriyel toplumdaki üretim araçlarının kontrolünün her hangi biri için mümkün olup olmadığı sorusuna neşeli bir şekilde aldırış etmeyerek ilan ettiği çok rasyonel ve ahlakidir.

Hem burjuva liberal teorisyenleri hem de anarko-sendikalistler özgürlük, eşitlik, adalet temelli, insan haklarını garanti eden rasyonel, ahlaki bir toplum ister. Her ikisi de bilimsel ve teknolojik ilerlemeyi garanti eden yüksek seviyelerde üretimle pürüzsüz bir biçimde işleyen bir ekonomiyi isterler. Her ikisi de projelerini gerçekleştirmek için sosyal barış ve uyum isterler. Projelerinin aynı olduğunu düşünmemek zordur. Ben sadece iki kayda değer fark görüyorum. Burjuvalar ekonomiyi özel girişim biçiminde verimli ve ahlaki olarak işleyebilen apolitik bir güç olarak görür. Anarko-sendikalistler ekonomiyi o nedenle demokratik olarak işletilmesi gereken politik bir güç olarak tanımaktadırlar.

Burjuva liberalleri temsili demokrasinin kendi ideallerini yaratabileceğine inanırlar. Anarko-sendikalistler demokrasinin doğrudan olması gerektiğine inanırlar - fakat bize her sosyal sorunda doğrudan oy vererek zaman harcamak isteyip istemediğimizi sormamaktadırlar. Anarko-sendikalistlerin projesi, burjuva liberalizminin gerçekten sadece bir uzantısıdır - projeyi kendi mantıksal neticesinden ileri götürme girişimidir.

Bu beni burjuva liberalizmiyle anarko-sendikalizm arasında, fikirlerde değil ama cehalette aynı paralelde oldukları fikrine götürdü. Hiçbiri altında yaşadığımız sosyal sistemin gerçekliklerinin farkında değildir. "Kölelerin her günkü aktiviteleri köleliği yeniden üretir" (Fredy Perlman). Özgürlük ve demokrasiden bahsederken, burjuva liberalleri ve anarko-sendikalistlerin her ikisi de sadece onları kontrol eden insan otoriteleri görmektedirler; köleliklerinin gerçek kaynağı olan katıldıkları sosyal aktivitelere karşı kördürler. Bu yüzden, burjuva liberalleri papazları ve kralları yok etmekten memnundurlar, anarko-sendikalistler de başkanları ve patronları ilave etmektedirler. Fakat fabrikalar, dükkanlar (sendikalistler onları dağıtım merkezleri olarak tanımlasa da), aile - bütün sosyal sistem bozulmamış kalacaktır. Eğer günlük aktivitemiz kayda değer bir şekilde değişmemişse - ve anarko-sendikalistler içinde çalışacakları fabrikayı yönetmenin yükünü de ekleyerek değişme istemenin hiçbir anlatımını yapmamaktadırlar - Eğer sadece patronlar yoksa onu ne farklı kılacaktır? - Bizler hala köleyiz! "İsim değişikliği canavarı defetmemektedir." Fakat burjuva liberallerinin ne de anarko-sendikalistlerin sosyal sistemdeki köleliğin özünü neden göremediklerinin bir nedeni vardır.

Onlar özgürlüğü tek bireyin kendi seçimlerini yapma kabiliyeti olarak görmemektedirler. Onlar, bunu ilerici, rasyonel bir toplumun parçasıyla tamamen ve aktif olarak bütünleşmiş hale gelmesi için bireyin yeteneği olarak görmektedirler. "Kölelik özgürlüktür", faşist düşünmenin Stalinist bir sapması değildir; bu, özgürlüğe birey yerine toplumu atfeden bütün perspektiflerdeki özdür. Bu gibi toplumların "özgürlüğünü" garanti etmenin tek yolu uyumsuzluğu ve isyanı her nerede ortaya çıkarsa bastırmaktır. Anarko-sendikalistler devleti ortandan kaldırmaktan bahsedebilirler, ama toplumlarının pürüzsüz bir şekilde işlemlerini garanti etmek için fonksiyonlarının her birini yeniden oluşturmaları gerekecektir. Anarko-sendikalizm bugünkü toplumdan radikal bir kopuş göstermemektedir. Bu toplumun değerlerini sadece sürdürmeye çabalamakta ve böylece bizim günlük yaşamlarımızda bizi tamamen egemenlik altına almaktadır. Bütün gerçek isyancılar, hainler, haydutlar ve vahşi özgür ruhlar anarko-sendikalist bir topluma bugünküne olmaksızın razı olamazlar.

Toplumla birlikte radikal bir çatlak yaratan cehennemi önermeye devam etmiş olacaktık, çünkü köleliğimiz üzerinde daha fazla kontrol istiyoruz. - ve bunu bütün anarko-sendikalistler bize önerir - zincirlerimizi kırmak ve yaşamlarımızı tam anlamıyla yaşamak istiyoruz.

BASIC WAGE

B-12 VİTAMİNİ VE ORAL SEKS

Yeni başlayacak ve başlamış olan vejetaryen ve veganların üzerinde kaygıyla düşündükleri bir konu da B-12 Vitamininin temini konusundadır.

Etçil toplumun et-temelli beslenme bilimcileri ve çevremizde bu konuda hiçbir bilgi sahibi olmayanlar tarafından Vejetaryenlerin, özellikle de veganların hiçbir besinden B-12 karşılayamadıkları gibi efsaneler yaymaları her yeni başlayan veya başlayacak olan vejetaryen-veganları aşırı derecede kaygılandırmaktadır. Yok et yemezsen proteinsizlikten ölürsün, yok süt ürünleri ve yumurta gibi hayvan ürünlerini yemezsen kalsiyumsuzluktan kemiklerin erimeye başlar, yok saçların dökülür, yok unutkanlaşırsın, yok cinsel işlevin azalır gibi bir düzine saçma sapan efsane dillerde dolandır gider. Bu söylentiler çoğu kez birçok vejetaryen-veganın korkulu kabusu olmaya başlar. Hatta bu yüzden doktora gidip, doktorun tavsiyesi üzerine vejetaryenliği-veganlığı bırakan bir çok insan görebiliriz.

Bu efsanelere, veganarşi'nin önceki sayılarında yeterince cevap verilmişti. Fakat bu yazının amacı B-12'nin soya fasulyesi, deniz yosunu, soya peyniri (tofu), soya sütü, mantar ve hatta suda bile yeterince bulunmasının yanı sıra oral seks yoluyla da karşılanabileceğini anlatmaktır.

Evet yanlış duymadınız, B-12 Vitaminin seksle özellikle de oral seksle sıkı bir ilişkisi vardır.. Vegan ve vejetaryenler çoğu zaman B-12 kaygılarından dolayı inek bağırsağından sağlanan yapay hapları kullanmak zorunda hissederler ve çoğu da kullanırlar. Böylelikle Tıp Endüstrisinin de Vegan-vejetaryenleri hedef müşteri kitlesi olarak görmesini sağlar. Fakat kapitalizmin kar güdüsünü iyi teşhis edebilen anarşist vegan-vejetaryenler asla yapay haplara ihtiyaç duymazlar ve reddederler.

Bu haplara ihtiyaç duymamalı ve sarılmamalıyız. Çünkü insanın sadece birkaç mikrogram B-12 Vitaminine ihtiyacı var ve bunu karaciğerde ortalama 5 yıl depolamaktadır. Bu da veganların kusursuz beslendiğinin ve hiçbir biçimde B-12 eksikliğini yaşamadığının en iyi kanıtıdır.

Vegan kan damarları her zaman yeterli oranda B-12 içerir. Bu tartışmasıdır. Vegan menisi ve vajinal salgıları da kanın ürettiğinden çok daha fazla B-12 içerir. B-12 için siz en iyisi sevgilinizle bir kuytuya gidin! Hem zevk alın, hem de sağlıklı kalın!

Peki, kurbağa, salyangoz, yavru köpek ve bebeklerin ham maddesi olan meninin yüzde onu her boşalmada 500 milyon üzerinde sperm hücresinden oluşur. Bir yumurtayı dölemek için sadece bir sperm hücresi gerekiyor. Meninin %90'ı muazzam miktarda vitamin, enzim ve amino asite ek olarak insan kanının içerdiğinden 20 kat fazla B-12'den oluşmaktadır. Vajinal sıvılar da B-12 açısından zengin olan benzer bir yapıyı içerirler.

Bilimciler bunun her zaman bilincindeydiler. 1984'ün Mart ayında Carmel Bernstein ve bit grup araştırmacı Klinik Araştırmalar Dergisi'nde kanın erkek menisinin sahip olduğu gibi onda bir miktarda B-12'ye sahip olduğunu gösteren kanıt yayınladılar (73;3 Menisel Plazmadaki B-12 Vitamini). Sekiz yıl sonra da, İskandinav Klinik Laboratuvar Araştırmaları Dergisi (Hansen;52(7):647-52 1992 Kasım) insan menisindeki B-12 düzeyinin kanınkinden 20 kat daha iyi çalıştığını ve vajinal salgılarda benzer miktarlarda B-12 tespit etmiştir.

Bir çoğumuz oral seksten iğrenç geldiği için kaçınabiliriz. Çünkü genellikle cinsel organlar pek iyi kokmazlar. Midemiz bulanır falan..

Fakat uzun zaman önce yapay parfüm veya deodorantlar çıkmadan önce insanlar vücut kokularından hoşlanıyorlardı. Don Juan mendilleri koltuk altında tutup bayanların burunlarına mendilleri sallıyordu. Bu hareket, bütün memeliler tarafından paylaşılan, içgüdüsel hisleri harekete geçiren ve doğal cinsel uyarıcıları içeren kimyasallardan oluşan esansların yayılmasını sağlar.

Kendi kokumuzu yediklerimiz belirler veya yediğimiz şey aslında kendimizdir.

Evet, bu doğru..mesela, köylüler ahırlarındaki inekleri sağmadan yarım saat önce soğan, sarımsak gibi keskin kokulu şeyler yerlerse vücutlarından salgılanan esanslar aynen süte geçmektedir. Hatta, Geyik ormana et yiyen bir insan girerse onun kokusunu alabilir. Tereyağ yiyen insanlar küf kokarlar. Sadece bir dilim pizza yiyen bir vegandan 24 saat sonra iğrenç kokular gelir. Mozarella peyniri kolay kolay nefeste koku yapmaz, çünkü midede küflenmektedir.

Et yiyen insanlar aynı zamanda vücutlarına büyük oranda sülfür temelli amino asiti de alırlar. Sülfür kendi koku ve tadının bir parçası haline gelir.

Veganların kokuları ve ağız tatları her zaman güzeldir. Çünkü vücutları temizdir ve midede kolaylıkla çürüyeblen şeyler yemezler.

To Love and Respect

bir

Should be the only rulz

Bu yüzden seks yapın, ağzınıza tat gelsin.:)

DEHŞET SÜTÜN TA KENDİSİDİR

DEHŞET VERİCİ HORMONLAR

Yeni bir süt ürünleri ve peynir endüstrisi ilanı Kanada'da bir tartışma yarattı.

<http://www.canoe.ca/LondonNews/1f.1f-11-06-0104.html>

İlan bir taksi sürücüsünü şizofren olarak resmediyor. Ontario Şizofreni Topluluğu yöneticisi Janice Wiggins şöyle diyor:

"Bu ailesinde şizofrene yakalanan insanlar için korkunç ve tiksindirici bir ilandır."

Wiggins ve süthane yöneticileri Julie Klotter'ın Townsend Tıp Mektubunda Mayıs 1995'te yazdığı yazıyı okumalıdır:

"Gerçekte, inek sütü, özellikle de işleminden geçirilmiş olanı, hemoglobinin kaybını, ruhsal sarsıntıyı, depresyonu ve sinirliliği içeren çeşitli sağlık problemleriyle ilişkilidir."

Her yemekte 59 farklı hormon hapını almanın etkilerini açıklamaya başlayamam. Böyle bir deliliği incelemek için tıbbi literatürde bir çalışma yoktur.

Sabah kahvaltısında adrenalin ve testosteron aldığınızı bir düşünün, ve ve, kısa bir zaman sonra, trafikte bir motor aracını aniden sollama girişimde bulunduğunuzu düşünün.

Yol gazabı 1980' ve 1990'ların bir fenomenidir. Okula silah getirip arkadaşlarını vuran çocukların şiddet dolu trajik hikayeleri 1970'lerde daha duyulmamıştı.

Çocuklarımız değişti. Sürücüler değişti. Toplum daha sinirli ve heyecanlı hale geldi. Sanki dünya delirmişçesine hormonların neden olduğu hızlı ruh durumu bozukluğu yaşanmaktadır.

Kim hormon alıyor? Bizler.

1970'te, Amerika'nın süt ürünleri endüstrisi 2.2 milyar poundluk peynir üretti. Amerika'nın nüfusu 203 milyondur ve bu da kişi başına 10.8 poundluk peynir demektir.

1990'a kadar, Amerika'nın nüfusu 248 milyona çıktı, ve Amerikalılar daha fazla peynir yiyorlardı, 6 milyar poundluk! Bu kişi başına 24 poundluk bir ortalama.

1994'e kadar, USDA'ya göre, ortalama bir Amerikalı 27.7 poundluk peynir tüketiyordu. Amerika'nın peynir tüketme oranı fırlamıştı. Bugün, kişi başına peynir tüketimi 30 pounddur.

Bir poundluk peynir yapmak için 10 poundluk süt harcandığına göre, aynı oranda peynir doğal olarak ortaya çıkan sığır cinsinden hormonların yoğunlaştırılmış miktarlarını içerir. Bu da östrojen, progesteron ve testosteron hormonlarını içerir.

HORMONLARIN GÜCÜNÜ GÖRÜN

Aslında, organik sütün her yudumu 59 farklı güçlü hormonu içerir. Bir kadın yaşamı süresince, vücudunda toplam bir yemek kaşığının sadece yarısına eşit olan östrojeni üretecektir.

Hormonlar, güçlü biyolojik bir etkiyi üretmek için milyarda bir gram gerektiği anlamına gelen nano-moleküler bir düzeye tesir etmektedir. Şimdi ortalama bir Amerikalı her yıl yaklaşık 30 poundluk peynir tüketmektedir. Bu ürün yoğunlaşmış hormonlar içerir.

Bir poundluk bir peynir bir poundluk bir süt gibi on kat daha fazla hormon içerir. Emziren inekler buzağılarına asla peynir vermeyi düşünmezler. Yavrularına süt içerisinde hormon, laktoferin ve immüoglobulinler vermek için yaratılmışlardır.

Romano Mu Yediniz? Yoksa Gazap Verici Hormonlar Mı!
Peynirin gücünü GÖRÜN!

Emziren inekler süt üretimini azaltırlar.

Çiftçilerin çözümü bebek ineklere soya sütü vermektir!

Hoard'ın Sütçüsünün eski bir sayısının (10 Ocak, 1956) sayfalarını karıştırıyordum ve emziren bir buzağının vücut ağırlığının sadece bir poundunu elde etmek için 9-10 poundluk süt gerektiğini öğrendim.

Çiftçiler bugün ürettikleri her 100 poundluk süt için hemen hemen 14 Dolar alıyorlar. Bebek süt danası için masrafı ancak karşılamak pound başına yaklaşık 1.40 Dolardır. Çiftçiler, muazzam bir kaybı temsil eden et işlemcisine o buzağıyı sattıklarında pound başına 40 sente yakın alırlar.

O nedenle, sütle beslenmiş bir süt danası bugünün olanaksızlıktır.

DANALARA NE OLUR?

Bebek dişiler süt üreticileri olmak için yetiştirilmektedirler. Erkekler de farklı bir kaderden mustariptirler.

Bu günlerde, danalar, cesetlerine kas lifi katabilmek için ayakta ve hareketli tutan ufacak bir kasa içindeki bölmelerine zincirlenmektedirler. Onlar donuk beyaz cesetleri çok önceki günlerden sütle beslenmiş buzağılara benzesin diye dayanıksız ve kansız kalırlar. Bu hayvanlar kendi bölmelerine bile dönememektedirler. Onlar güçlkle beslenir ve kendi dışkıları üzerinde yatarlar.

Kendilerine merhametli vejetaryenler diyenler ve hala süt ve ürünleri kullananlar fabrika çiftçiliği işinin zalim yönünün farkında değildirler.

İneklerin süt vermesi için, ilk önce yavru yapmaları gerekiyor. Süt içiciler dolaylı olarak süt danası endüstrisine destek vermiş olurlar.

Süthane çiftçilerinin kendi hayvanlarına merhametli davranmaları için mali güçleri yetmemektedir. Şefkat iş için kötü ve maliyetlidir.

43 yaşındaki Hoard'ın makalesi süthane çiftçisine şu son eleştiriyi yöneltmektedir:

"Emen dana büyük bir süt tüketicisidir ve sonunda ahırda tek emici o olmayacaktır ."

"LEAVE OUR WILDLIFE ALONE"

Süt Tüketimi Kalça Kırılmalarını Önlemez!

Şubat 2003'te Amerikan Klinik Beslenme Dergisinin bir sayısı (Cilt. 77, No. 2, 504-511) 18 yıllık süt tüketiminin menopoz sonrası kadınlar için kalça kırılmalarını önlemediğini net olarak kanıtlamaktadır.

Çalışmaya ne kadar katılmış?

Katıksız 72,337. Walter Willett'in Harvard Hemşirelerinin Çalışmasının parçası olarak, araştırmacı Diane Feskanich bulgularını saptamak için diyetel kalsiyum (süt ürünleri ve haplarla) alımını kapsayan 18 yıllık verinin istatistiki önemi olan testler yaptı.

Bu gözlemsel analizlerden ulaştığı sonuç şu ki, diyetel kalsiyum kemik kaybında çok küçük bir rol hatta hiç rol oynamıyor. Süt içmek osteoporozu önlemiyor. Toplam 603 kalça kırılması analiz edildi. Bilimciler, süt tüketiminin kalça kırılma riskiyle yakından uzaktan ilişkisi olmadığını saptamışlardır. Aynı sonuç toplam kalsiyum tüketimine de uzanmaktadır.

Harvard Hemşirelerinin çalışması çocukken süt tüketimiyle yetişkinlikteki kırılmaların riski arasında hiçbir pozitif ilgi olmadığını tespit etmişlerdi. (Amerikan Kamu Sağlığı Dergisi 1997;87). Aslında, tam tersinin doğru olduğu bulunmuştur. Süt ürünlerinde aşırı miktarlarda kalsiyum tüketimi yapan kadınların kayda değer bir biçimde kalça kırılma riski artıyor.

Bu bulguların ışığında, süt endüstrisinin "süt bıyığı kampanyası" muazzam bir kandırma sürecine girdi. Kemikler kırılır çünkü yanlış yiyecekleri yiyen kadınlar var olan kalsiyum tarafından etkisizleştirilmiş damarlarında bir asit durumu yaratırlar. Vücut kendi kemiklerinden kalsiyumu çıkararak dengeyi sağlar. Ve bütün olarak büyük oranlarda hayvan proteini yiyen insanlar aşırı kemik kaybı oranına sahiptirler. Klinik Beslenme Dergisi de, (1995; 61, 4) bu gerçeği aynen doğrulamaktadır:

"Diyetel protein iskeletten harekete geçirilen kalsiyum tarafından etkisizleştirilebilen kandaki asit üretimini arttırmaktadır."

18 yıl önce, Harvard Hemşirelerinin çalışması bir başlangıç olduğu gibi, Amerikan Klinik Beslenme Dergisi de (1979;32,4) şunu bildirdi:

"Et yerken bile, günlük 1,400 mg kalsiyumla, kişi yüksek proteinli beslenirken her yıl kemiklerinin %4'ünden fazlasını kaybedebilir.."

Bugün son yapılan çalışmaların akşam 7 haberlerinde veya yerel gazetelerde büyük başlıklarla açıklanacağını mı sanıyorsunuz? Hayır bu yıkıcı bir malzemeyi gerektirir. Para. Bir haberin yayınlanması için, rüşvetçi süt endüstrisi reklamcılığının destek vermesi gerekiyor. Yani kamuoyu süt/hayvan endüstrisinin çıkarına bilgilendiriliyor.

Süt mü? Vücuda iyi gelecek hiçbir özelliği yok.

İŞBÖLÜMÜ

John Zerzan

İşbölümü 1. imalatı teşkil eden üretimin maksimum verimliliği için daire içine alınmış belirli görevlere ayırmak. 2. insan aktivitesini yabancılaşmanın pratik kökü olan bölünmüş çalışmaya kırmak veya indirmek; bu, uygarlığın ortaya çıkmasını ve gelişmesini sağlayan temel bir uzmanlaşmadır.

Uygarlık öncesi yaşamın göreceli bütünlüğünde ilk başta insanların ayrılmış rollere ve işlevlere daraltan ve hapseden bölünme bulunmamaktaydı. Bugün aşırı derecede keskinleşmiş olan bilginin saltanatı karşısındaki bizim deneyim ve güçsüzlük çekmemizin kurumları işbölümüdür. Uygarlığın anahtar ideolojilerinin onu kudretli bir şekilde cesaretlendirmeye uğraşır olmaları hemen hemen yanlışlıkla olmaktadır. Platon'un "Devlet"inde, örneğin, bize devletin kaynağında işbölümüyle dışa vurulan insanlığın o doğal eşitsizliğinin yattığı anlatılmaktadır. Durkheim, zaruri ahlaki değeri olan "insan dayanışmasının" mihenk taşının kehanetinde bulunarak eşit olmayan bir dünyayı tahmin etmişti. Ondan önce de, Franz Borkenau'ya göre, vücutsal varoluşumuzun sadece (soyut) bilincimiz olduğu bütün modern Kartezyen inancının sırasıyla altında yattığı söylenen çalışmanın soyut kategorisini ortaya koymuş olan 1600 civarında bulunan işbölümünde muazzam bir artıştır.

Adam Smith'in 1776'da yazdığı "Ulusların Zenginliği" kitabının ilk cümlesinde işbölümünün verimlilikteki niteliksel bir artışı temsil ettiğini saptayarak endüstriyelizmin özünü önceden sezilmiştir. 20 yıl sonra Schiller işbölümünün üyelerinin kendi insanlıklarını geliştiremediği bir toplumu ürettiğini kabul etmiştir. Marx her iki yanını da görebilmiştir: "İşbölümünün bir sonucu olarak," işçi "bir makinenin durumuna düşürülmüştür". Fakat Marx'ın insanlığın özgürlüğü için tam üretimin zorunluluğuna tapınması da bir kesinliktir. Sermayenin gelişimindeki yol boyunca insanlığın yoksullaşmasını zorunlu bir kötülük olarak görmektedir.

Marksizm bu işbölümünden yana kararının belirleyici etkisinden kaçamayacaktır ve onun başlıca sözcülerine elbette bu kabul yansiyacaktır. Lukacs, mesela, proleter bilinci problemine ilgisinde sadece hakim madde biçiminin etkilerini görerek aldırmamayı seçmektedir. E.P. Thompson "fabrika sistemiyle isyankar endüstri öncesi işçi veya zanaatçının karakter yapısının şiddetli bir şekilde uysal bir işçiye çevrildiğinin farkına varmıştır". Fakat dönüşümün tarafından başarıldığı merkezi mekanizmaya, işbölümüne insanı şaşırtan biçimde bir ilgiye adanmıştır. Marcuse ikisinin uyumsuzluğunu bol bol yetecek kadar kanıtlarken baskının olmadığı bir uygarlığı kavramlaştırmayı denemiştir. İşbölümündeki "doğallığa" has olana baş eğerek selamlayarak, "otoritenin rasyonel uygulanmasının" ve "bütünün ilerlemesinin" işbölümüne bağlı olmasını yargılamıştır-birkaç sayfa sonra (Eros ve Uygarlık'ta) işçi sınıfının daha fazla uzmanlaşmış işbölümünden daha da yabancılaştığını kabul etmiştir."

Ellul, uzmanlaşmanın keskin kılıcının "bir ustura gibi yaşayan etlere nasıl geçtiğini", işbölümünün diğerlerinden ve doğadan özneyi koparan "kapalı bir evrenin cahilliğine nasıl neden olduğunu anlamıştır. Aynı şekilde Horkheimer yayıflamayı özetlemektedir: "böylece, bütün aktiviteleri için bireyler daha da pasif hale gelmektedir; doğa üzerinde uyguladıkları bütün

güçleri için toplum ve kendileri hakkında daha da güçsüz hale gelmektedirler." Bu çizgiler boyunca, Foucault üretkenliği temel çağdaş bir baskı biçimi olduğunu vurgulamıştır.

Fakat yeni Marksist düşünce teknolojik ilerleme hatırına işbölümünü yükselterek tuzağa düşmeye devam etmektedir. Braverman'ın bir çok yönde mükemmel olan İşçi Sınıfı ve Tekelci Sermaye adlı kitabı çalışmanın aşağılaşmasını incelemektedir fakat çalışmayı "üretimin kontrolünün kapitalist ellerden zorla alma istenci ve amacından temel olarak bir sapma" olarak görmektedir. Ve Schwabbe'in doğal ve Yabancılaşmış İşçi sınıfının Psiko-sosyal Sonuçları üretimdeki bütün tahakkümün sona erdirilmesine adanmaktadır ve kendi kendine yöneten üretimi tasarlamaktadır. Neden, açıkça, şu ki, o işbölümünün üretimde esas olduğunu bilmezlikten gelmektedir; özgürleşme ve üretimden aynı zamanda bahsetmenin bir zırva olduğunu görememektedir.

İşbölümü eğilimi her zaman gittikçe artarak otonom ve hiçbir şeyden etkilenmez bir aygıtta işçi sınıfını birbiriyle değiştirilebilir bir çark dişi olmaya zorlamıştır. Modern zamanların barbarlığı halen teknolojiye, yani işbölümüne bağımlı olmaktadır. "Uzmanlaşma," diye yazıyor Giedion, "ara vermeden sürmektedir," ve bugün onun kısır, de-erotize edilmiş bir dünyayı bize sunduğunu şimdiye kadar olduğundan daha fazla görüyor ve hissediyoruz. Robinson Jeffers, "Endüstriyel uygarlığın onun gerektirdiği insan doğasının bozulmasına ve anlamsızlığa ve dünyayla ilişkinin kesilmesine değmediğini düşünüyorum" demişti.

Bu arada, devam eden teknolojik gelişmenin "tarafsızlık" ve "çaresizlik" mitleri herkesi işbölümünün boyunduruğuna sokmak için çok önemlidir. Öz ilkesini savunarak tahakküme karşı olanlar tutsaklığımızın devam ettiricileridir. Radikal post-yapısalcı, son derece gelişmiş endüstri ve kamu istihbarat servisleriyle bir toplumda bile arzu ve hayallerin tamamen mümkün olduğunu bulan Guattari'yi gözünüzün önüne getirin. Yabancılaşma hakkındaki ilerici Fransız rakibimiz endüstriyel toplumların esas kötü ruhunu keşfeden fakat uzmanların bütün davranışlarının sorgulanmayı gerektirdiği reçetesini de sunan toyla dalga geçmektedir. Uzmanların varlığı değil, sadece onların "tutumlarıdır".

"İşbölümünün ne kadarını denize atacağız?" sorusuna geri dönersek, "Kendimizin ve gezegenin bütünlüğünü ne kadar istediğimizi?" sorarım.

Peynirin Gücünü! GÖRÜN!

Amerikan Süt Ürünleri Derneği bir gün kendi başarılı süt bıyık kampanyasını geçebilecek olan yeni bir pazarlama kampanyasına girişti. Süt Ürünleri Eğitim Yönetim Kurulu konsantre sütün gizli güçlerini açıklamak için elverişli bir durumu nezaketle karşılamaktadır.

AMERİKALILAR NE KADAR PEYNİR YİYORLAR?

1970'te, süt endüstrisi 2.2 milyar poundluk peynir üretti. Amerika'nın nüfusu 203 milyondur ve kişi başına 10.8 poundluk peynir düşüyordu. 1990'a kadar, America'nın nüfusu 248 milyona ulaştı, fakat Amerikalılar daha fazla peynir yiyorlardı, 6 milyar poundluk! Bu da kişi başına 24 pound demek. 1994'te, USDA'ya göre, Amerikalıların peynir tüketimi 27.7 pound oranına gelmişti. Amerika'nın peynir tüketim oranı birden bire fırlamaktadır. Yeni milenyuma yaklaştığımız gibi, Amerika'nın kişi başına peynir üretimi 30 poundluk bir

seviyeye ulaşacaktır.

YENİ KAMPANYAMIZ

CERAHATİN ARKASINDAKİ GÜCÜ GÖRÜN

Peynirin esrarını çözmek için Müfettiş Gadget'a veya Komiser Columbo'ya danışmanız gerekmiyor. Zamanla bu köşedeki ip uçlarını toplayacak, büyük bir suçu çözecek ve şövalye ve İskoçya Yardasının onursal bir üyesi olarak taçlandırılacaksınız.

CERAHAT MI YİYORSUNUZ?

Yiyecek ve İlaç İdaresi (FDA) sütün her litresi için 750 milyon (yaklaşık 2 pound)cerahat hücrelerine müsaade etmektedir. Avrupa'da, düzenleyiciler litre başına 400 milyon cerahat hücrelerine müsaade etmektedir. Fransa ve İtalya kendi nefis peynirleriyle tanınırlar. Muhtemelen bu onların sırlarıdır: Daha az cerahat!

Madem ki bir poundluk peynir yapmak için 10 pounluk süt harcanıyor, bir poundluk peynir 7.2 milyar cerahat hücreleri içerebiliyor. Amerikan peynirleri dilimlendiğinde bir pounda 16 dilim düşer, ki Amerikan veya İsviçreli peynirlerin tek bir dilimi 468 milyonun üzerinde cerahat hücreleri içerebilir.

ZAMKIN GÜCÜNÜ GÖRÜN

Süt proteinin yüze sekseni çok kuvvetli bir yapıştırıcı olan caseini içerir. Casein bira şişelerindeki etiketleri yapıştırmak için kullanılan bir zamktır. Bu etiketlerden birisini kazıyarak çıkarmaya çalışın, sonra caseinin vücudunuzdaki etkisini gözünüzün önüne getirin. Casein ayrıca mobilyada odunları birbirine tutturulan bir yapıştırıcıdır. Zamkın gücünü görün ve Korkuç Bağırsak Hareketlerinin Gücünü görün.

Casein yabancı bir proteindir ve vücudunuz bir anti vücut yaratarak onun varlığına tepki verir. Bu anti-vücut, anti-gen tepkimesi histaminleri yaratır. Anti-histaminler (Benadryl gibi) histaminlerin etkilerine karşı koymak için kullanılır. Sümük ve balgam peynir tüketimi sonucunda üretilir.

Balgam dahili vücut organlarımızı tıkar. Balgam sümük yaratır. Her Amerikalı başına bir galonluk balgam böbrek, dalak, pankreas, ciğerler, timusu tıkar.

Sadece altı gün peynir veya diğer süt ürünlerini kullanmadığınızı düşünün. İçinizdeki sis balgamın gitmesiyle vücudunuzdan temizlenecektir. Yedinci günde sadece bir dilim pizza yiyin, ve 12-15 saat sonra balgam geri dönecektir.

SAHTE ÇALIŞMALARIN GÜCÜNÜ GÖRÜN

Bilim adına, süt endüstrisi insanların süt içtikleri çalışmalara sponsorluk etmektedir. Bu laboratuvar dersleri sonra ağızlarına nasıl bir tat olduğu hakkında soru anketlerine cevap verir. Önyargılı süt ürünleri yanlısı bilimciler sonra sütün ve süt ürünlerinin balgama yol açmadığına karar verirler.

OTOPSİNİN GÜCÜNÜ GÖRÜN

Florence Griffith Joyner'in (FLO-JO) midesinde pizza yedikten sonra sindirilmemiş peynir bulunmuştur. İç organları keskin bir biçimde balgamla tıkanık bulunmuş ve boynunda nefes almak için kendi boğazını tuttuğuna dair parmak izleri bulunmuştur. Katilin gücünü görün.

HORMONLARIN GÜCÜNÜ GÖRÜN

Sütün her yudumu 59 farklı güçlü hormona sahiptir. Hangisi küçük kızınızın almasını istediğiniz? Östrojen mi, progesteron mu yoksa prolaktin mi?

Kızınızın yaşamında, küçük bir kız olarak büyük bir kız sonra olgun bir kadın olur, bir kaşık östrojenin toplam eşitliğini üretecektir. Hormonlar güçlü bir biyolojik etki üretmek için milyonda bir gram gerektiği anlamına gelen nano moleküler bir kaldıraçta çalışırlar.

Ortalama bir Amerikalı şimdi her yıl yaklaşık 30 poundluk peynir tüketmektedir. Bu ürün konsantre hormonları içerir. Bir pounluk peynir bir poundluk süt gibi 10 kat daha fazla hormon miktarı içerebilir. Emziren inekler kendi buzağılarına peynir vermeyi asla düşünmemişlerdir. Fakat inekler kendi yavrularına sıvı süttteki hormonları, laktoferrinleri ve immünoglobulinleri vermek için tasarlanmıştır. .

ANTI-BİYOTİKLERİN GÜCÜNÜ GÖRÜN

Amerikan peyniri mi yedin? Hayır! Anti-biyotik yedin. Tüketiciler Sendikası ve Wall Street Gazetesi New York metropoliten bölgesinde süt numunelerini test etti ve 52 farklı anti-biyotiğin varlığını keşfetti. Dondurma, yoğurt ve peynir yiyin, bu aynı zamanda anti-biyotikleri de yiyorsunuz anlamına gelir. İnekler ek protein olarak tavuk dışkılarıyla beslenmektedirler. Damlacıkla pişirilmiş ve temzilenmiş fakat ısıtma işlemi tavuk yemindeki hormonları yok etmemektedir.

BAKTERİLERİN GÜCÜNÜ GÖRÜN

1999 Şubat'ında, Land of Lakes Company Amerika'nın 50 eyaletinden her birindeki süpermarketten peynir ürünlerinin yaklaşık dörtyüzbin kasasını geri topladı. Peynir altı ayın üzerinde canlı kalabilen bakteriler için olağanüstü bir yetiştirme ortamı yaratmaktadır. Bu yılki geri toplama listeria yüzündendir. Listeria yiyin ve hasta olmanız için 45 gün alacaktır. Bağlantıyı yapabilir misiniz? Peynirler ayrıca ishal ve sinirli bağırsak sendromuna neden olan mikro-bakteriyel paratüberküloz içerebilirler. Kırk milyon Amerikalı yeterince zarar görmüştür.

Yumurta Süthane Ürünü Müdür?

Kat Lindstrom- sagaritis_charm@yahoo.com sordu:

"Peki sütü ve tereyağını bıraktım diyelim;
şimdi merak ediyorum yumurtayı bırakmam için
her hangi bir neden var mı? Veya yumurta bana uygun mudur?"

Sevgili Kat,

Yumurtalar süper marketlerin Süthane reyonlarında satılmaktadır, fakat yumurta ineğin memesinden çıkmaz (tavuktan çıkar). Ben yumurtayı süthane ürünü olarak görmüyorum.

Şayet senin için sütü veya süthane ürünlerini bırakmak temel bir yeme şekli değişiminin ilk adımını temsil ediyorsa, yumurta yemeye devam et.

Ben kişisel olarak sağlık ve ahlaki nedenlerden dolayı yumurta yemiyorum.

Burada ahlaki konuları tartışmayacağım. Bu bakış hakkında bilgi ararsan, Karen Davis'in sitesini ziyaret et:
<http://www.upc-online.org>

Ben öncelikle sizin vücudunuz ve sağlığınıza ilgileniyorum.

Çürük yumurtalar kokmaya başladığında, ondan daha iğrenç bir koku yoktur. Çünkü çok fazla sülfür içerir. Hayvan proteinleri aşırı derecede amino asit ve methionin (homosistine dönüşür) içerir. Bu iki amino sülfürdür.

Bu hayvan proteinlerini yediğinizde, kanınızda asit durumu oluşturur. Damarlarınıza akan pis kokulu çürük yumurtaların özlerini düşünün. Bizler kemik yoğunluğumuzu kaybetmeyiz, fakat bu vücudunuzun asiti etkisizleştirmek için kemiklerinizden ne kadar kalsiyum edeceğine bağlıdır. Framingham kalp çalışmasına (Amerika'nın en büyük kalp çalışması) öncülük eden araştırmacı Dr. William Castelli, homosistini bütün kalp hastalıklarının anahtarı olarak tanımlamaktadır.

Bir zamanlar, yemeyi sevmiş olsam da, işte bunun için yumurtadan uzak duruyorum. Üretilme yollarıyla bağlantılı olarak ve içindeki konsantre kimyasallarla, yumurtayı beslenme biçimimden eledim. Sana önerim: Şimdilik sen teselli için yemeye devam et. Hayatından sütü ve süt ürünlerini tamamen çıkarana kadar yemeye devam et, ve onunla en az 30 sene yaşarsın. Sonra alternatiflerin üzerinde düşün. Şayet bir zaman içinde bir yiyecek grubunu benim yaptığım gibi bitki temelli bir yeme amacıyla eliyorduysan, işte sana bırakacağın yiyecek grupları öneri düzeni:

İLK OLARAK: Bütün süt ve süt ürünlerini bırak
İKİNCİ: Bütün kümes ürünlerini ve yumurtayı bırak
ÜÇÜNCÜ: Bütün deniz ürünlerini bırak
DÖRDÜNCÜ: Bütün domuz etlerini bırak
BEŞİNCİ: Bütün sığır etlerini bırak

Bir kural olarak, yiyecek zincirinin en üstünde bulunan daha fazla konsantre olanlar kendi et ve vücut sıvılarında toksinler, ağır metaller, böcek ilaçları, dioksinler ve PCB'lerdir. Tavuklar tehlikeli anti-biyotiklerle çok fazla doldurulmuşlardır, ve kümes yetiştiriciliği süreci bakteriyle dolu leşler yaratmaktadır. Bu yüzden süt ve süt ürünleri yiyecek grubundan sonra kümes ürünlerinin bırakılmasını öneriyorum.

GERILLA BAHÇECİLİĞİ EĞİTİMİ:

ÇİLEK YETİŞTİRİCİLİĞİ

Bol miktarda A, B, C vitaminleri, kalsiyum, demir ve fosfor gibi mineral maddeler içerir. Köklerin % 90'ı toprağın 15'lik derinliğinde bulunur. Bir çilek çeşidinde ne kadar fazla yaprak var ise, o kadar fazla çilek salkımı oluşacak demektir.

Çeşide ve çevre şartlarına bağlı olarak, ana bitkiden kollarla (Stolon) 100'ün üzerinde yavru bitki oluşabilir. Döllenmeden sonra, döllenmiş çekirdeğin etrafındaki etli kısım büyümeye başlamaktadır. Çilek tanelerinin şekli yetiştikleri iklim şartlarına ve çeşide göre değişiklik gösterebilmektedir.

İKLİM VE TOPRAK İSTEĞİ

İklim isteği

Çilek dünya üzerinde birbirinden çok farklı bölgelerde ve ekolojik şartlarda yetiştirilebilmektedir. Yıllık yağış 250 mm olan çöl alanlarında sulamak suretiyle, 3500 m yükseklikteki alanlarda, soğukların -45 °C'lere kadar düştüğü yerlerin yanında, yarı tropik yerlerde; yaz aylarında kuzey kutbuna yakın yerlerdeki devamlı aydınlık bölgelerden, 12 saatlik aydınlanmaya sahip Ekvatordaki bölgelere kadar birbirinden farklı çok ekstrem yerlerde yetiştirilebilmektedir.

Toprak isteği

Çilek genel olarak derin, verimli, iyi drene edilmiş nem tutma kapasitesi yüksek topraklarda iyi gelişir ve bol ürün verir, en iyi toprak kumlu-killi milli ve süzek topraklardır. Allüviyal humuslu tınlı topraklarda da iyi gelişir. Kireçli toprakları sevmez, asit toprak ister. pH 6.5 dan az olmalıdır.

YETİŞTİRME TEKNİĞİ

Çilek Çoğaltma Metodları

Çilek fidelerinin üretimi 5 yolla yapılmaktadır. Bunlar tohumdan , kollardan, toprakaltı gövdesini ayırarak, yaprak çeşitlerinden ve doku kültürleri yolu ile fide elde edilebilmektedir.

Tohumdan fide elde edilmesi pratikte fazla kullanılmaz. Daha çok ıslah amacı için kullanılır. Kollardan fide elde edilmesi, bir çilek

bitkisinin boğaz kısmındaki yaprak koltuklarından çıkan kollardan (stolon) elde edilir. Bu kollar toprak yüzüne yatık olarak büyüyen ve boğumlarının her birinde yeni bir bitki meydana getiren özelleşmiş bir gövdedir. Yaprak koltuklarından çıkan kolların boğumlarında bitkicikler oluşurlar ve bu boğumların toprağa değdiği yerde bu bitkicikler çok kolaylıkla yeni kökler meydana getirerek, ana fideye benzer yeni fideler elde edilmesini sağlar.

Toprakaltı gövdesini ayırarak fide elde edilmesi, bir kaç gövdeden oluşan çileğin ana gövdesinden bu gövdeleri ayırmak suretiyle olur. Her ana bitkiden 4-5 fide elde etmek mümkündür.

Bitkilerin süratle çoğaltılması gerekiyorsa yaprak çeliklerinden fide elde edilmesi yöntem kullanılır. Genç ve orta yaşlı yapraklar, yaprak kınları ile alınıp 2 cm kadar iki yerden çizilerek dikilir. Yaprak çelikleri tarladan alındıktan sonra ıslak çuvalara sarılarak seraya getirilmeli ve dikimden evvel su içerisinde muhafaza edilmelidir.

Doku kültürü yolu ile fide elde edilmesi ise, hücre, doku veya organların bitkilerden ayrılarak yapay bir besin ortamı üzerinde steril şartlarda yetiştirilmesidir.

Çilek Bahçesinin Kurulması

Toprak Hazırlığı

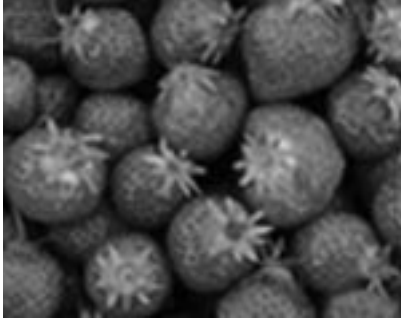
Çilek bahçesi tesis edilecek yerin toprağı önce bol hayvan gübresi ile gübrenmeli ve derince sürülmelidir. Hayvan gübresi yoksa yeşil gübre uygulanmalıdır. Dekara 2-4 ton yanmış ahır gübresi uygulanabilir. Ahır gübresindeki sap ve samanların kolayca çürümesi için dekara 40-50 kg Amonyum sülfat veya amonyum nitrat ilave edilmelidir. Sürümden sonra sıkıştırmayan bir merdane ile bastırılmalıdır. Aynı yerde tekrar çilek dikimi yapılacaksa o zaman toprakta fümigasyon yapılmalıdır.

Dikim Zamanı

Dikim için hazırlanmış parsellere, daha önceki bölümlerde belirtildiği şekilde çoğaltılmış çilek fideleri getirildiğinde dikim için tüm hazırlıklar tamamlanmış olur.

Çilek yetiştiriciliğinde erken ürün elde etmenin yanında geç ürün elde etmede oldukça önemlidir. Fide dikimi kış, ilkbahar ve yaz dikimi olmak üzere üç şekilde yapılabilir. Sonbaharda, soğuklama olmadan dikim yapılan bitkilerde en uygun kış dikim tarihlerinin Kasım-Aralık ayı olduğu; yaz dikiminin ise dinlenmeye giren, hava şartlarına bağlı olarak sonbaharda sökülüp, soğuk depolarda soğuklatılarak saklanan "Fide bitki" olarak adlandırılan fidelerle yapılır. Bölgemiz için

çilek yetiştiriciliğinde ilkbahar ve yaz dikimi uygulamaları daha başarılı bulunmuştur. İlkbahar dikimi nisan ayının son iki haftasında, yaz dikimi ise Temmuz ayının son haftasında yapılır.

Ayrıca Cruz çeşidinin öteki çeşitlere göre daha erkenci olduğu belirlenirken yaz ve ilkbahar dikimlerinin, kış dikiminden daha erken ürün verdikleri saptanmıştır.

Fidelerin Dikimi

Bitkiler plastik torbalar içerisinde değillerse, köklerini nemli tutmalı, fakat asla ıslak bir ortamda bırakmamalıdır. Yapraklar su içinde tutulmamalı, bitkiler araziye ıslak çuvalarla kaplanmış sepetlerle götürülmelidir.

Fideler dikilirken kök boşazı kısmı (taç gövdesinin orta noktası) toprak yüzeyi ile aynı seviyede olmalıdır. Fidelerin çok derin veya kökleri açıkta kalacak şekilde yüzlek dikilmeleri zararlıdır.

Dikim için sökülen fidelerin uzun kökleri varsa dikimden önce 8-10 cm'den kesilmelidir.

Fidelerde fazla yaprak varsa bitki üzerinde genç olanlarında 2-3 adeti bırakılarak diğerlerini yaprak saplarından uzaklaştırmak tutum oranını artırır.

Küçük alanlarda yapılan dikimlerde sadece iki kişi bir bel yardımı ile dikimi rahatlıkla yapabilir. Bunların birisi bel ile çukur açar, diğeri fideyi çukura yerleştirir. Bel kullanan kişi, çukurun hemen yanında beli tekrar köklerin üzerine bastırır ve kök bölgesini toprak ile iyice sıkıştırır. Burada dikkat edilecek husus bölgesinde bir hava boşluğunun kalmasıdır. Bu nedenle fide diken kişi, elleriyle ayağı ile fidenin etrafındaki toprağı bastırarak sıkıştırması gerekir.

doğru
kök
veya

Çilek Dikim Sistemleri

Çilek fideleri çeşitli sistemlerde dikilebilir.

- Düz arazi üzerine dikim : Burada fideler değişik aralık ve mesafelerde sıralar halinde dikilir. Uzun meyve saplı çeşitlerde meyvelerin toprağı temas edip kirlenmemesi için toprak yüzüne çavdar veya buğday sapı serilir. Bu sistemde sulamanın yağmurlama ile yapılması daha uygundur.

- Sedde üzerine dikim : En uygun dikim şeklidir. Çilek dikilecek tarlanın yüzü düzeltilir, karık açma pulluğı ile karıklar açılır. Karıklar arasında kalan

sedde kısmının üzeri iyice düzeltilir, karık kenarları sıkıca bastırılarak sulama sırasında seddelerin bozulması önlenir. Çift sıra dikimlerde seddeler arası 100-120 cm tek sıralı dikimlerde ise 50-60 cm olabilir.

- c. Ocakvari dikim : Toprak iyice işlendikten sonra çeşitli aralık ve mesafelerle hafif tümsekler yapılır ve fideler bu tümseklere ocak sisteminde dikilirler.
- d. Plastik örtüler üzerinde dikim : Sedde usulü dikimin aynısıdır. Yalnız burada seddelerin üzeri plastik örtülerle kaplıdır. Plastiğin serilmesi için önce seddelerin üstü temizlenip düzlenerek hafifçe bastırılmalıdır. Süzgeçli kovalarla sulandıktan sonra seddelerin üstü plastikle kaplanır. Karık tabanlarına tel veya ince plastik örtüler sıkıca tutturulur, **plastiğin üzerinde fidelerin dikileceği yerler işaretlenerek yuvarlakça kesilir ve plantuvar yardımı ile toprağa dikilir. Bu suretle bitkinin kökleri toprakta plastik örtünün altında yaprak çiçek ve meyveleri plastik örtünün üstünde büyür ve gelişir, sulama yapılırken yaprak ve meyveler ıslanmaz, hastaliksız, çamursuz ve kusursuz meyveler elde edilir.**

Plastik örtünün çok önemli bir faydası da, siyah plastik kullanılırsa, güneş ışığını geçirmediğinden örtünün altında yabancı otların gelişmemesidir. Bu suretle yabancı ot mücadelesi kolaylaşmış olur. Plastik örtünün diğer bir yararı da güneş ışınlarını toplaması ve bitkiye uygun daha sıcak bir ortam yaratmasıdır. Bu suretle plastik örtü üzerinde yetiştirilen çilekler, örtüsüz olarak yetiştirilenlerden bir hafta kadar daha önce açar, meyvelerini erken olgunlaştırır ve daha fazla ürün verir. Ancak plastiğin pahalı olması nedeniyle maliyet hesaplarının iyi yapılması, karlı oluyorsa kullanılması tavsiye edilir.

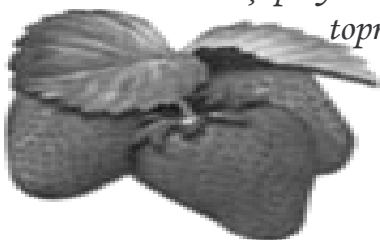
Fide Dikim Aralığı

Çilek bitkilerinin dikim aralıkları, dikim şekillerine toprak karakterlerine, çilek çeşidi, gübreleme ve sulama durumuna göre değişmektedir. Bir çilek bitkisi dikildiği yerde bir kaç yıl arka arkaya kalabileceği için bitkinin yararlanabileceği toprak alanını iyi hesap etmek gerekir. Çilek tarımının elle ve makina ile yapılması da verilecek aralık ve mesafeye etki eder. Bölgede, yapılan çalışmalara göre, bitkiler; 60 cm genişliğinde-30 cm yüksekliğinde hazırlanan seddelere sıra arası ve üzeri 30 x 30 cm olacak şekilde üçgen dikim sistemine göre dikimleri yapılabilir.

Bakımı

Toprak İşlemesi

Çilek bahçelerinde toprak işlemesi; dikimden hemen sonra yabancı otların temizlenmesi sulamadan sonra çapalama, gübrelemeden sonra gübrenin toprağa karıştırılması işlemlerinden ibarettir. Bahçenin bakımındaki en önemli iş yabancı otların temizlenmesidir. İlkbaharda yabancı otlar köklerinden sökülmesi ve bahçe temizlenmelidir. Tesisin ilk yılında genç fidelerin zarar görmemesi için çapa çok itinalı yapılmalıdır. Ot temizleme işlemi küçük alanlarda genellikle bağ bıçkılarıyla veya elle yapılır. Daha ileri safhalarda çapa yardımı ile otlar alınır. Yabancı otla mücadele için tesisten evvel derin bir işleme veya toprağı iyice işlemeyi gerektiren bir çapa bitkisi veya yeşil gübre bitkileri ekilmelidir.

Yabancı ot gelişmesini engellemenin en iyi yollarından birisi de seddelerin (tahta) üzerlerinin siyah plastikle kaplanmasıdır.

Yabancı otlarla mücadelede Venzar, Tenoran, Betanal, Gesatop (Simazin) ve Gramoxone gibi ilaçlar kullanılabilir.

Gübreleme

Organik maddeleri zengin topraklarda gübreleme genellikle önemli artışlar sağlamaz. Ancak diğer topraklarda gübreleme yapılmasında fayda vardır. Ayrıca gübreler meyve iriliğini artırmakta, bu da çoğu kez meyve kalitesini düşürmektedir. Azotlu gübrenin çiçek tomurcuğu oluşumundan evvel verilmesi, alınacak

ürün miktarını artırmakta ancak, vejetatif gelişmenin durmasına kadar büyümeyi teşvik etmektedir. Azot vermenin en büyük etkisi ilkbaharda ve yazın yaprak ve stolon gelişmesi üzerine olmaktadır. Fide yetiştiriciliğinde stolon sayısını, dolayısıyla genç bitki sayısını artırmak için çilek bitkilerine haziran ve temmuz aylarında azotlu gübre verilmelidir.

Çileklerde 8-10 kg/da saf azot verilmesi uygundur. Azotun hepsini birden sonbaharda vermek sadece siyah örtü üzerinde yapılan yetiştiricilikte tavsiye edilir. Diğer şekilde ise azotu iki seferde vermek de mümkündür. Bu durumda şubat - mart aylarında verilebilir.

Fosfor, meyvenin dayanıklılığı ve renk oluşumuna olumlu etki yapar, kök gelişimini artırır. Yıllık olarak dekara 6-8 kg P_2O_5 vermek yeterlidir. Süperfosfat

cinsinden toprağa bir seferde uygulanır.

Sulama

Çilek meyve oluşumunda olgunlaşmaya kadar geçen dönemde suya karşı hassastır. Sulama, meyve iriliği ve kalitesi ile o yılki ürün ortalamasına etki eder.

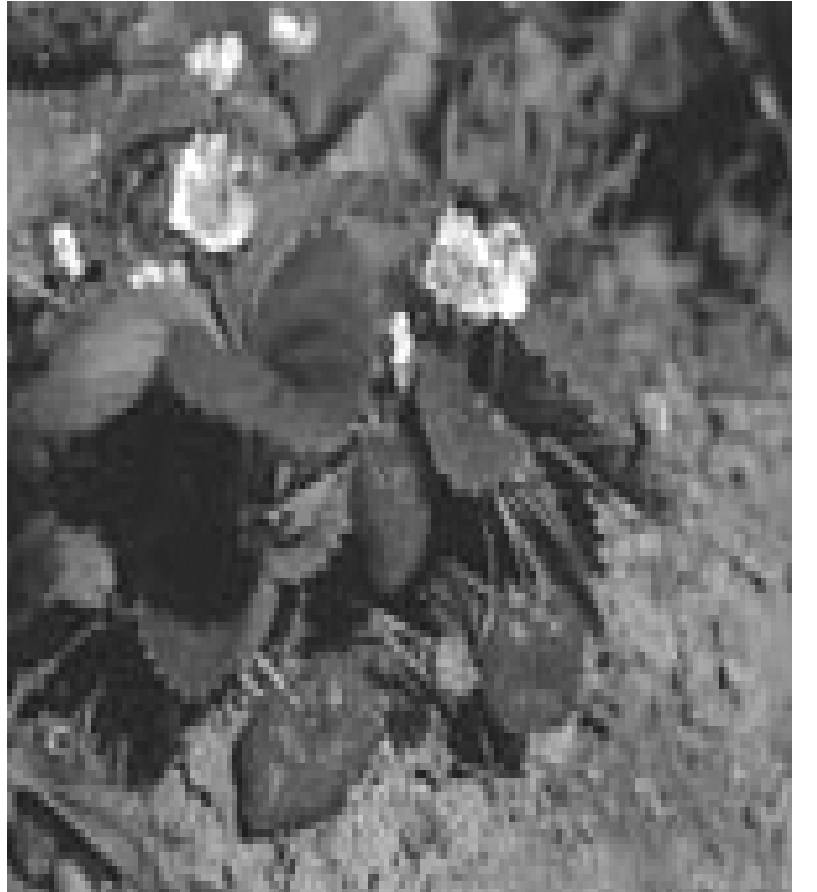
Dikim zamanında fidelerin çabuk ve sağlıklı büyümesi için sulamaya dikkat etmek gerekir. Çiçeklenme sırasında yağmur yağması arzu edilmez, yağış hem tozlanmayı engeller hem de meyve olgunlaşmaya başladıktan sonra yağarsa meyve yumuşar, leke yapar ve çürümeyi kolaylaştırır. Yağmurlama sulama ve yağış ile toprağın sıçrayarak meyvelere zarar vermemesi için sıralar arasına ve bitkilerin altına değişik malç malzemesi serilebilir.

Sulama dikim sistemlerine göre değişik metodlarla yapılabilir. Bunlar karık, yağmurlama ve damla sulama yöntemleridir. Karık sulamada, karıklara verilerek su taşarak sedde üzerindeki bitkilerle temas etmemelidir. Plastik örtülerle kaplanmış çileklerle karık sulama başarı ile uygulanabilir. Düz arazilerde ve ocakvari dikilmiş çileklerde ise damla sulama daha uygundur. Ayrıca çiçeklenme zamanı dikkatli olunarak yağmurlama sulama metodu da uygulanabilir.

Bölgemizin sıcak, kurak ve nisbi nemin düşük olduğu göz önüne alınırsa çilek özellikle ilkbahar ve yaz aylarında mutlaka sulanmalıdır. Dikimi tamamlanan çileklere can suyu verilerek köklenmeleri sağlanır ve metodu seçildikten sonra gerektiğinde sulama yapılır. Kışı bu şekilde geçiren bitkiler ilkbahar ve yaz aylarında sulanır. Bu nedenle karık sulamada ilkbaharda yağış olmadığı durumlarda haftada bir sulama yapılmalıdır. Damla sulama günlük buharlaşmaya bağlı olarak düşük debi ve su miktarlarında günlük sulama yapılabileceği gibi 3-4 günde bir de sulama yapılır. Hasat bittikten sonra belirtilen sulama aralığı genişletilmelidir.

Mücadele

Çileklerde rastlanan en fazla yaprak hastalıkları kırmızı leke hastalığı, beyaz leke hastalığı, çilek mildiyösü ve solgunluk sayılabilir. Meyve çürüklük

ve hastalıkları olarak Botrytis (esmer çürüklük) en yaygın olanıdır. Kök zararlıları olarak nematod ve dana burnu başta gelir.

Hastalık ve zararlılarla mücadele çilek meyveleri toplandıktan sonra yapılmalı, daha önce yapılması zorunluluğu varsa, ilaçlamadan sonra en az 4-5 gün çilek toplanmamalıdır.

Kök boğazı ve yapraklara musallat olan zararlı ve hastalıklarla mücadele için, hasattan sonra çilek bitkilerinin tepeleri kesilmeli yeni yaprakları alınmalıdır. Yaprakların kesilip toplanarak yakılması bu hastalık ve zararlıların yayılmasını kısmen önler.

Kolların (Stolonların) Kesilmesi

Meyve örtüsü için çilek yetiştiriciliği yapıldığı valüt kolların gelişmesi arzu edilmez. Bu nedenle kolların kesilmesi çileklerin dikim sistemlerine göre farklı olur. Sıra usulü dikimde istenilen bitki miktarı elde edilinceye kadar kolların köklenmesine izin verilir.

Aralıkların düzgün olması için yine kolların bir kısmının kesilmesi gerekir. Kolların kesilmesi için keskin çapa kullanılmalıdır. Hiç bir zaman kollar çekilerek koparılmamalıdır.

Çileklerin Dondan Korunması

Kışın sıcaklığı 8-10 °C'nin altına düşen yerlerde, çilek bahçelerinin soğuktan zarar görmemesi için korunması gerekir. Bunun için en pratik yol, çilek sıralarının arası ve üzeri, buğday, çavdar sapı ve samanı ile yaklaşık 5-10 cm kalınlığında örtülür. İlkbaharda yeni yaprak gelişmesinin başlaması ile birlikte bitkilerin üzerindeki malç kaldırılmalıdır. Dondan korumak için sisleme ve yağmurlama sulamada kullanılabilir.

Bahçelerinin Yenilenmesi

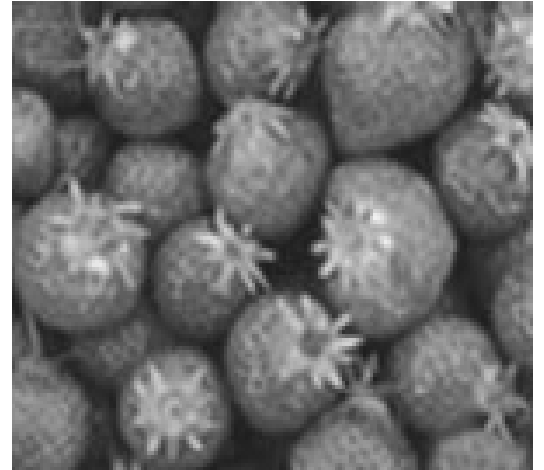
Bir çilek bahçesinden 2-3 yıl, hatta daha fazla süre ürün almak mümkündür. Verimden düşmüş çilek bahçesinin yenilenmesi bir kaç şekilde yapılır.

Sıraları daraltmak: Bu usulde birinci yıl ürünü alındıktan sonra sıraların bir veya iki kenarından bir çapa pulluğu geçirilerek bir kısım ana bitkilerle onlardan oluşmuş kollar seçilmiş olur.

Sıra üzerinde seyreltme: Sıra üzerinde çok sıklaşmış olan kolları ana bitkileri seyreltmektir. Seyreltme ile çok yaşlanmış, kurumuş bitkilerde çok sıklaşmış olan kollar çıkarılır.

Tamamen söküp yenileme: İyi bir bakımla 3 yıl ürün alınabilir. Ancak bir ürün alındıktan sonra da bahçeler tamamen bozulabilir. Yeni fideler yardımı ile dikim yapılarak bahçe yenilenmiş olur.

Son yıllarda her yıl dikim yapılması önerilmektedir. Böylece bol kaliteli ürün alınmaktadır.

ve

ve

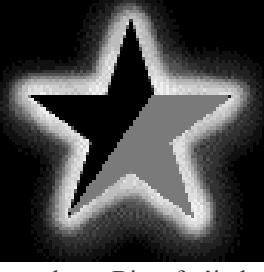
Hasat ve Muhafaza

Çilekler en uygun olum zamanında toplanmalıdır. Tamamen kırmızı renk alan çilek olgunlaşmış demektir. Genellikle çilekler sofralık olarak kullanılacak ise her iki günde bir toplanmalıdır. En uygun toplama zamanı sabahın erken saatleridir. Toplanan çilekler hemen gölge bir yere taşınmalıdır.

Taze olarak tüketilecek çilekler sap ve çanak yaprakları ile birlikte koparılmalıdır. Koparıırken baş parmak ve işaret parmağı ile meyve sapı tutulur ve meyve çanak yapraklarının 1 cm kadar üstünden koparılır. Çilekler +2 ve +5 °C'de 2-4 gün , 0 °C'de 8 gün muhafaza edilebilir.

Maksimum sürede muhafaza edebilmek için sıcaklık mutlak suretle +4°C nin altında tutulmalıdır.

YEŞİL ANARŞİ

Bu görüşlerin her hangi bir hareket veya organizasyonu temsil etmediğine dikkat edin. Bu yazılar, çeşitli yeşil anarşist düşüncelerden toplanmışlardır.

"...Tarihe karşı ve Leviathan'a karşı mücadele, yaşamla anlamdaştır; bu onu parça parça hale getiren canavara karşı Biyosfer'in kendini savunmasının bir parçasıdır. Ve mücadele hiçbir anlamda bitmemiştir; canavara yaşayan varlıklar tarafından hayat verildiği sürece bitmeyecektir." -Fredy Perlman

Reddetmenin İdeolojisi

Net olarak şu söylenemez: **'Yeşil anarşist' veya 'anarko-primitivist' ideoloji yoktur.** Anarşistler aslında şu an bulunmayan bir yaşam biçimi olarak tanımlanan bir yaşam biçimine doğru arzu ve eylemleri tarafından belirlenmişlerdir. Anarşi aslında 'anti-otoriterlik' anlamına gelir, ve kolaylıkla görülebildiği gibi, bu da herkese farklı şeyler çağrıştıracaktır. *Hiçbir tek 'anarşist' görüş yoktur.*

Burada kullanılan '-İzmler' geleneksel nedenleri daha büyük bir eleştiriyle tanılamak içindir. Anarşistler egemenlikten ve hiyarsilerden yoksun ve bütün devlet gücünün ortadan kaldırıldığı bir dünya arıyorlar. 'Yeşil' ön eki, bu otoriter yapıların ne olduğunun bir uzantısına yani teknoloji, endüstriyelizm ve uygarlığın kendisine doğru işaret eder. (bu üç kategoriye bütün 'yeşil anarşistler' başvurmasa da).

İdeoloji, düşüncenin bütün alanlarına kendi bütününi taşıyan katı bir inanç sistemidir. İdeolojinin bir kritiği, eylem ve görüş planı vardır, örgütler ve platformlar tarafından kapsanır vesaire. Yeşil Anarşist eleştirinin bir parçası bu çeşit grupça düşünme geleneğinin bir rol anlayışıdır. Sol, ideolojiyi gelecekteki devrimin bir aracı olarak sıkı tutmaktadır. Bizlerse böyle eksiksiz paketlerin insanların kendi potansiyellerini uyandırmayacağını fakat onlara içindekileri kusmak için yeni bir şeyler çıkardığını düşünüyoruz. Bizler ideolojinin insanları sabit bir devlet altında tutan uygarlaşmış düşüncenin bütününe bir parçası olan bir uygarlık aracı olarak görüyoruz. Çıkarlarımız otomat değil otonom varlıkların dünyasını meydana getirmektedir.

Bu, solculara yeşil anarşistleri örgütlenmiş olmamak ve gevşek bir görüşe sahip olmak gibi eleştiri hakkını doğurmuştur. Bununla birlikte, eğer yeniden dolu varlıklar olursak bunun önemli bir adım olduğunu düşünüyoruz.

Anarşi Demokrasi Değildir

Popülistleri başka türlü ilerletmeyi amaçlamak adına harcanan çabalara karşın, anarşi gerçek anlamıyla demokrasi değildir (her hangi biri istediği kadar onu doğrudan veya sosyal demokrasi olarak tanımlasa da). O yöne dikkati çekme ihtiyacıyla, bu oldukça önemsiz görünmektedir, fakat anarşist retorikte şekillenmiş olan “radikal demokrasiden” daha fazla olarak çoğunluğu görmeden büyük mükterdaki anarşist literatüre bakmak zordur.

Anarşi kelimesinin Yunancasının anlamına bakalım! *an-*, -sız anlamına gelir, ve *arkhos*, hükümdar anlamına gelir. Bu kelimeleri birleştir ve karşına hükümdarsız anlamı çıkacaktır, veya daha yaygın bir dille, her hangi biçimde politik otorite yokluğu anlamı çıkacaktır ortaya.

Demokrasi, ister inanın ister inanmayın, bir yönetim biçimidir. Son ek, *-cracy*, ve ardından gelen Latince kelime *-cratia*, Yunancası – *kratia* güç, kuvvet anlamına gelir ve hükümet veya yasa olarak çevrilir (Yunanca: *demokratia* insanlar + hükümet anlamına gelir [Marks için proleterya diktatörlüğü anlamına gelir]). Ve burada bir basamak daha inerek, bir hükümetin hükmeden veya belirli insanların bütün sosyal, ekonomik ve politik aktivitelerinin bir aracısı veya bir organizasyonu olduğunu söylemek isterim. Öyleyse gördüğümüz gibi anarşi, gerçek anlamıyla demokrasi değildir.

Anarşistler prensipte bütün otoriter kurum ve yapıların tam bir reddini savunurlar. Bütün devletler onları Gezegende ve onun üzerindeki bütün rahatsız etmektedirler. Onlar var olduğu sürece, otonomi olamaz. Bu varoluş sonradan kurulmuştur, ortadan kaldırılabiriz.

Yeşil Anarşiler?

Tek başına yeşil anarşi görüşü diye bir şey yoktur ve aramızda muhakkak ki her şeyde olduğu gibi bir çok bölünme vardır. Yeşil anarşistler arasındaki birleştirici prensip güç ilişkilerinin ekolojik olarak yönlendirilmiş bir kavrama gücüdür. Farklılıklar esasen, evcilleşme sürecine bağlı olan tartışmalardan kaynaklanmaktadır.

Kapasiteye gereksinimimiz var ve “yeşil anarşizmin” bütün farklı fikirlerini listelemek istiyoruz. **Bu kategorilerin isteyerek değil, basitliklerinden verilmiş olduğunu vurgulamak isteriz. İdeolojik kısıtlamalardan hiçbir çıkarımız yoktur ve böyle özetlerde hiçbir mutlak inancımız yoktur. Belirli eleştirilere ayırt etme işareti sadece basmakalıp nedenlerden dolayı kullanılmıştır!!**

İşte başlıca görüşlerin bazıları;

Anarko-Primitivizm: Bu eleştiri “insan doğası” ve kapasitesine bir bakış olarak yaşam ortaklığı içindeki insanın milyonlarca yıllık vahşi birlikteliğine bakar. Gücün kesinlikle ahlaksızlaştırdığını düşünsek de, bundan şu sonuç çıkar ki, uygar insanın mitine zıt olarak şans verildiğinde insan kötü değildir.

Eleştiri, evcilleştirmenin bugün geldiğimiz noktanın ilk aşaması olduğunu savunur. Anlayışımız şu ki, sadece kapitalist ilişkiler zulm etmezler, ayrıca yerleşik tarım mülkiyete yol açmış ve bu da erkin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bu nokta, her şeyin kendi kullanımımız/sömürümüze sunulmuş objeler olduğunu düşündüğümüz bugünkü dünyanın oluşumuna neden olan başlangıç sürecini göstermektedir.

İddianın bazı başlıca noktaları bu eleştiriye göre bu saklı olan anlamda gizlidir. John Zerzan uygarlığın altüst edilmesi için sembolik düşünmenin ortadan kaldırılmasını gerektirdiğini ileri sürüyor, oysa diğerleri sembolik kültürün daha büyük ve daha farkında olunması gereken bir sorun olduğunu söyler. Her iki görüş de tarımsal yerleşimden daha da geriye gidilmesi konusunda hem fikirdir.

Uygarlık Karşıtlığı: Bu eleştiri anarko-primitivizm anlayışıyla benzerdir, fakat bütünü oluşturan unsurlar anarko-primitivizmin belirli bir insan/zamanı fazla idealleştirdiğini düşünürler. Bu görüşün geleneği kendisini anarko-primitivizmle aynı kalıba koyulmasını istemezler.

Yeşil Anarşizm: Yukarıdaki iki kategoriye kullanmayanlar için genel bir terim olarak kullanılmaktadır ve kesinlikle hiçbir saf tutarlılığı yoktur ve genel başlık bu grubun tamamı için tasarlanmamıştır. Bu kategori içindeki fark, uygarlığın yıkıcılığının anlaşılmasını aramak için ne kadar geriye gidileceği sorularında yatmaktadır. Bazıları evcilleştirmenin ve tarımın ekolojik olarak sürdürülebileceğini veya tercih edilebilir olduğunu söyleyebilir. Diğerleri de teknolojinin kendisinin asıl sorun olmadığını ileri sürebilir. Birleştiren prensip, bir yıkıcı olarak mega-teknolojik Devlet'i anlamakta ve ekolojik bir temelde gizlidir. Yukarıda bahsedilen felsefik düşüncelerin başka bir etmen tarafından eşlik edilme eğilimindedirler. Yeşil Anarşizm içinde şunları barındırır;

Devrimci Yeşil Anarşistler: Anarşistik bir dünya için araç olarak bir kitle hareketi ve devrim için uğraşırlar ve,

İsyancı Yeşil Anarşistler: Sistemi daha birey temel üzerinde yok etmek amacıyla burada ve şimdi isyan isteyenlerdir. Burada içten bir bölünme vardır, fakat bu fark birinin bütün uygarlaşmış varlığı yok etme yaklaşımları üzerinde büyük bir etkiye yol açmaktadır. Büyük bir iddia ardakalmaktadır ki, ikisi de ayrılmazdır ve her hangi bir isyan eylemi uygarlaştırılmış düzene darbe indirmektedir. Bazıları ayaklanmanın devrimin alt yapısını hazırladığına işaret edebilir. Bu iki görüş arasındaki tartışmaya bir örnek olarak, Ted Kaczynski'nin 'Sisteme Yaralanacağı Yerinden Vurun' (Green Anarchy #8) ve Saf Nefretle 'Sisteme Yaralanacağı Yerinden Vurun' , ya bu arada ne yapacağız' (Green Anarchy #9) yazılarını okuyun.

Sosyal Ekoloji Üzerine Bir Not

Sosyal Ekoloji, genel olarak Murray Bookchin ve onun Sosyal Ekoloji Enstitüsü ile ilişkilendirilir ve tipik olarak yeşil anarşinin içinde bir öge olarak tutulur. Black and Green Network, Coalition Against Civilization, 'Bring on the Ruckus' Society, ve Green Anarchy dergilerinin her biri açık bir biçimde bu görüşün anarşiyle ilişkili olmadığını açıkladılar. Bob Black'ın *Anarchy After Leftism* (Columbia: C.A.L., 1998) kitabında ayrıca bu görüşün altında yatan otoriter prensipleri çizmiştir. Sosyal ekoloji veya lözgürlükçü belediyeler öz olarak sadece yeşil bir uygarlık yaratmaya çalışan otoriter, demokratik ütopyalardır. Bizlerin aktif olarak bu günlük yıkıcı gerçekliği reforme etmek ve sürdürmek için uğraşanlarla ilişkide bulunmak için nedenimiz yoktur.

UYGARLIK

Şimdiden uygarlığın son noktasını görüyoruz: evvela, tam egemenlik ve çok geçmeden doğanın yıkımı. Ve, Freud'un önceden kehanette bulunduğu gibi, evrensel nevrozun devleti yaklaşıyor.

Paul Shepard insan klonlamayı içeren genetik mühendisliğine atılan adımın ilk adımda yani evcilleştirmede saklı olduğunu söylemişti. Kontrol ve yönetme tutkusu uygarlığın köşe taşıdır. Dünyaya ve yaşama karşı bu yönlendirmenin içsel mantığı üzerinde uygarlık kendi bitimine ulaşmaktadır.

Uygarlığın kurulan ruhu, işbölümü veya uzmanlaşmayı yavaş yavaş geliştirmeye başlamaktadır. Nüfuzun haksızlığı çeşitli türde uzmanın etkileyici gücü yolu meydana gelmektedir. Uygarlık yolu, yaklaşık 2 milyon yıl hüküm sürmüş olan doğal anarşi durumuna 10,000 yıl önce son vermiş olan hayvanların, bitkilerin ve kendi atalarımızın evcilleşmesi sayesinde asfaltlanmıştır.

Uygarlıktan önce genelde bol bol yetecek kadar boş zaman, hatırı sayılır cinsiyet otonomi ve eşitliği, doğal dünyaya yıkıcı olmayan bir yaklaşım, örgütlü şiddetin yoksunluğu ve güçlü sağlık ve dinçlik vardı.

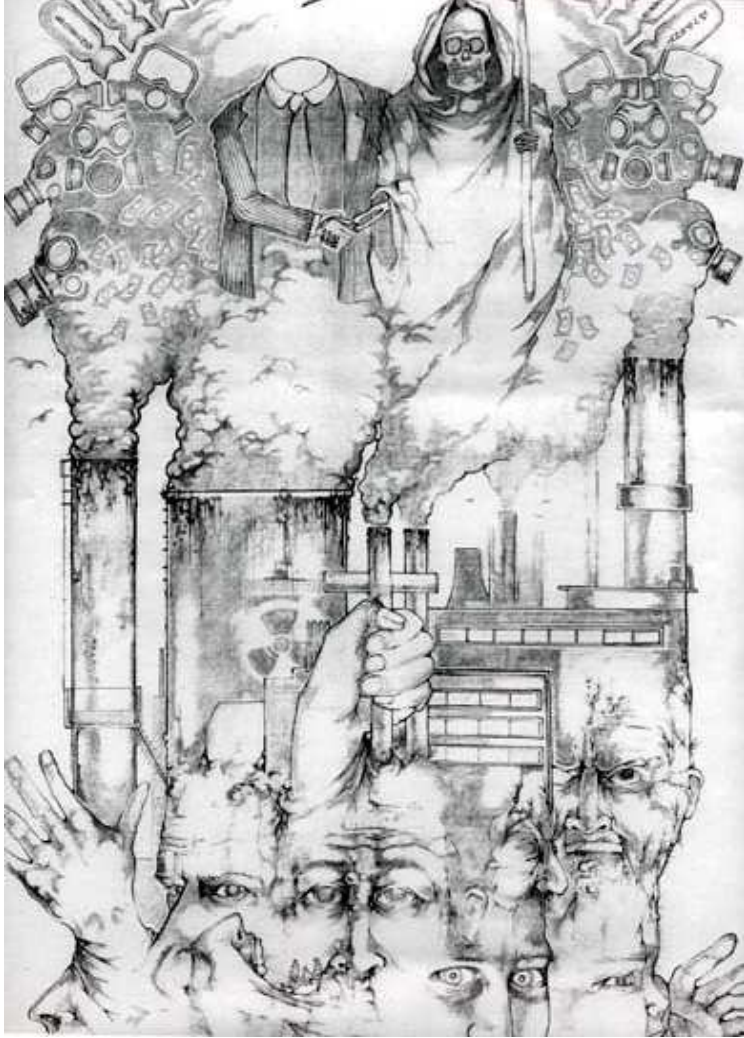

. Uygarlığın birkaç faydasını sayacak olursak, savaşı, kadınların kontrol altına alınmasını, artan nüfusu, ağır ve sıkıcı çalışmayı, kemikleşmiş hiyerarşileri, ve neredeyse bütün bilinen hastalıkları başlatmıştır. Uygarlık içgüdüsel özgürlük ve Eros'tan tatbik edilmiş bir vaz geçmeyle başlamakta ve ona bel bağlamaktadır. Asla reforme edilemez ve bu yüzden bizim düşmanımızdır.

EVCİLLEŞME

Evcilleşme 12,000 yıl kadar önce – ilk olarak Yakın Doğu'daki Bereketli İslam Aleminde - başladı. Fakat bu süreç birkaç bin yıl sürdü ve mülkiyet ve güç askeri savunmayı ve uygarlığın sosyal kontrol strajisini zorunlu kıldı, bu moderniteye öncülük eden sıradaki ilk hataydı.

Evcilleşme insan türünün diğer yaşam biçimlerini evcilleştirdiği, kontrol ettiği, yetiştirdiği ve genetik olarak değişime uğrattığı bir işlemdir. Ayrıca evvelce göçebe olan insan popülasyonlarının yerleşik bir yaşam tarzına

yönlendiren bir işlemdir. Evcilleşmenin ilk şekli, insanının yaşamı kontrol etmesinin hem toprakla hem bitkilerle hem de hayvanlarla totaliter bir ilişkiyi zorunlu kıldı. Oysa gerçek vahşilik halinde, bütün yaşam kaynaklar için sınırlı bir biçimde yarıdır (i.e. ihtiyacından fazla almak nadiren yaşanır); evcilleşme bu dengeyi ortadan kaldırdı. Evcilleşmiş kırlar (e.g. pastoral topraklar/tarım alanları, ve bazı boyutlara kadar– yine de daha az bir dereceye kadar-- bahçecilik) kırlar üzerinde varolan veya eskiden var olmuş olan kaynakların açık paylaşımının sonunu zorunlu kılmıştır. Evcilleşmiş kırlar “bir zamanlar bunlar herkesindi, ama şimdi benim” söyleminin kullanıldığı yerlerdir. Tartışılabilir bir şekilde bu sahiplik inancı mülkiyet ve gücün meydana çıktığı gibi sosyal hiyerarşinin kurulmasını hazırlamıştır. Evcilleşme sadece kırların ekolojisini özgürden totalitere değiştirmemiştir, evcilleştirilmiş türleri de esir etmiştir. Buğday, mısır, domuzlar ve atlar bir zamanlar doğanın kaosunda özgürce dans ederlerken, iradeleri dışında genlerini harfi harfine çarpıtan insan tutsaklığının kontrolü altına girmişlerdi. Genelde birden fazla çevre, daha az hayatta kalabilme kontrol altına alındı: yaşamdaki en ayakta kalabilir tipteki evcilleştirme doğal dönüşümlü ve daha küçük derecede çalışan bahçecilik uygulamalarıdır.

İkinci tür evcilleştirme – insanların kendilerine

yaptıkları – göçebe bir biçimde toplayıcılığa oranla insanın kendinden bir çok şey vermesini içerir. Burada, göçebe toplayıcılıktan evcilleşmeye yapılan çoğu değişimlerin otonomik olarak yapılmadığını, kılıç ve silah vuruşlarıyla yapıldığı değerli bir bilgidir. Oysa sadece 2000 yıl önce avcı/toplayıcıların dünya nüfusunun çoğunluğunu oluştursa da, şimdi bu %1'dir. Bu gerçek, son vahşi ve özgür insanın kölelik ve yıkıma doğru gittiği hükmünü veren bir kolektifin sonucu değildir.

Evcilleşme yolu, gezegenin her tarafına bir zamanlar özgür olan popülasyonların köleliğinden daha fazlasını istemiştir. Bu popülasyonu ve uygulamanın yaratıcılarını zapt etmek için sayısız patolojiler anlamına gelmektedir. Birkaç örnek çeşitli olmaya beslenmeye fazla günemekten besinsel sağlıkta bir düşüşü içerir, evcilleştirilmiş hayvan başına hemen hemen 40-60 hastalık insan popülasyonlarına (grip, yaygın nezle, tüberkuloz, etc.), kayıtsız şartsız paylaşımına bir son veren ve mülkiyeti değişmeyerek gerektiren ve popülasyonun dengesiz bir şekilde besleyebilmek için kullanılabilen üretim fazlasının kalması, parazitler için ideal ev sahibi çevrenin yükselişi, imhadan kaynaklanan ilk problemler ve bununla ilgili dışkıya yakınlık ve hastalıkların yapay çevre tamponları doğal seçimi gibi nesilden nesile taşınması kapasitesini katar.

ENDÜSTRİYELİZM

Endüstriyelizm - insanların ve doğanın sömürsü ve merkezi güç üzerinde kurulmuş olan üretimin karmaşık mekanize sistemlerinin varlığı. Endüstriyelizmin eleştirisi, devletin anarşist eleştirisinin doğal bir uzantısıdır, endüstriyelizm öz olarak emperyalistik, soykırımsal, ekokırımsal ve ataerkildir. Endüstriyel bir toplumu devam ettirmek için, makinelerin yakıtla çalışması ve yağlanması için yenilenemeyen kaynakları elde etmek amacıyla toprakları zaptetmek ve sömürgeleştirmek gerekiyor. Bu sömürgecilik/

emperyalizm ırkçılık, cinsiyetçilik ve kültürel şövenizm tarafından mantıklı kılınmaktadır. Bu yenilenemeyen kaynakları elde etme sürecinde, insanları kendi topraklarında göç etmeye zorlamanız gerekir. Ve insanların makineleri üreten fabrikalarda çalışmasını ya da onları madenlere girip ıkına sıkıla çalışmaya mecbur bırakma ve kendilerini yıkıcı endüstriyel sisteme tabi kılmanın aracı olarak

karşıyız.

TEKNOLOJİ

Teknoloji statik bir biçimden daha fazla anlamı içeren bir işlem veya kavramdır. Bu işlemi yerine getirenler için işbölümü, kaynak çıkarma ve sömürüyü kapsayan karmaşık bir sistemdir. Teknoloji basit aletlerden bir çok bakışta farklıdır. Basit bir alet, şimdiki ortamımız içinde belirli bir iş için kullandığımız bir elementin geçici kullanımıdır. Aletler kullanıcıyı eylemden yabancılaştıran karmaşık bir sistemi kapsamazlar. Teknolojide saklı olan çeşitli biçimlerde tahakküme öncülük eden “aracı bir deneyim” yaratan bu ayrılmadır. Üzerimizdeki tahakküm, her zaman daha fazla teknoloji yaratmayı desteklemeyi, yakıtlamayı, elde etmeyi ve orijinal teknolojiyi tamir etmeyi zorunlu kıldığı gibi yaratılan yeni bir “zaman kurtarma” teknolojisini arttırmaktadır. Bu, onu yaratan insanlardan ve yaratıcıyla buluş arasındaki güç ilişkilerinin açık bir şekilde Makinenin kendisini desteklemesinden bağımsız bir varlığa sahipmiş gibi görünen karmaşık bir teknolojik sistemin hızla kurulmasına öncülük etmiştir. Teknolojik sistemin atık yan ürünleri hem fiziksel hem de psikolojik çevremizi zehirliyor. Makinenin hizmetinde çalınmış yaşamlar ve Teknolojik Sistem yakıtlarının zehirli atık maddeleri – her ikisi de bizi boğuyor. Teknoloji şimdi kendisini mekanik ve yapay hissi andıran bir şeyle yeniliyor. Teknolojik Sistem, hızla tek başına mekanikverim ve teknolojik genişlemecilik için tasarlanmış olan yeni bir çeşit çevre düzenleyen, kendi momentini tarafından ileriye atılmış gezegene özgü bir enfeksiyon. Bu noktada yöneten sınıfın (Teknolojik Sistemden hala ekonomik ve politik çıkar elde eden) gerçekten kendi “Frankenstein canavarları” üzerinde kontrolleri olup olmadığı sorgulanabilir. Teknolojik Sistem düzenli olarak doğal dünyayı yok eder, öldürür veya emrine alır ve gezegenin kendisinin yenilenmesine veya hatta onunla karşılıklı bir ilişkiye girilmesine izin vermez. Teknoloji makineler için ve teknolojik sistemin karşılaştığı her şeyin mekanikleşmesine çabaladığı bir ideal için bir dünya krizi yaratır. Şayet bizler hizmetçi mekanizmalar veya teknolojinin sayborg uşaklarından daha fazlası olmak istemiyorsak, o zaman onun üzerimizdeki tahakkümünün farkına varmamız ve özgür yaşam biçimlerinin değil makinelerin ihtiyaçları çerçevesinde kurulmuş sistemi parçalara ayırmak için çalışmalıyız.

DEVİRİM

Devrimlerin trajik ironisi, modern zamanlarda başarılı olanların bir çoğunun toplumdaki özgürlük ve otantiklik seviyesini azalttığıdır. Bu, baskı ve sindirmenin kök nedenlerinin anlaşılmadığı, doğanın ilerleme/gelişme/tahakküm tanrısına belki de devrimden önce tam olarak itaat edilmediği durumdur.

Devrimlerin şimdiye dek sorgulanmamış kurumları çözmüş olması gerekiyordu. Uygarlık bütün tahakkümün ana kaynağıdır: ataerkilliğin, işbölümünün, yaşamın evcilleştirilmesinin, savaşın.

Bu temellere karşı suçlamada ve hareket etmede başarısız olan, teknoloji ve sermayenin bütününü yeniden düzenlemeyi ve reforme etmeyi uman “Devrimciler”, sadece derin bir şekilde uygunsuz olanın sürdürülmesini önermektedir.

Bizim için, kelime yerindeyse sorunun bütününün parçalanması gerekiyor.

hayatta kalmalarına bağlı olan kaynakları depolamalarını sağlamak için onları esir etmek zorundasınız. Endüstriyelizm büyük çapta bir merkezileşme olmadan var olamaz, çünkü büyük çapta uzmanlaşma olmadan var olamaz; sınıf egemenliği insanları aciz ve kolay sömürülebilir kılarak bilgiden faydalanmalarını engelleyen endüstriyel sistemin bir aracıdır. Bundan başka, endüstriyelizm kendi varlığını sürekli kılmak için kaynakların bütün küreye dağıtılmasını ister ve bu küreselcilik yerel otonomiye ve kendi kendine yeterliliğe zarar verir. Endüstriyelizm özde ataerkindir çünkü esasen yaşam karşıtıdır ve doğasına uygundur. Endüstriyelistin gözünde, kadın ve doğa erkeğin maddi kazancı için sömürülmesi amacıyla vardır. Bu endüstriyelizmin arkasından olan mekanik bir dünya görüşüdür. Bu görüş, kadının köleliğini, imhasını ve kontrol edilmesini haklı çıkarmış olan dünya görüşüyle aynıdır. Her şey apaçık bellidir ki endüstriyelizm sadece insana zulmetmiyor, o aynı zamanda özde ekolojik olarak yıkıcıdır. Endüstriyelizm madencilik ve petrol çıkarma çalışmalarıyla; eko-sistemleri, havayı ve suyu kimyasallarla kirleterek dünyayı kurtana kadar emmek anlamına gelir. İleri Endüstriyel ekonominin omurgası olan nükleer enerji, eğer ortadan kaldırılmazsa yakında bu gezegeni ıssız bir hale getirecektir. Bu ve diğer nedenlerden dolayı, bizler sert bir biçimde endüstriyelizme

SOLCULUK VE LİBERALİZM

Son zamanlarda iki ana değişime doğru başarısızlığı uğramış ve tükenmiş araçlar veya yaklaşımlar liberalizm ve solculuk olmaktadır. Liberal veya reform görüş açısı hakkında daha ne söylenebilir ki? Toplum ve biyosfer ebediyen fakirleştirilirken ve harap edilirken, zaman ve enerjinin önemsiz kırıntıların izinde harcanması sonsuz bir mazoşizmdir. Neredeyse bütün pasifistleri içinde barındıran bütün liberal partiler her yerde derinleşen krizler konusunda bir inkara başlamışlardır. Bazıları görünüşe bakılırsa yanlış olanın derinliği ve kapsamına asla gözünü açmayacaktır. Onların sıkıca sarıldığı sadık seçmenleri ve geri dönüşümcüleri aşikar olarak

yanlış olan şu iddiayı dile getirir; bütün yıkıcı sistem nasıl olsa düzelcek ve yaşama hizmet edebilecek.

Liberalizmden ayrılabilen Sola gelince, bizler onu itibardan fazla düşüğünü ve sonunun geldiğine inanıyoruz. Birey ve doğa açısından onun evrensel olarak başarısızlığa uğradığını görüyoruz.

Temel olarak iki biçimde ortaya çıkmaktadır. İlki daha radikal hedeflerin kitleleri cezp etmek için onlardan saklandığı açık bir şekilde reformist olanıdır. Manipülasyon ve şeffaflığın yokluğu (Yeşil Parti) Solculuğun bu görüşünü temsil eder. Açık olarak radikal biçimi tam otoriterliktir ve tarihteki her örnekte bu ispatlanmıştır. Sözde “küçük k” komünistler asla her yerde reddedilmiş olan bu kalıptan kurtulamazlar. Solculuk nesli tükenmeye yaklaşmıştır, en yakın zamanda da olacaktır.

Anarşistler sola tutunduğu ve kendilerini o terimlerle (anarko-sendikalistler) tanımladığı sürece hiçbir yere varamayacaklardır. “İlerleme” gibi teknoloji, üretim, hiyerarşi, hükümet, ekolojik yıkım, ve görüşler hala solla özdeşleşmiş olanlar arasında sorgulanmamaya devam edilmektedir. Amerikan tarihinde, Sol, en elverişli durumlarında bile, berbat bir şekilde başarısızlığa uğramıştır ve bugünkü başarı ihtimali bile şimdi herkese bu sicille tanındığından daha kötüdür. Herkes farklı bir şeyin gerekliliğini biliyor.

NÜFUS

Dünya nüfusu dengesizdir; bu sorunun üstesinden gelecek bir strateji öne sürmüyoruz, sadece bilinmesi gereken durum hakkında bilgi olduğunu düşünüyoruz. Evvela, yaklaşık son 200 yılda insan nüfusu büyüme eğrisi normal memeli “s” şeklinden daha çok virüsün yol açtığı “j” şeklini almıştır.

Aslında bunun anlamı popülasyonun ekolojik olarak öldürücü oranda dramatik olarak artagelmekte olduğu ve bu artış eylemi daha çok virüs yayılmasına benzemektedir. (hem virüs hem de ev sahibi ölene kadar ev sahibini tüketmek gibi). Eski sosyal hareketlerin ne göz önünde tutmuş olduğu ne de göz önünde tutmak için araçları olduğu çok ciddi bir gerçekliktir.

Şimdi bizim bunu anlamamız için bir çok aracımız var ve popülasyon problemi bir çok problem gibi ileride olacak devrimden sonraya gün keserek ertelenebilecek bir konu değildir. Bu soruna hitap etmek, bununla birlikte, nüfus kontrolü araçlarını planlamayla eşit sayılabilir; daha doğrusu nüfusun farkındalığı anti-otorite bir yaklaşım olurdu. Çünkü anarşistler olarak bizler dünya popülasyonu üzerine “hayatta kalınabilir” sayıları empoze etme araçlarını aramıyoruz, bizler üzerinde temellenilmiş anti-otoriter ve otonom eylem için problemin anlaşılmasını ve anlaşılmasını neşretmeyi seçiyoruz. Nüfus sorununa yaklaşmak için gereken bağlamın anlaşılmasıdır. Bu nüfus başına tüketim alışkanlığı, var olan biyolojik bölgeler dünya popülasyonunu kapsayabilir. Yeşil anarşistlerin buna özel önem göstermesi tüketim alışkanlıkları ve her iki sayıdaki insanın yerel limitlerinin bağlamının anlaşılması olabilir.

Olduğu gibi ayakta daha çok kalamayacak olan popülasyonların gerçek rakamlarla baş edecek durumları yoktur, bu daha çok kültür davranış sorunudur. Milyarlarca tarımsal çiftçi – dünya nüfusunun yarısı -- bir çok yerde ormansızlaşma ve toprağın verimsizleşmesinden sorumluyken, ekolojik dönemlerde, kentleşmiş ve ilk “dünyanın” kültürel davranışı (i.e. tüketim alışkanlıkları)

tarafından yapılmış yıkımdan çok daha az etkilemektedir. Bugünkü popülasyonun kontrol dışı olduğu ve iflase gittiği doğruyken, kabahat sadece tek başına sayılarda değil ekolojik yıkımdan en fazla sorumlu olan popülasyonlarda aranmak zorundadır.

Bu bağlamda, kabahat, durdurulması gereken popülasyondan daha fazlasıdır; dünyadaki endüstriyelleşmemiş popülasyon büyüme merkezlerine bir çok kere yıkıcı etkisini gösteren davranışları olan kültürlerdir.

Eninde sonunda, endüstriyelleşmiş Kuzey, sakinleri dünya nüfusunun yarısından farklı olarak toprak temelli bir hayatta kalmanın bilgisini kaybettiği gibi diğerlerinden daha fazla ayakta kalamamanın bedelini ödeyecektir. Anti-otoriterler olarak, otonom popülasyonların ve otonom toplulukların kendi ortalamasında yaşayacaklarını umuyoruz ve emperyalizmin, kapitalizmin ve küreselleşmenin üçüncü dünyada neden olduğu dengesizliklerin, bir kere endüstriyel sistem gittiğinde ve gezegendeki yerlilerin ellerinden alınmış ve kaybedilmiş yaşamlarına dönmesiyle hızla biteceğine inanıyoruz. Ve bu dışsal otorite veya ulus-devlet üzerinde değil, kolektif otonomi ve ekolojik farkındalık üzerinde temellenecektir .

YERLİ DAYANIŞMASI

Toprağın asıl sakinlerinin gerçekliğine hitap etmeyen devrimci bir hareket başarısızlığa mahkumdur. Geçmiş devrimci hareketlerin özgür, eşit bir toplum yaratma girişimlerinde berbat bir şekilde başarısızlığa uğradığı nedenlerden birinin yerli insanların ayrılma, özerklik ve kendi kendini yönetme haklarına dair konulara yeterince eğilememeleri olduğuna inanıyoruz.

Yerli toplumlarla eşit ilişkiler yaratmaya ve onların kendi otonomileri için

mücadelelerine yardım etmeye girişmeyen hareketler o toplumların desteğini asla alamayacaklardır. Esasen, eğer sözümona “devrimci” hareketler sömürgeleştirme konusuna eğilmezlerse, muhtemelen Yerli insanların marjinalleşmesine ve bize düşman olmalarına sebep olacağız.

Devletçi komünizm hareketleri yerli hareketlere karşı kesin olarak soykırımcı olmuşlardır. Bu hareketler, yerli insanlara sosyal evrim ve endüstriyel ilerleme yolunda “pre-kapitalist” eserler gözüyle bakmaktadırlar. Rusya’da, Çin’de, Vietnam’da, Nikaragua’da, Peru’da, Kolombiya’da ve başka yerlerdeki baş devletler ve “devrimci”-“komünist” devletler altında yerli insanların yüz yüze geldiği şartlar, kapitalist devletler altında karşılaştıkları zulmedici koşullardan çok asgari bir düzeyde farklı olmuştur.

Anarşist hareket, komünistlerle yerlilerin kontrol altında tutulması tarihini paylaşmamaktadır, fakat anarşistler yerlilerin gerçekliklerine eğilmeyi büyük ölçüde becerememiştir. Bu aşırı derecede büyük bir talihsizliktir çünkü anarşist hareket doğal müttefiklerini Yerli özerkliği hareketinde bulmaktadır.

Bir çok anarşist Yerli sorunlarını “nasyonalist” ve bu yüzden dekonu dışı görmektedir. Bu büyük ölçüde kusurludur çünkü bu fikir, bir koloniye ait güce karşı eylem yapan her hangi farklı bür kültürün “nasyonalist” olduğunu da içine alır. Bazı yerli hareketleri doğrusu milliyetçidir- ulus devlet fikrinden çok, kendi biyolojik-ortamında özgürce var olabilmek hakkına sahip olan ayrı gelenekleri olan farklı bir kültür açısından yaklaşmaktadırlar. Yerli insanların kendi özerkliklerini ilan etme çabaları desantralizasyon için anarşist istekle çoğu kez tamamen tutarlılık göstermektedir.

Bizim hareketimiz, Yerli insanların mücadelesinin kendilerini zulmün düşmanı olarak gören herkesin büyük önem göstermesi gerektiği bir konu olduğunun farkına varması gerekiyor. Yerli insanlar devlete, endüstriyel genişlemeye, şirketsel sömürüye karşı mücadeleye her zaman angaje olmuştur. Onlar doğal dünyayla diğerlerine göre uyumlu bir ilişkiyi korumuş olan tek topluluklardır. Onlar statükoya karşı etkileyici savaşlar açmayı sürdürmektedirler. Bu mücadeleler çoğu kez, keyfi olarak konulan yasaları ve Devletin koyduğu kuralları reddetmenin, insan ve hayvanların refahını tehdit eden endüstriyel gelişmeleri durdurmanın ve şirketleri kutsal topraktan çıkmaya zorlamanın aracına sahiptirler. Bu konular anarşizmle tamamen tutarlılık göstermektedir ve burada samimi anarşistler, radikal ekolojistler ve Yerli insanlar arasında güçlü ittifaklar için bir potansiyel görmektediriz. Yerli insanlarla anarşistlerin dayanışması bir birine her hangi bir şekilde veya biçimde benzemek zorunda değildir- Yerlilerle dayanışmanın yerlilerin geleneklerini çalmaktan ve kişisel kazanç ve kar için onları sömürmekten meydana geldiği fikri olan “New-age” kültürel kendine mal edicilerin dayanışması kötü bir örnektir. Daha doğrusu, Yerlilerle anarşist dayanışma samimi, somut ve en önemlisi eşitlikçi olmak zorundadır. Desteğimiz onlar tarafından hoş karşılandığında, bunu kabul edip onlarla sömürgeci egemenliğe karşı mücadelenin ön saflarında birleşmeliyiz.

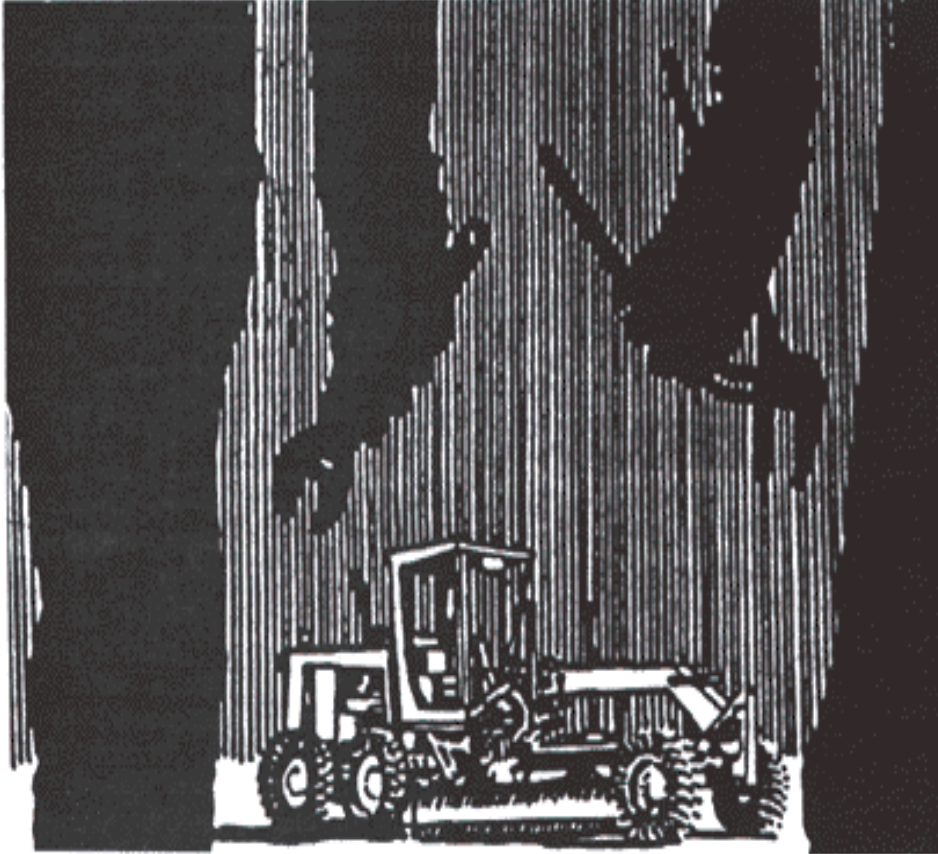
EKONOMİK SABOTAJ

Bir çok isyancı anarşistin, stratejik konuları ahlaki boyuta indirerek kendilerine mülkiyete zararın ve ekonomik sabotajın “şiddet” olduğunu ve böylece kendi düşmanını tanımlayanların ve onların kurallarına karşı ayaklananların nefetini kontrol eden liberallerle enerji tüketen retorik tartışmalara girişmeleri hayret vericidir. Mülkiyete saygı, bazılarımızın reforme etmek değil yıkmak konusunda ciddi olduğu sistemin değerlerine ve kapitalizme sadakati gösterir. Biliyoruz ki, düşmanımız mülkiyete tapmakta ve gücünün kaynağı –yarattıkları dünyada--kendi çalınmış mülkiyet ve zenginliği olmaktadır ve sistem bize zulm etmek için her ne kullanıyorsa ona saygımız yoktur. Eğer bizler bu toplumun hapsinin dışından hapishanenin içten yıkılmasına kalkışıyorsak, eğer hala zaman varken düşmanlarımızın üzerine gitmeye hazırsak, öyleyse onlara zarar verecek bir şekilde vurmalyızdır ve oy vermeyle veya barış

nöbetleriyle asla başarılamayacaktır. Düşmanımız – endüstriyel mega-makine – tamamen yok edilebilmesi için zayıflatılmalıdır ve bu da etkili bir şekilde, Sistemin anahtar stratejik basınç noktalarına endüstriyel kanserin kendisini yayma ve yenileme yeteneğini zayıflatmak maksadıyla acımasızca sakatlayan vuruşlar indirerek başarılabılır. Earth Liberation Front gibi hareketler ekonomik sabotajın belirli endüstrilerin engellenmesinde etkili olduğunu ispatlamışlardır; görevimiz şimdi bu sistemi toptan engellemektir.

DEVİRİMCİ ŞİDDET

Çoğumuz kendimiz ve yaşamın geri kalanı arasında barışçıl ve uyumlu bir varoluş için çabalarırken, bugün içinde yaşadığımız bağlamın farkında olmak önemlidir. Dünya insanının çoğu, “uygarlaşmadığı” veya “modernleşmediği” için değil, sözde “birinci dünya” güçlerine bağımlı olarak işgücü olmaya zorlandıkları için içler acısı koşullar altında yaşamaktadırlar. “Birinci dünyada” yaşayan bizler de bu kokmuş sistemden mustaribiz. Aşırı yabancılaşımla, fiziksel bozulmayla, psikolojik sapmayla, ve ruhsal boşlukla

birlikte, hızla tek yönlü bir kötü sonuca doğru yöneldiğimiz konusunda bir tereddütümüz yok. Söylemek gereksiz olsa da, ekolojik

çöküşün eşiğinde olduğumuz inkar edilemez bir gerçektir. Bu söylemiş olarak, bu durum için sorumluluk almamız ve hemen eyleme geçmemiz önemlidir. . . anlayacağımız gibi zaman hızla ilerliyor!

Devrimci bir anarşist olmanın esas ayaklanma veya tanıtım ve özgürleşme amacıyla ayaklanma fikridir. Bu bir çok biçim alabilir, fakat tahakküm sistemlerinin reformu devrimci olarak görülemez. Anarşistlerin yaptığı eylemlerin şiddetsiz olacağı düşünülmüş olabilirken, direnişimiz üzerinde koyulmuş hiçbir kısıtlama yoktur. anarşistler olarak, nasıl direnmeyi seçeceğimizi sınırlayan her hangi bir ideolojiyi ve felsefeyi reddetmeliyiz. Otoriteyle fiziksel etkileşim pasif ve sembolik olanın ötesinde hareket etmeyi gerektirir. Aslında, bir çok anarşist devrimci şiddeti zulme karşı doğal ve zorunlu bir tepkime olarak kucaklamaktadır. Doğal dünyada her hangi bir yere bakarsak, kendini müdafanın içgüdüsel olduğunu görürüz. Buna varsayımsal idealler tarafından engel olunamaz. Aşırı ayrıcalığın bir yerinden kaynaklanan ideolojik sınırlamalarını sorgulamak önemlidir. Gezegendeki çoğu insanın tahakküme karşı en “erdemli” yanıtın ne olması gerektiğine karar vermeleri için rahatlıkları yoktur ve çoğu kez kararlar yaşam ve ölümdür. Bu bireysel bir düşünce veya ideolojik bir rotüş sorunu değildir; bu “yap ya da öl”dür. Bu herkesin şiddetli direnişle meşgul olması gerektiği söylemek değil, var olduğunu, bir çok durumda doğrulanabileceğini ve kınanmaması gerektiğini söylemektir. Çeşitli biçimlerdeki Devrimci şiddet, sistemin kurumsallaşmış şiddetine karşı zorunlu bir yanıt ve bütün yaşamın devamı için zorunludur. Evet, uygarlık dediğimiz bu ölüm yolculuğunun neden olduğu yaraları iyileştirmemiz gerekiyor, fakat iyileştirme süreci sadece zalimler tarafından verilen yaraları durdurabilecek duruma gelene kadar başarılı olabilir. Franz Fanon’un ileri sürdüğü gibi, zalimin fiziksel olarak kaldırılması ve isyan eylemi arasındaki bağlantıda derinleşme ve ayrıca bir çeşit katarsis vardır. Bazıları hepimizin bir silahın ucuna baktığımız gerçeğini görmekten kaçınsa da, silah tam burnumuzun ucundadır ve kendi savunmamız ve kurtuluşumuz için ona cevap vermek zorundayız.

TEMELLERİN ARKA PLANI

Geçmişte neyin işlediğini bildiğimiz üzerinde temellenerek, bir çok anarko-primitivist (AP’ler) desantralize otonom köy benzeri toplumların endüstriyel ötesi bir geleceği tasavvur ederler. Barınma kolektifleri, halk bahçeleri, free schools, takas şebekeleri ve halk merkezleri insanların karşılıklı yardımlaşma için böyle ağları yaratmaya başlayabileceği önemli örneklerdir. Ekolojik ayakta kalmanın doğal olarak “toplumsal devrimden” sonra geleceğini sanmak asla yeterli değildir. Ayakta kalabilirliğin çoktan var olduğunu varsaymak zorundayız. Vahşi köklerimize geri dönme ve otorite ve tahakkümü yok etme mücadelemiz tek mücadeledir.

Bazı AP’ler sadece avcı-toplayıcı köklerimize geri dönebildiğimiz zaman özgür olabileceğimize inanırken, diğerleri vahşi yiyecek toplayıcılığı ve uygun teknolojilerin, perma-kültürün ve doğal çiftçilik metotlarının bir çeşit harmanını endüstriyel ötesi toplumlar için iyi modeller olarak görmektedirler. Perspektiflerdeki bu farklılıklara karşın, AP’ler mega-teknoloji ve endüstriyelizm olmayan bir geleceğin zorunluluğunda hem fikirdirler.

Yeşil anarşist ve anarko-primitivist düşüncenin tek bir bütün uygulanabilir tarihi olduğunu söylemek yanlış olur, fakat bunları buraya koyarak insanların bazılarımızın nereden geldiği ve nelerden etkilendiği konusunda bir fikir sahibi olmalarına yardımcı oluyoruz.

Kişisel ilginizin çoğu yaşamlarımızdan ve uygarlıkta yaşarken karşılaştığımız problemlerden gelmektedir. Bu hiddet ve tiksintiye karşı problemlerimizin sadece bizi kapsamadığını, uygarlık altında yaşayan herkese bulaştığını düşünüyoruz.

Bizim yeşil anarşist/anti-uygarlık eleştirilerimiz için önemli olarak gördüğümüz kitapların listesi için [kara ve yeşil kaynakça](#) ‘nın incelenmesini öneriyoruz.

Yeşil Anarşinin Kökenleri

Anarko-primitivist eleştiri, anarşistik bir devlette yaşamak gibi doğal dünyayla birlikte milyonlarca yıllık insanın birlikte var olduğuna ve şimdiye kadar da var olan tek yaratık olduğuna işaret etmektedirler. Öyleyse yeşil anarşinin kökenleri devletin kökenlerine kadar uzanmaktadır. Anarşi, her ne kadar, belirli bir takım ilişkiler olmasa da, sadece Devlet veya hiyerarşik/güç ilişkilerinin yokluğunu işaret eder. Yeşil bu yaşam biçimini mümkün kılmaya çalışan ekolojik bir hayattan bahsetmektedir. Sadece dünyayla denge içinde yaşayarak var olabiliriz, bu dengeyi kırmak bizi şu an neredeyse o hale getirir.

'Yeşil Anarşinin' kökenleri boyutları açısından küçük değildir. Uygarlaşmış yaşama zorlanan ve onu reddeden insanlar aynı kaotiği dışa vurmaktadır ve vahşi yaşam özgür ve otonomik bir biçimde yaşamayı yaptırmaya çalışmaktadır. Anarşi zor gibi ona karşı hareket edene karşı gelecektir. Bizler, bilgimize göre terim bugüne kadar kişisel olarak kullanılmasa da yeşil anarşist üzerinde düşünebiliriz. Köklerimizi burada aramakta, çıkarlarımız esasen bugünkü yeşil anarşist çevreye ilham vermiş olan bilinçli anarşist direnişçilerde olacaktır.

Kızıl ve Yeşil Anarşist Ayrılığı

Anarşist çevrede olan bir problem anarşistler olarak hepimizin aynı şey için çalıştığımız fikridir. Devlete karşı olmamız aynı zamanda aynı şeyleri de düşündüğümüz anlamına gelmez. "Kızıl" anarşi, tarihsel ve toplumsal tanımlanmış olarak uygarlığı reforme etmek ve hatta hiper-teknolojik uygarlığın bugünkü durumunu daha da geliştirmek gibi Solcu amaçları hedefleyen hareketten söz etmektedir. Bu düşünce, kapitalist/üretimci sömürünün gücü altındaki ik dünya uluslarından çıkmaktadır. Bu düşüncenin birincil düşünürleri ve aktörleri üretim araçlarını ele geçirmek ve toplumu yeniden yapılandırmak ve özel mülkiyetin ortadan kaldırılması için uğraşmışlardır. Yeşil anarşistler sadece çalışma ve sömürü gibi kurumları gerektiren öz olarak yıkıcı endüstriyelizmi reforme etmeyi ve devam ettirmeyi umud etme düşüncesinin bütününe suçlamıştır. Bizim gözümüzde, uygarlık

bir

ekolojik olarak yıkım yaratan bir süreçtir, ve var olduğu sürece, otonomik ve sağlıklı bir yaşam biçiminin önünde duracaktır. "Yeşil" anarşi ekolojik olarak otonomi ve kendi kendini tayin anlayışından söz etmektedir. Çıkarımız, gezegen üzerinde geriye kalan yaşam üzerindeki birkaç kalıcı etkiye müsaade veren yıkım araçlarını ortadan kaldırmakta yatmaktadır. Uygarlık, kendi doğasına göre, sentetik gerçeklik ve olanaksız ütopya için geleceğe bakan insan merkezli moddaki bir yaşam tarzının karşısında duran toplum yaşamının aksamasını gerektirir.

Anlaşmazlıklar burada sadece konularda değildir. Her hangi bir soyut felsefe türü için kişilere karşı çıkmıyoruz, bizler yıkımın bu biçimini sürdürmek isteyen insanlarla, vahşi yaşamla yeniden ilişkiye geçmeye çalışan ve bütün yaşamın kaotik akışında akmasını isteyen insanlar arasındaki muazzam farklılıkların farkındayız.

Temeldeki bu farklılık her iki tarafta bitmek bilmeyen ileri geri tartışma ve münakaşalara neden olmuştur. Muhakkak ki hepimiz birbirimiz hakkında izinsiz konuştuğumuzda suçluyuzdur, fakat bu bizlerin aynı şeyin arkasında olduğumuz anlamına gelmiyor. İsyanın çıkarlarında, bu farklılıkların farkında olmayı ve ilerlemeyi umud ediyoruz. Bizler yaşamın bu biçimini ortadan kaldırmak için çabalıyoruz ve bizler yok eden bir şirkette veya güler bir yüzle veya uzun bir ölçekte çalışan bir işçi kooperatifi arasında hiçbir fark görmeyeceğiz. Bizler vahşi yaşam ve yaşamla yeniden ilişki kurmak için varız ve ileride bütün soyut ve yapay bölünmelere karşı duracağız.

William Blake: İlk Yeşil Anarşist Mi?

Anarşist çevre kendi köklerini William Goldwin'de keşfederken, bizimkisi de Godwin'lerin yakın bir arkadaşı ve etkili şair ve artist olan William Blake'te (1757-1827) yatmaktadır. Godwin'lerin yaklaşımı sosyal eğilim içinde ekonomik bir liberter çizgideyken Blake bütün teknolojik-endüstriyel uygarlığın sadece yıkım yaratacağının farkındaydı. Blake ve Godwin, hepsi Fransız ve Amerikan Devrimlerinden etkilenmiş olan küçük bir entelektüel çevrenin parçasıydılar. Blake bu devrimlerden doğru ortaya çıkan sonuçlar ve etkiler tarafından hayal kırıklığına uğratıldı, ve bunu ilerideki eleştirileri ve amaçları için bir arkaplan olarak kullandı. Onun anarşist görüşleri dünyası John Milton'un *Paradise Lost* (Blake, Özur Ruh ve Ademoğlu Kardeşleri çizgisi boyunca dinsel bir mezhebi savunuyordu: yasaları ve otoriteyi kurumsallaşmış din ve kültür kadar reddetmesine neden olacaktı) kitabından şiddetle etkilenmişti. Onun devrimci görüşü Godwin'in Liberter anarşizmi, Mary Wollstonecraft'ın ataerkillik eleştirisi (Godwin ve Wollstonecraft anti-teknolojik bir roman olan *Frankeştayn*'ın yazarı ve şair Percy Shelley'lekaçıp evlenen Mary Shelley'e hayat verdiler) ve Thomas Paine tarafından daha da genişledi.. Blake liberter anarşizmi alken uygarlaşmış ve somut gerçekliğin toplam eleştiri içine taşıyacaktır. Peter Marshall'ın kısa biyografisine göre (*William Blake: Hayalci Anarşist*, Londra: Freedom, 1994.): "O evrensel yasalar tarafından idare edilen hareket halinde bir konu olarak yüzeysel bir dünya sunan Newton'un rasyonalizmini, Bacon'un deneyselciliğini, Locke'un duygusalcılığını reddetmiştir. Onlar için dünya tartışılabilir, ölçülebilir ve sınıflandırılabilir sınırlı bir nicelikten ibarettir. Blake, o zamanların baskın dünya görüşü tarafından şekillendirilmiş olan mekanik felsefesinin algılama amacının beyni, gözlemlenen şeyden gözlemciyi ayırmanın ana hatasını yapmasından dolayı suçlu bulunmuştu. " (pg. 21) Blake'in şiir antolojileri ve düz yazıları ileride onun anarşist görüşünü inceleyecek ve "kayıp cennete" dönmeyi umut eden sanatı kadar geniş ölçüde elde edilebilir ve tavsiye edilir.

Et yememenin anlamı

(İsmail İrem'e cevap)

Kara Mecmu-A'nın son (9.) sayısındaki İsmail İrem kardeşimizin 46. ve 47. sayfada yayınlanan yazısında adım geçtiğinden ve bu konuda bir taraf olduğumdan dolayı cevap hakkımın olduğunu ve cevabımın bir sonraki sayınızda yayınlanması gerektiğini düşünüyorum.

Anarşist camiada vejetaryenizm-veganizm konusunda tartışma ve polemik başlatmak isteniyorsa sevindirici bir olay. Fakat bu İsmail İrem'in yazısındaki tarzıyla başlanamalıydı. Bu yazıda kötü giden bir şeyler var.

Önce kara Mecmu-a dergisi editörlerine ve çalışanlarına rahatsızlıklarımı ve eleştirilerimi dile getirmek istiyorum. Şayet Kara Mecmu-A dergisi anarşist veya anti-otoriterlerin çıkardığı bir dergiye (ki öyle olduğunu düşünüyorum), ve yayınlanacak yazılar konusunda bir karar alma mekanizması varsa tartışma yazılarında da dikkatli olunması gerektiğini düşünüyorum. Bu son sayıdaki diğer yazıları okumadım fakat İsmail İrem'in yazdığı yazı Kara Mecmu-A dergisinin genel söylemine hiç uymadığını söylemek isterim. Çünkü yazı Türk-İslamist bir fikir etrafında yazılmıştır. Bununla ilgili birkaç soru sormak isterim: Kara Mecmu-A dergisi ne zamandan beri dini bayramları kutlayan sloganik sözlerle biten yazılar yayınlıyor? Yazı dergi basılmadan önce hiç tartışıldı mı? Neden dergide Kurban bayramı gibi İslamî bayramları kutlayan, gerici Türk-Osmanlı-İslam kültürünü göklere çıkaran yazılar çıkıyor? Acaba ben mi yanlış okuyorum..Ama yazı önümde...her şey ortada...

Karşımda bir anarşistten çok Türk-İslam örf ve adetlerine ve kültürüne sıkıca bağlı, dini bütün bir arkadaş var. Amacım küçümsemek değil ama bu eleştiriyi Kara Mecmu-A'da değil de mesela Aksiyon dergisinde görseydim anlayabilir ve ona göre cevap verebilirdim. Ama şimdi İsmail İrem'le nasıl ve hangi değerler etrafında tartışacağımızı pek kestiremiyorum. Eğer örf ve adetler gibi değerler etrafında tartışacaksak hiç gerek yok derim. Ama özgürlük gibi bir değer etrafında konuyu tartışacaksak seve seve.

Hemen yazıya geçmek istiyorum...çünkü söylenecek çok şey var. İlk önce yazının doldurulmuş önyargıyla yazılmış olduğu kesin. Yazının girişinde ve sonlara doğru özellikle Vejetaryenlik ve veganlığın bir kimliğe bürünme arzusu olanların sahip çıkabileceği fikirler olduğu yansıtılmaya çalışılıyor ve tartışmanın baştan kopmasına sebep oluyor. Çünkü burada tartışma kişisel bir boyut kazanıyor. Ve ben de aynı eleştiriyi İsmail'e yaptığımda tartışma tikanır. (Bak! İsmail...sen anarşistliği veya her neysen bir kimliğe sahip olabilmek (yani bi baltaya sap olabilmek) için kendine yakıştırıyorsun derim.). İsmail İrem sanırım görmüş geçirmiş, toplumda önemli bir statü kazanmış yaşlı bir arkadaşımız ki bu tarz psikolojik eleştiriler yapıyor benim gibi kimliksiz-kişiliksizlere. Burada da Gerontokrasi kokuyor.

Bir de yazının büyük bir bölümünde vejetaryenliği ve veganlığı nasıl savunmamamız gerektiği konusunda öğütler alıyor, veganlığın ve vejetaryenliğin ancak dini boyutlar kazandığında mantıklı olabileceği ve anarşist ahlakla vejetaryenizmin bağdaşamayacağı düşüncesini alıyoruz İsmail İrem'den. Ayrıca yok tarafımızdan hayvan yiyen insanlar cannibalizmle (yamyamlıkla) suçlanıyormuş da, yok insanın aslında otçul olduğunu iddia ediyormuşuz da, yok bitkilerin canı yok muymuş da, bir sürü içi boş eleştiri görebiliyoruz yazıda. Bu da onun vejetaryenleri, özellikle de anarşist veya anti-otoriter vejetaryenleri ne kadar anlamadığının bir delili. Hani

birazcık daha Veganarşı fanzine veya Internet sitelerindeki tartışmalarımız takip edilseydi bu kadar yazıya gerek kalmazdı. Her bir eleştirisine verilecek cevaplarım var ama bazı eleştirileri var ki, beni bağlamıyor. Mesela Vitamin hapları önermek gibi. Vitamin hapları vejetaryenliğimizi veya sağlığımızdan çok Tıp endüstrisini iyileştirir ve bi boka benzemezler. Hangi bitki, sebze, meyve de ne kadar vitamin var onu öğrenmek vitamin eksikliği sorununu çözebilir. Ancak ilerlemiş acil durumlarda önerilir onu da doktorlar yapar.

Mesela et yiyenleri yamyamlıkla suçlamak. Böyle bir şey söylenmedi. Kimsenin de ciddi ciddi söylediğini zannetmem. Olsa olsa şakadır.

Diğer eleştirilere gelince,örneğin :“ Bunun karşısında vejetaryen ve veganların tepkilerini Türkiye’nin “çağdaşlaşmış” insanının kendi toplumunda ve toplumsal gövdesinde “kopuşa” bir işaret olarak algılamak mümkün.” Burada Türk-İslamist söylemin muhafazakar bir örneğini görüyoruz. Çağdaşlaşmış insanın Türk örf ve adetlerini bir kenara bırakıp çağdaş bir kimliğe bürünmek özentisi içinde olduğundan bir kopuşa neden olduğu anlatılmaktadır. Yani çağdaş dünyanın vejetaryenliği ve veganlığı Anadolu kültürünü dejenere ve asimile etmek için yayılmaya çalışıldığı anlatılmak istenmekte ve vejetaryen fikir yazının başından hain ilan edilmektedir. Toplumsal gövdeden kopmak konusunda da şunu söyleyebilirim: şayet anarşist veya anti-otoritersen ve Kara Mecmu-A gibi Anadolu topraklarında marjinal kalmış bir dergide fikirlerini beyan etmeye, insanlara

duyurmaya çalışıyorsan sen de zaten bu gövdeden kopmuşsun demektir. Kopmamanın bir erdemi yok zaten. Bu hiyerarşik kültüre ya dahil olacaksın ya da bu kültürü reddedip yeni bir kültür yaratmaya çalışacaksın. Ben de senin gibi ikincisini seçtim.

İsmail İrem, hayvanların deneylerde vahşi deneyler yapılmasını, anti-biyotiklerle kilolarının 2-3 katına çıkarılmayı, doğal ortamlarından çıkarılmaları argümanlarını boşa çıkarıcı, önemsiz ve saçma ilan etmektedir. Çünkü aynı uygulamalar bitkilere de yapılmaktadır. Evet doğru ama bu yapılan zulmü ve işkenceyi haklı veya meşru kılmaz. Sanırım İsmail İrem’in işkence ve zulüm konusunda pek bir sorunu yok. Bir insandan bahsedilse bu durumda aynı cümleleri kullanabilir mi? Ya biz şöyle deseydik mantıklı olur muydu? “İnsanlara yapılan işkence ve zulüm devletin ve otoritenin zalim olduğunu göstermez. Çünkü aynı uygulamalar hayvanlara da yapılıyor.” diyerek çıkalım bakalım işin içinden. Böyle eleştiri olmaz.

Bitkilerin zulüm görmesine de vejetaryen ve veganların hayvan zulmüne karşı oldukları kadar tepkili olduklarını belirtmek isterim. Çünkü anarşist veya anti-otoriter vegan-vejetaryenler için sorun “doğal yaşam”ın yok edilmesidir. Bu noktadan bakıldığında da bitkilerin hormonlarla yetiştirilmesine vegan-vejetaryenler de karşıdırlar. Fakat bu bitki ve hayvan zulümlerine karşı bir tavır söz konusu olduğunda hayvan yemek boykot edilebilir. Çünkü hayvanlar insan türüne en yakın varlık olmakla birlikte, bitkilerden farklı olarak insanlar gibi merkezi sinir sistemlerine sahiptirler ve bu zulümden doğrudan (insanlar gibi acı çekerek) etkilenmektedirler. Bu da hayvan yememek için fazlasıyla geçerlidir. Acıyı, karanlıkta veya gözlere sokulmuş aydınlatmalar altında hapsedilmeyi ve bitmeyen ağrıları düşünerek hayvanlarla kendimizi bir an için özdeşleştirdiğimize bunu anlayabiliriz. anlayamıyorsak biraz duygu noksanlığımız olsa gerek. Özdeşleştiremiyorsak, insanlara yapılan işkenceleri nasıl anlayabiliriz.

**ÖZGÜRLÜK YOK TEK BAŞINA!
NE İNSANA NE HAYVANA
ÖZGÜRLÜK...
TÜM GEZEGENE
VEGANARŞİ**

Fakat ben hayvan yemeyi daha çok hayvanların acı çekmeleri üzerinden değil de hayvanlara ve gezegene yapılan zulmün başlangıcı ve nedeni olduğunu düşündüğüm doğal ortamlarından alınma, kaçırılma ve yapay ortamlarda yetiştirme gibi uygulamalardan yola çıkarak varıyorum bir sonuca. İnsanın otçul olduğuna da inanmıyorum. İnsan

evriminin 1,8 milyon yıl öncesinden bu yana avcılık yapmaya başlayan ve 400 bin yıl öncesine kadar hayvanları diğer etçiller gibi avlamayı bırakıp onları evcilleştirmesiyle başladı hayvanlara yapılan bugünkü zulümler. Acaba 1,8 milyon yıl öncesinde insan türü vejetaryen miydi?Bilemiyorum fakat ilk insanın ataları olarak bilinen Australopithecus türü meyvecildi ve alet kullanmadığından avcılık yapamıyor yani hayvan yiyemiyordu. Zaten diğer etçiller gibi keskin pençeleri, dişleri ve çeviklikleri de yoktu. Etçil hayvanların hiçbir özelliğini göstermiyordu. Fakat arada sırada hayvan leşleriyle ve karıncalarla da beslendiğini biliyoruz. Fakat sorun insan türünün aslında vejetaryen ya da etçil olduğu değil, 400 yıl önce hayvanların evcilleştirilmesiyle başlayan ve evcilleştirilmiş hayvanların evrimleşerek insana bağımlı yaratıklar haline gelmesidir. Şu an, ahırlarda hapsedilen sığırlar veya küçük başlar ve kümeslerdeki tavuklar hatta köpekler, kediler (hatta fareler de belki) tür olarak doğaya bırakıldığında türlerinin yok olmamasına ne kadar dayanabilirler. Dayanabilirler mi? Hayır. 400 bin yıl öncesine kadar hayvanlarla biyolojik sınırlarımız net çizilmişken ve doğada bir uyum varken, evcilleştirme süreciyle birlikte bu sınırlar ortadan kalmış (kötü anlamda) ve bağımlı türler yaratılmıştır. İnsan kendini doğadan ayırıp doğanın efendisi rolünü üstlenmiş ve denge bozulmaya başlamıştır. İnsan gezgende her ne varsa kendisi için var olduğuna inanmış, talan etmeye başlamış ve bu sürecin son noktası olarak 10 bin yıl önce Uygarlığın ortaya çıkmasıyla da şu anki resmi talan sistemine öncülük etmiştir.

Et endüstrisine de pek değinmek istemiyorum. Çünkü yeterince biliniyor bu zulüm tarihinin son aşaması olduğunu. Dünya’da nasıl doğrudan açlığa, kuraklığa ve hava zehirlenmesine neden olduğunu söylemeye bile gerek yok. Bununla ilgili bana güvenmiyorsanız, bir çok resmi istatistikler vardır. Mesela dünyanın tarım alanlarının yüzde 60’ının hayvan otlağı olarak kullanıldığını ve o alanların tarım alanı olarak kullanıldığında dünya kıtlığını çözebileceğini, günde 30 kişinin doyabileceği kadar soya fasulyesi, mısır gibi ürünlerin sadece 1 sığır için harcanmasını, domuz endüstrisi için (bu örnek İsmail İrem’e uymasa da) San Fransisco gibi bir şehrin suyunun yüzde 35’inin harcanmasını belki biliyorsunuzdur.

Kısaca hayvan zulmünü insan zulmünden ayrı görmenin bir anlamı yoktur. Eko-sistemde yaşamlar nasıl birbirine bağlıysa ve biri diğerinin yokluğundan etkileniyorsa, kapitalizme ve hiyerarşik sisteme karşı çıkarken hayatın her alanına, beslenme biçimimize dahi dokunmamız ve sorgulamamız gerekiyor. Ve yaşamlarımızı dönüştürmemiz gerekiyor.

Et ve diğer hayvan ürünlerini yememek bireysel-politik bir tavidir. Kimseye vejetaryen bir anarşist toplum dayatılmıyor. Kimse vejetaryen olmak zorunda değil. Fakat beslenme biçimimizdeki hiyerarşiye değinmek ve müdahale etmek de gerek. Tabağında her hangi bir yemeğin içinde veya ekmek arasında yediğin o lezzetli şey nasıl işlemlerden geçiyor, bu hale gelene kadar bu hayvan neler yaşadı, yaptığımız şey adil mi bunları hiç düşünmüyoruz. Mesela bir aslanın geyiği yemesiyle bizim hayvanı kesene kadar daracak ahırlarda, kümeslerde esir edip, sömürüp daha sonra zalimce makinelerle kesmemiz aynı şey mi? Kıyaslayabilir miyiz? Aslan mı cani biz mi? Bir çok belgesel programı aslanların ve diğer etçillerin cani olduğu fikrini uyandırıyor bizlerde ya et endüstrisi veya hayvan yetiştiriciliği? Etçiller veya avcı toplumlar (tabii gerçek ilkel olanları) avlarını hemen öldürürlerken, onları esir etmeyip, işkence çekirtmezlerken biz n’apıyoruz? İşte bunlara cevap verilmesi gerekiyor.

İsmail İrem vegan-vejetaryenlerin ağzının tadı olmadığını söylüyor. Biz de ona ağzından kanlar damladığını ve silmesi gerektiğini söylüyoruz ona.(Bu paragrafı ciddiye almayın...)

İsmail İrem’in yazısındaki şu cümle kendisini az kalsın Sosyal Darwinizm’e ve faşizme götürecekmiş ki son anda kurtarmış kendini “Bilinir ki doğadaki besin zinciri bir canlının bir başka canlıyı yok etmesini zorunlu

kılmaktadır ve bundan insan toplumlarına dair sonuçlar çıkarmaya çalışmak bizi sosyal Darwinizm'e ve hatta faşizme kadar götürür." Burada kendini sorgulama, engelleme var. "Ulan ben napıyorum? Valla Sosyal Darwinizm'e gidecem ha. Kendime hakim olmalıyım." gibi.

"İnsanoğlunun kolay ve daha yoğun olarak protein ihtiyacını sağladığı tek gıdadır et." diyor İsmail İrem ve iki yanlış yapıyor. Bir, İnsanoğlu eti kolay sağlayamıyor bir kere. Aksine en zor sağladığı şeydir. Çünkü hem pahalıdır hem de hayvanların yetiştirilme süreci kolay değildir. Hayvan yetiştiriciliğini iyi bilmek gerekiyor. Buğday yetiştirmek mi zor hayvan mı? İki, et protein ihtiyacını yoğun olarak karşılayan tek gıda değildir.

Mesela mercimekte etten daha fazla miktarlarda protein vardır. Bulgur, fasulye ve bir çok sebze için geçerli bu. En iyisi bir besin tablosuna sahip olmak ve bilmek.

Canlıları üstün ve aşağı canlı olarak ayırmanın bir nevi biyotürçülük olduğunu söylüyor İsmail İrem. Kendisinden başka kimse bunu yapmıyor. İsmail İrem'e göre İnsan üstün tür, diğerleri ise aşağı tür, bütün türler insan için yaratılmış. Ispanak'la sığırı ayırıyormuşuz. Doğru...hiç ıspanağı keserken çırpındığını gördünüz mü, ya kaçmasın diye bağlandığını, hapsedildiğini? Demek ki farkları varmış di mi?

İsmail İrem yine dini öğelerini öne çıkararak diyor ki, "Hele de bunun kutsandığı dinsel ritüeller ve toplumsal manada dayanışmalara vesile olan yönleri de varsa daha dikkatli olmakta yarar vardır." Ayrıca et yememenin oruç tutmak anlamında yapıldığında mubah olduğu fetvasını da alıyor İsmail İrem'den. Onun dışındaki bütün et yememe gerekçeleri caiz değildir. Ben, açıkçası İsmail İrem'i anlamıyorum. Hatta Mecmu-a dergisini anlamıyorum. Karşımda bir İslamist var sanki. Sanki değil öyle.

Türkiye'de yaşayan insanların inançlarına saygı göstermekten ve uyum sağlamaktan bahsediyor yazıda İsmail İrem. Ona yazısının yayınladığı derginin diğer sayfalarını da karıştırmasını, derginin hangi felsefeye sahip olduğunu öğrenmesini söylemekten başka diyebileceğim bir şey

yok bu konuda. Çünkü Anarşizm hiçbir gerici düşünceye, kültüre saygı göstermez, yok etmeye çalışır. Yenisini yaratmaya çalışır. Kişilere saygı ayrı bir konudur. Kimse benden Türk-İslam düşüncesine saygı göstermeyi beklemesin.

Kimlik bunalımı söylemini yazının sonlarına doğru doğrudan bana yani Veganarşi'ye yüklemeye çalışarak tartışmayı kişiselleştirmiş ve olabildiğince çamura yatılmış. Ne diyebilirim? O hayvanı neden özgürleştirmeye çalıştığımızın nedenlerini de yeniden söylemeye gerek yok sanırım. Veganarşi ile ilgili açın halinden anlamaz gibi popülist bir suçlama da yapmış. Bu da yanlış bir suçlama. Çünkü et yememek ezilenlerin beslenme biçimidir zaten. Ucuzdur, lüks değildir ve ezilenlerin İsmail İrem gibi ağız tadlarını ve keyiflerini düşünecek halleri yoktur. Fakat et yemek onlarda büyük bir özlemdir. Çünkü et zengin yiyeceğidir. Fakirin amacı zengin olmaktır. Zengin olmak da onlara göre et yemek olduğu için et hep fakirlerin hayalidir. Ama yanlış mantıklardır. Anarşizm ezilenlerin, fakirlerin ve açların yanındaysa onlarla aynı düşünmeye değil, bu mantığı yani ezen-ezilen mantığını yok etmeye çalışan bir felsefedir. Anarşistlerden popülizm beklenemez. Çünkü popülizm iktidar hedefi olanların işidir.

Bir sonraki paragrafta damak tadı olayına girilip Türk-Anadolu Mutfağına övgüler yağdırılmıştır. Acaba İsmail İrem Kültür veya Turizm Bankalığında mı çalışıyor? Turizm Bakanlığının bu seneki turizm hedefi tutmadı da mı Anarşistlerin dergisinde böyle bir yazı yayınlatıyor. Bunu da merak ediyorum.

Son olarak şunları söylemek istiyorum. İsmail İrem arkadaşımızın anarşist veganizm ve vejetaryenizm konularında daha fazla bilgi sahibi olması gerektiğini düşünüyorum. Ön yargıyla, psikolojik kişisel ve "Bu kültürümüze aykırı, yaptığın yanlış, bu vejetaryenler kimlik bunalımında, sorunlu insanlar bunlar" gibi eleştiriler yaparak bir yere varamayacağını söylemek istiyorum.

**İnsanlara, Hayvanlara ve Tüm Gezegene Özgürlük!
Ispanağa Bile...**

Örgütçülüğe Karşı:

Örgütlenmenin Hem Teorisi Hem de Eleştirisi olarak Anarşizm

En çok sıkıntı veren şeylerden biri ve çoğu kez solcu politik retoriklerin tekrarlanmış klişeler, belirli ve adı olmayan "örgütün" sorgulanmayan zorunluluğuyla ilgilidir. Sol başka her neden bahsederse, her zaman ve sürekli olarak kitlelere veya işçi sınıfına (ya da bugünlerde uyum gruplarına veya azınlıklara) öncülük etmesi ve onları temsil etmesi düşünülen formal örgütlerin yaratımı ve geliştirilmesi olarak tanımlanır. Elbette ki, solcular retoriğin krallığını terk edip, pratiğin krallığına girdiklerinde, örgütün detaylarının neden olağan bir şekilde sol olarak belirtilmediği tamamen belli olur. Örgütsüz insanların belki de büyük ve karmaşık projelerin peşine düştüklerinde pek başarı yakalayamayacaklarını söylemek kolaydır.

Fakat örgüt biçiminin aslında liderler ve altındakiler arasındaki açık bir bölünmeyi içerdiğini ve temsil edilenlerin yerine bir kaç bilinçli liderin onlar adına sorumluluk aldığından dolayı hiyerarşik olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Küçük bir demokrasinin eklenmesi bile bu günlerde güç ilişkilerinin o pis kokusunu gizlemek için yeterli değildir.

Hiçbiri çoğu anarşisti şaşırtmamaktadır, çünkü ana akım sol, Jakobenler ve Fransız Devrim'inden bu yana açıkça hiyerarşik, otoriter ve statisttir. Bununla birlikte, anarşistler bile -veya en azından anarşistlerin en solcuları- örgüt fetişizminden muaf olmamışlardır. Yoksulların kendi dünyalarını ellerine geçirmeleri için koşullar yaratmaya yardımcı olan samimi bir ilgiden, solcu örgütlenme zorunluluğu çoğu kez etik olmayan veya güce aç otoriter solcular tarafından maalesef zarar verilen ve güveni sarsan sağlıklı bir stratejiden dolayı yanılmaktadırlar.

Samimi radikaller arasındaki formal örgütlenmeye yönelik gittikçe artarak yayılan hayal kırıklığının çoğu kez 200 yıllık yaratıcı olmayan solcu pratiklerin doğrudan bir sonucudur. Fakat solcu örgütlenme pratiği sadece kötü kadro tarafından iyi bir yozlaşma stratejisi değildir. Yerinde aşılmalı daha fazla radikal teori ve değerlerle aynı örgütlenmeyi inşa eden stratejiler, tam olarak kendi kendini yenilgiye uğratan pratikleri üretmeye devam edecektir çünkü altında yatan problemler yapısaldir ve ikinci derecede önemli değildir. Örgütçülük kültürü-içinde formal, kitle politikasının ve ekonomik örgütlenmelerin yapısının ve büyümesinin anarşist kendi kendine örgütlenmenin genelleştirilmesini ve teşvik edilmesini öncelikli olarak devraldığı- doğrudan anarşist prensipler ve amaçlarla ters düşer.

Örgütçülük otoriter, hiyerarşik ve yabancılaştırıcı pratikleri özendirir ve üretir çünkü bu insanların kendi özgürleşmeleri için kendi kendilerine örgütlenmek zorunda olduğu gibi anarşist bir fikir yerine politik olarak bilinçli militanlar tarafından örgütlenmesi gerektiği fikri üzerinde temellenmektedir.

Tarihsel olarak, anarşist fikir, anarşist teori ve uluslar arası anarşist hareket tamamen radikal örgütlenme tarafından yaratılan problemlere eleştirel bir karşılık olarak büyük aşamalar kat etmiştir. Bugün hala, bütün sol anarşistler, devrimci tarihi darmadağın eden bir çok solcu felaketin ikiye bölünmüşlüğüne kopya etmeden kendi projelerini korumak için açıkça otoriter olan statik solun sadece yüzeysel eleştirisine güvenerek son derece problematik örgütçü bir retorik ve pratiği iyileştirme işini üzerlerini almaktadırlar.

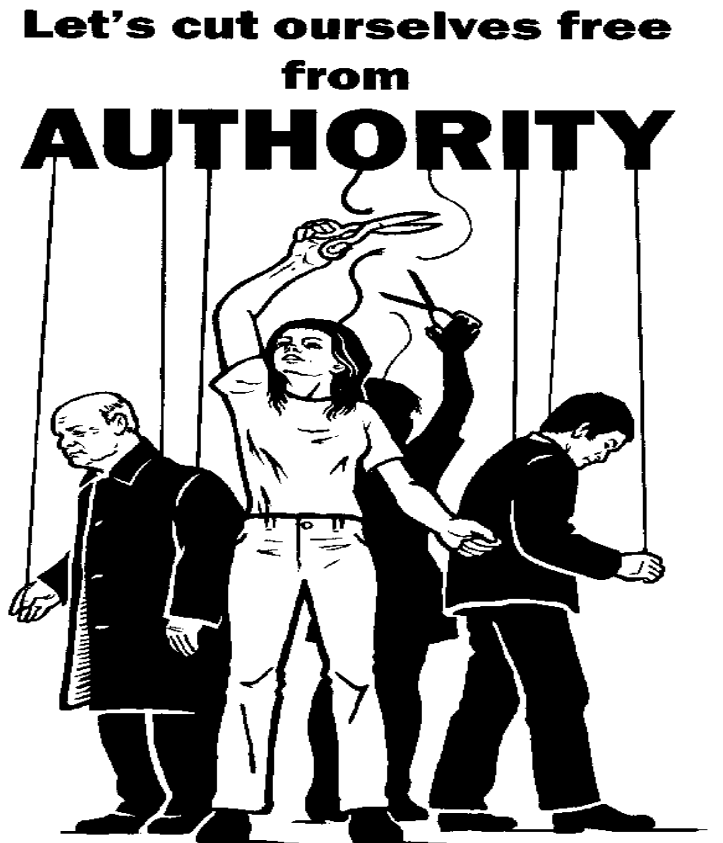
Bütün anarşistler tek ana ilke politik soldan ayrılmaktadır: anarşistler kendi yaşamlarımızın kontrolünü samimi olarak almak için tek olası metot olarak bireysel veya toplumsal kendi kendine etkinlik, kendi kendine idare ve kendi kendine organize olmayı önermektedirler. Politik sol, aksine, kurumsal sosyal koşulları değiştirmek için gerekli politik gücü elde etmek amacıyla insanları nesne olarak örgütlemeyi önerirler. Solcuların en radikali, kurumsal koşullardaki böyle bir değişimin kitlelerin kendi kendilerini doğrudan yönetmek için kendi yeterli farkındalıklarını er geç geliştirecekleri imkanını meydana getirmeye yardım edeceğini ekleyecektir. Fakat bu özgürlüğü, elbette ki, belirsiz bir geleceğe ertelenmektedir.

Uluslar arası solun hala devam eden parçalanması, anarşistler için örgütlenmenin eleştirisi ve anarşist teoride anarşist hareketin temellerini yeniden keşfetmek ve üzerinde yeniden düşünmek daha önemli hale gelmiştir. Daha fazla solcu ve eski solcu anarşist çevreye sürüklendikçe, anarşizmin devlet gücünü ele geçirmek gibi açık bir amaç olmadan solculuğun sadece bir biçimi olmadığını hatırlamak gittikçe artarak önem kazanmaktadır. Liderlik kültürü, heterojen disiplin, hiyerarşik örgütlenme ve temsiliyetin bütün solcu politik kültürü, otonomi, özgür ilişki, kendi kendine örgütlenme, doğrudan eylem ve kişisel sorumluluk gibi anarşist kültürün tam tersidir. Politik bir güç inşa etmek için formal kitle örgütleri yaratmanın solcu pratiği, genelleştirilmiş kendi kendine inisiyatif alınmış ve idare edilmişliği teşvik eden anarşist pratikten tamamen farklı varsayımları ve amaçları içerir.

Sol anarşizmin çeşitli bütün biçimleri, anarşist örgütlenme açılarıyla sol örgütlenme açılarının sentezlenmesine kalkışmayı gerektirir. Ve bütün bu kalkışılan sentezlemeler ideolojik cazibedeki veya pratik güçteki tahmin edilen bir artışla değiş tokuş halinde anarşist teori, pratik ve değerlerin bir miktar kurban etmeyi gerektirir. Fakat anarşistler her zaman büyük risklerde kendi ilkelerini kurban edeceklerdir. Geçmişte bir zamanlar ayaklanma, isyan ve devrime doğru büyük pratik katkılarda bulunmuş olan güçlü sol-anarşist sentezlemeler olmuştur: 19. ve 20. yüzyıl arasında anarko-sendikalizmin en parlak dönemi bunlardan biridir. Fakat bunlar her zaman nihayetinde kendi yenilgilerine yol açan sentezlemelerin kafaları sulandırılan ve karıştıran anarşist yanının bedeline erişmiştir.

İleride olacak bozgunları önlemek için, bizler her zaman mümkün olduğu kadar birkaç uzlaşmayla ve hedeflerimiz üzerine daha açık bir gözle kendi örgütlenmemizin tutarlı ilkeleri üzerinde temellenebiliriz.

Anarchy: a Journal of Desire Armed Dergisi
Editörü
Jason McQuinn

BU BİLDİRİ 19-21 HAZİRAN'DAN BİR HAFTA ÖNCE SELANİK'TEKİ EYLEMLERE DESTEK AMAÇLI BAŞTA AVCILAR OLMAK ÜZERE İSTANBUL'UN BİR ÇOK SEMTİNDE VE GEBZE MAHALLELERİNDE DAĞITILMIŞTIR...

KÜRESEL KAPİTALİZME KARŞI GEZEGENSEL İSYAN!

Kapitalist piçler 19-21 Haziran tarihleri arasında Yunanistan'ın Selanik kentinde yine gezegenin geleceği ve nasıl sömürüleceğini tartışmak üzere bir araya gelecekler...

Her zamanki gibi gezegenin ve üzerinde yaşayan canlıların daha fazla mahvedilmesiyle sonuçlanacak kararların alınacağı bu buluşmaya karşı muhalifler, anti-kapitalistler, anarşistler ve sosyalist-komünistler de orada olacaklar. Kapitalizme karşı öfkelerini haykırırlarken kendi alternatiflerini de halklara sunacaklar. Kimisi burjuva iktidarına karşı proletarya iktidarını önerecek, kimisi daha demokratik ve devletin daha az müdahale ettiği bir kapitalizm önerecek, kimisi de bütün iktidarlara karşı işçi konseylerini, sendikalarının veya birliklerinin oluşturduğu federasyonları önerecek...

Fakat kimse (belki de çok az kişi) gezegeni tehdit eden gerçek sorunun uygarlığın ta kendisi olduğu konusunda bir şeyler söylemeyecek. Bir çok eylemci sanki sorun sadece üretim araçlarının kontrolünün kimin elinde olduğuymuş gibi, kapitalizme saldıracak fakat uygarlık, teknoloji gibi kavramlara dokunmayıp onlara özgürlükçü bir nitelik atfedecek. Çünkü bir çoğumuza göre uygarlık insan olmanın ayrıcalığı, teknoloji ise doğaya karşı verilen mücadelede kurtuluş ve özgürlük silahımızdır. Hiçbirimiz medeniyetin ve konforun cazibesinden vazgeçmek niyetinde değiliz. Konfor, kolaylık, pratiklik, rahatlık ve insan olmanın ayrıcalıklılığı bugünkü uygarlığı ve teknolojiyi karşılıklı besleyen duygulardır. Hayatımız bu duygular üzerinden döner.

Ya, doğamızda var olan vahşilik, özgürlük, insanilik, doğrudanlık ve vicdani duygularımız...? Bu duygularımızı nasıl besleyeceğiz?

Daha eskisiyle kıyasladığımızda son 10.000 yıldır gezegende ne olup bittiğine bir baksanıza... Doğadan kopuş, yabancılaşma, evcilleşme, çalışma zorunluluğu, salgın hastalıklar, ekolojik yıkım, doğal ortamların yok edilmesi, doğal ormanların katli, erkek egemenliği, toprak için savaşlar, devletler, ordular, silahlar, katliamlar, küresel ısınma, boğucu endüstriyel kentler, trafik kazaları, hormonlu yiyecekler, obezite, kar için hastalık yayan ve iyileştiren tıp, hayvan türlerinin genetik veya türsel tahakkümü veya evcilleştirilmeleri, hayvan endüstrisi, yollar, virüs gibi genişleyen kentler ve daha sayısız bir çok sorun...

Sizce bunun tek nedeni sadece Kapitalizm mi? Tabii ki, hayır. 10.000 yıl öncesine tarım hayatına geçilene kadar bu sorunlardan hiçbirisiyle karşılaşılmazken, doğadan kopuşla karşılaşmaya başlanmıştır. Kısacası bütün sorunlar Uygarlıkla birlikte ortaya çıkmıştır.

Ve bugün verilmesi gereken mücadele Uygarlığın ta kendisine karşı verilmelidir. Aksi takdirde tarih her zaman tekerlür edecektir. Artık bir iktidardan başka birine, bir tahakkümden bir diğerine geçmek yerine top yekün bir yıkım istiyoruz. Devletlerin tahakkümü yerine teknolojinin ve uygarlığın tahakkümünü istemiyoruz.

İnsanlığın doğayla iç içe, ekolojik, kendi doğal yaşam alanlarında, hayvan-insan evcilleştirilmesinin, işbölümünün, çalışmanın, fabrikaların, kentlerin, otomobillerin, toplu taşıma araçlarının, yolların hayvan çiftliklerinin, devletlerin, orduların, federasyonların, işçi konseylerinin vs. olmadığı, yaşamak için teknoloji yerine işbölümünü gerektirmeyen küçük aletlerin kullanıldığı, küresel olmayan, özgür, anarşik ve vahşi bir gezegen istiyoruz.

İSYAN EDİLECEKSE UYGARLIĞA KARŞI OLMALI!

Selanik Tutsaklarına ve Eko-Mahkum Marco Camenisch'e Destek Eylemi

Haziran'da Yunanistan-Selanik'teki Avrupa Birliği zirvesine karşı gösterilerde bulundukları gerekçesiyle tutuklandıktan sonra 21 Eylül'den bu yana açlık grevine ve ölüm orucuna başlayan anarşist mahkumlar ve 1980'den bu yana nükleer güç fabrikalarına karşı sabotaj eylemlerinin bir çoğundan sorumlu tutulup tutuklanan ve halen hapisane de tutulan ve mahkemesi süren Eko-anarşist Marco Camenisch ile dayanışmak ve onlara destek amacıyla 16 Kasım Pazar günü Dünya Özgürlük Mahkumları (ELP/Türkiye) gönüllüleri sabah saatlerinde Avcılar (İstanbul) girişindeki köprüye üzerlerinde "Selanik Tutsaklarına Özgürlük!" ve "Eko-Mahkum Marco Camenisch'e Özgürlük-Hapishaneler Yıkılsın!" yazan iki tane pankart asıldı...

Gönüllüler bu eylemin ardından Gezgenin ve üzerinde yaşayan bütün canlıların savunmasında ve özgürleşmesinde doğrudan eylemlerle mücadele edip direnen ve bu yüzden tutsak edilen bütün aktivistlerin her zaman desteklenmesi gerektiğini ve destekleyeceklerini açıkladılar. Dünyanın özgürleşmesinde tutsak edilen yoldaşlara desteğin ve dayanışmanın, boyutu her ne olursa olsun artması ve yayılması gerektiğini ifade ettiler. Bizler onların duygularını ve özgürlük arzularını paylaşıyoruz...

"Hapishane Devletin çizginin dışına çıkan bireyleri ezmek için kullandığı bir araçtır " (Michael Collins - eski 1 Mayıs 2000 mahkumu)

7 EYLÜL ANKARA'DA SAVAŞA VE SİSTEME KARŞI MİTİNGDE DAĞITILAN BİLDİRİLER....

=====

="Uygarlık yurt dışında fetih, kendi evinde
de baskı yaratır." -Stanley Diamond

Uygarlık ancak ona müsaade ettiğimiz sürece varolabilir. Başlangıcıyla sergilediği yok etme yolu bütün yaşam yok edilene kadar sürecektir ve bunu desteklemek fiziksel olarak mümkün olmayacaktır. O bunu daha önce de yaptı ve yine yapacaktır, fakat bu sefer uygarlık küresel bir ölçektir.

O halde sorun ona dair ne yapacağınızdır? Kendi kendisinin yıkılmasını mı bekleyeceksiniz? Bu yıkımda bir rol alacak mısınız? Bütün bunlar olmadan nasıl yaşayacağınızı öğrenecek misiniz yoksa kendiliğinden mi olacağına inanıyorsunuz? Başkalarının kendilerini uyandırmasını mı bekleyeceksiniz yoksa bunu kendiniz mi üsleneceksiniz?

Uygarlık tarihiyle eş güdümlü ortaya çıkan direniş mirası şimdi ellerimizdedir. Bu hiçbir zaman kolay bir mücadele olmadı ve olmayacaktır, fakat her şeye rağmen ne olursa olsun mücadele ellerimizdedir.

Gelecekte ne olacağını bilmek imkansızdır, fakat kesin olarak bildiğimiz bir şey var ki, kendi kaderlerimiz otonomimizi ve isyanımızı eyleme dönüştürdüğümüz zaman ellerimizde olacaktır.

SAVAŞA KARŞI İLKE SAVAŞ

ŞA VAŞ UYGARLIKTIR!

BARIŞ ANARŞİ!

Savaşa ve barışa dair her akım veya ideoloji kendilerince bir şeyler söylemiş,savaşın nasıl engellenebileceği, barışın nasıl sağlanacağı konusunda ortaya attıkları teoriler sorunun kökenine inememiştir.

Bugün yaşadığımız savaş, açlık, eşitsizlik, zulüm ve ekolojik kriz gibi sorunların kaynağına, uygarlık, ilerleme ve doğaya yabancılaşma gibi kavramları

sorgulamadan ulaşamayız. Çünkü
UYGARLIK;

- bugün gelişmiş ülkelerin az gelişmiş ülkelere kanla ve zorbalıkla demokrasi ve medeniyet götürmesidir.
- halkları altında zulme ve kana boğan devletin ta kendisidir.
- insanın doğaya yabancılaşarak ona karşı verdiği talan ve manipulasyon savaşının ideolojisidir.
- konfor ve rahatlık adı altında teknolojiler üreterek gelecekte gezegende tek bir yaşam birimi bile bırakmayacak olan fikrin meşrulaştırılmasıdır.
- bireyin ve toplumun kendi kendine ve kendi adına karar verme ve davranma yetisinin elinden alınmasıdır.

ANARŞİ ise;

- Özgür birey, barışçıl toplum,yeşil bir gezegen ve insanoğlunun

doğayla ahenk içinde yaşaması için atılacak olan ilk adımdır.

- Kişinin ve toplumun doğrudan kendi yaşamı hakkında karar alabilmesi ve davranabilmesi önünde engel olan devletlerin ve temsilin ortadan kaldırılıp "doğrudan karar vermeye ve eyleme" dayanmaktır.
- Toplumun iktidar ve çıkar ilişkilerini yok edip, barışçıl ve dayanışmacı bir yapıya dönüşmesidir.
- Gezegenin sonunu getiren ekolojik krizden kurtulup, ekolojik bir yaşama geçmektir.

